இலக்கணச் சிந்தனைகள்

தமிழ்த்துறை ஆசிரியர்கள்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

இலக்கணச் சிந்தனைகள்

தமிழ்த்துறை ஆசிரியர்கள்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்
அண்ணாமலை நகர்
தமிழ் நாடு
1973

முதற்பதிப்பு—நவம்பர்; 1973

சிவகாமி அச்சகம், அண்ணாமலைநகர்.

முன்னுரை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறை ஆண்டிற்கு இருமுறை ஆராய்ச்சிக் கருத்தரங்கு நடத்தி வருகின்றது. இதுவரை நிகழ்ந்த ஆறு கருத்தரங்குகளில் துறையாசிரியர்கள் இலக்கியம், இலக்கணம், மொழியியல், திறனாய்வு, வரலாறு, சமயம் என்ற பல்பொருளில் ஏறக்குறைய 90 ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வழங்கினர். அவற்றுள் சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து, **இலக்கணச் சிந்தனைகள், இலக்கியச் சிந்தனைகள்** என்ற இரு நூல்களாக ஏழாவது கருத்தரங்கு நடைபெறுகின்ற இன்று வெளியிடுகின்றோம்.

தமிழ்த்துறை நடத்திவரும் இக் கருத்தரங்கு ஏனைய கருத்தரங்குபோலாது சில தனியியல்பு உடையது. ஆய்வுக் கட்டுரை நல்குபவர்கள் முழுவதும் தமிழ்த்துறையாசிரியர்களே. ஆய்வுப் பொருளும் அவரவர் கற்பித்த பாடப் பகுதியைச் சார்ந்ததாக அமைய வேண்டும். பார்வையாளராகத் தமிழ்த்துறை மாணவர்களும் பிற துறை மாணவர்களும் அழைப்பாளர்களும் அரங்கில் இருப்பர். கலந்துரையாடலிலும் வினாக்கள் வினவுவதிலும் பார்வையாளர்க்கு — சிறப்பாக மாணவர்களுக்கு நிரம்ப உரிமையுண்டு. இம்முறையினால் அறிவுலகில் ஆசிரிய மாணவத் தொடர்பும் ஆராய்ச்சியுணர்வும் தமிழ் வளமும் ஒருங்கே வளரக் காண்கின்றோம். ஏழாவது கருத்தரங்கு முதல் ஒரு பெரு நூலையோ ஒரு பெரும் புலவரையோ பொருளாகக் கொண்டு ஆயும் முறையை மேற்கொள்கின்றோம்.

தமிழ்த்துறையாசிரியர்களின் கருத்தரங்கு ஆய்வுரைகளை நூல்கள் வடிவில் வெளியிடத் தக்க நிதி வழங்கிய பல்கலைக் கழகத்தார்க்கும் துறைவளர்ச்சிக்கும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணையாக இருந்துவரும் தமிழ் நெஞ்சம் கொண்ட துணைவேந்தர் டாக்டர் ஆதிநாராயணா அவர்கட்கும் நன்றியுடையோம்.

சிந்தனை நூல்களின் அச்சினைச் செம்மையாகப் பார்த்து உதவிய தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர்கள் திரு. ந. வீ. செயராமன், டாக்டர் சோ. ந. கந்தசாமி இருவர்க்கும் நன்றி. விரைவில் வனப்புற அச்சிட்டுத் தந்த சிவகாமி அச்சகத்தார்க்கும் நன்றியோம்.

அண்ணாமலைநகர்
17—11—73

வ. சுப. மாணிக்கம்
தமிழ்ப் பேராசிரியர்

உள்ளுறை

1. சொல்லிய முறை 1
2. எழுத்துப்பேறும் சாரியையும் 18
3. சார்பெழுத்துக்கள் 38
4. தமிழ் எழுத்துக்களில் சீர்திருத்தம் 46
5. கிளவியாக்கம் 52
6. வினையெச்சத்திரிபு 59
7. குறிப்புவினை 63
8. பரிமேலழகர் கொண்ட ஆகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும் 70
9. உரிச்சொற்கள் 80
10. கைக்கிளை 86
11. தும்பைத்திணை 92
12. பாடாண்திணை-திறனாய்வு 95
13. இறைச்சி 114
14. தொல்காப்பியமும் அடிவரையறையும் 124
15. இறையனார் களவியலுரை 129

1. சொல்லிய முறை

டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கம், எம். ஏ., எம். ஓ. எல்., பிஎச். டி.

மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே (950)

என்பது ஒரு தொல்காப்பிய நூற்பா. இது பொருளதிகார அகத்திணையியலில் ஐந்தாவது பா. இந்நூற்பாவின் பொருளும் கருத்தும் அமைப்பும் யாவை? ஆயுந்தோறும் முன்னைக் கருத்து மாய்கின்றது 'அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால்' என்ற குறளுக்கு இலக்கியமாக உள்ள நூற்பா இது. கருத்துக் கோவைக்காகவும் ஆய்வுத் தெளிவுக்காகவும் இதற்கு முன்னுள்ள நான்கு நூற்பாக்களையும் கிடக்கை முறைப்படி தருகின்றேன்.

தொடர்பான நூற்பாக்கள்

1. கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிறுவாய்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப (946)

2 அவற்றுள்
நடுவண் ஐந்திணை நடுவண் தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே (947)

3. முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை (948)

4. முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே (949)

அகத்திணை ஏழு என்பது முதல் நூற்பாவின் கருத்து. ஏழனுள் கைக்கிளை பெருந்திணை என இருதிணைப் பெயர்கள் மட்டும் இந்நூற்பாவில் இடம்பெற்றுள. ஒன்றன் முதல் முடிவு என்ற இரண்டினை மட்டும் விதந்து சுட்டி நூற்பிப்பது தொல்காப்பிய முறை என்பதனை 'அகர முதல் னகர விறுவாய்' என்ற நூன்மரபின் முதற்பாவாலும் அறியலாம். ஏனை ஐந்திணைப் பெயர்கள் யாவை? இரண்டாவது நூற்பாவில் இதற்கு விடையை நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம். தொல்காப்பியர் ஏமாற்றி வேறொரு கருத்துச் சொல்லப்புகுகின்றார். நிலம்பெறும் திணைகள் யாவை? என்பதன் விடையாக இரண்டாவது நூற்பா அமைந்துள்ளது. ஐந்திணையில் நான்கே நிலம்பெறுவன எனவும் பாலைக்கு நில மில்லை எனவும் விடைபெறுகின்றோம். எழுதிணையுள் கைக்கிளை பெருந்திணை நடுவணது என்று மூன்றுக்கும் நிலமில்லாதிருக்கும் போது நடுவணது ஒழிய வையம் பகுத்த பண்பு என ஒன்றை மட்டும் விலக்கியது பொருந்துமா? கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் நிலம்பெறா என்று இதுபோல் வெளிப்படையான ஒரு சூத்திரம் வேண்டாமா? என்பவை மேலாய்வுக்கு உரியவை.

இந்நூற்பாவில் இடைப்பிறவரலாக வேறொரு கருத்தும் உண்டு. கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் உறவுடைய திணையல்ல. ஏனையவை ஒருவகையால் நெருங்கிய ஒழுக்கமுடையவை. ஆதலின் ஐந்திணை என்ற பொதுப்பெயரை இரண்டாவது நூற்பாவில் சுட்டுகின்றார். சுட்டுவதோடு அன்றி 'மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணையும்' (1000) எனவும் 'அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்' (1038) எனவும் பின்னர் ஆட்சி செய்யவும் காண்கின்றோம்.

ஏனையவை பொருளா?

அகத்திணைப் பாடல்களில் பயிலப்படும் கருத்துக்களை மூவகைப் படுத்தலாம் என்பது மூன்றாவது நூற்பாவின் கருத்து. இக்கருத்து எழுதிணைக்கும் பொதுவா? ஐந்திணைக்கு மட்டுமா?

என்பதும் ஆய்வுக்கு உரியது. 'முதல் கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்று என்னும் தொடருக்கு முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் எனப் பொருள் செய்வர் உரையாசிரியர்கள். அதாவது உரிப்பொருள் என்பதில் வரும் பொருள் என்ற சொல்லை ஏனை யிரண்டொடுங் கூட்டியுரைப்பர். இது ஆசிரியர் கருத்தாகப் படவில்லை.

"முதலெனப் படுவது நிலம்பொழுது இரண்டின்
இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே" (949)
"முதலெனப் படுவது ஆயிருவகைத்தே" (962)
"அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப" (963)
"உரிப்பொருள் அல்லன மயங்கவும் பெறுமே" (958)
"தேருங் காலைத் திணைக்குரிப் பொருளே" (959)

என்றாங்கு முதல் கரு இரண்டினையும் முதற்பொருள் கருப் பொருள் என ஆட்சி செய்யாமையும், மூன்றாவதை உரிப்பொருள் என்றே ஆட்சி செய்வதையும் காணும்போது. ஒற்றுமை புலப் படும். உரிப்பொருள் என்பது இன்றியமையாத பாடற்பொருள். ஓர் அகப்பாட்டு முதலின்றியும் கருவின்றியும் புனையா ஓவியம் போல வரமுடியும். அங்ஙனம் வருவதையும் காண்கின்றோம். உரிப்பொருள் அற்றது அகப்பாட்டு ஆகாது. ஆதலின் முதலும் கருவும் ஓவியத்துக்கு நிறம்போலவும் தலைவிக்குத் தோழி போலவும் உரிப்பொருளுக்குத் துணையாகி வருவன. அவை உரிப்பொருளுக்கு ஒத்த நிகர்பொருளாகா. நிறமின்றியும் ஓவிய வரைவுண்டு; தோழியின்றியும் தலைவியுண்டு. முதல் கருவின்றியும் உரிப்பொருள் உண்டு. ஆதலின் முதற்பொருள் கருப் பொருள் உரிப்பொருள் என்று உரையாசிரியர்கள் ஒருநிகராக உரை செய்ததும் "முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் என, முறை நுதற்பொருள் மூன்றிலும் நுவலப் படுமே" என அகப் பொருள் விளக்க நம்பியார் நூற்பித்ததும் பொருந்தா என, அறிய வேண்டும். மூன்றும் நுதற்பொருள் என்பார் நம்பியார் உரிப்பொருள்தான் பாட்டு நுதலும் அதாவது சுட்டும் அடிப்

படைப் பொருளாமே தவிர ஏனையவை ஆகா, ஆகவியலா. நான்காவது நூற்பா நிறுத்த முறையானே முதல் என்பது நிலம் பொழுது என இருவகைப்படும் என்று கூறுகின்றது.

ஐந்தாவது நூற்பா

இக்கட்டுரையின் ஆய்வுக்குரிய ஐந்தாவது நூற்பா முதலின் இருவகையில் நிலவகையைக் கூறுவது. காலவகையைச் சொல்லு வதற்குப் பல நூற்பாக்கள் பின்னே வருகின்றன. நிலவகையை இந்நூற்பா ஒன்றே கூறுவது. இனி இந்நூற்பா நிலவகையை மாத்திரம் கூறியமைகின்றதா? இல்லை. காடுறையுலகம்' மைவரை யுலகம், தீம்புனல் உலகம், பெருமணல் உலகம் என நான்கு நிலவகையைச் சொல்லுவதோடு, அவை குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் எனப் பெயர் பெறுவன என்று சொல்லுவதோடு, கரு வில் ஒன்றான தெய்வத்தையும் நிலத்தோடு இயைத்துச் சொல லக் காண்கிறோம். முதலுக்கு முன் இந்நூற்பாவில் தெய்வக்கரு இடம்பெறுகின்றது என்பது சமயச் சிந்தனைக்கு உரியது. மாயோனை முன்வைக்கக் காரணம் என்ன? வேந்தன் வருணன் என்ற சொற்கள் குறிக்கும் தெய்வங்கள் யாவை? இத்தெய்வப் பட்டியலில் சிவன் இடம்பெறாதது ஏன்? இவை சமய வரலாற் றுச் சிந்தனைக்கு உரியவை. ஆனால் இக்கட்டுரைக்கண் என் ஆராய்ச்சி யலசலுக்கு உரியவை

'முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே'

என்ற இறுதி இரண்டடிகள். இவற்றுக்கு மூன்று கருத்துக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

1. காடுறையுலகம் முல்லை எனவும் மைவரையுலகம் குறிஞ்சி எனவும் தீம்புனல் உலகம் மருதம் எனவும் பெருமணல் உலகம் நெய்தல் எனவும் நிரல்நிறையால் பெயர்பெறும்,

2. 'சொல்லவும் படுமே' என்ற எதிர்மறையும்மையால் முல்லை முதலிய பெயர்களாலே இந்நிலங்கள் குறிக்கப்படவேண்டும் என்பது இல்லை. காடு மலை நாடு கடல் என்றும் கூறலாம். இதுவே பெருவழக்கு.

3. 'சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும்படும்' என்றதனால் முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்று தொல்காப்பியர் சொன்ன வரிசையிற் கூறவேண்டும் என்பதில்லை. எப்படி வேண்டுமானாலும் கூறலாம். இம்முறை மாற்றத்தைச் சான்றோர் செய்யுட் கோவையினும் பிற நூலகத்தும் கண்டு கொள்க' என்பர் இளம் பூரணர். 'தொகைகளிலும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களினும் இம்முறை மயங்கிவரக் கோத்த வாறு காண்க' என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

சொல்லிய முறை வரிசை முறையா?

இம்மூன்று கருத்துக்களையும் இருவகையில் அடக்கிக் கொள்ளலாம்.

1. திணைகள் முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்ற குறியீடு பெறுதல்.

2. திணைகள் முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்ற வரிசை பெறுதல்.

'சொல்லிய முறை' என்ற தொடருக்குக் குறியீடு பெறுமுறை எனவும் வரிசை பெறுமுறை எனவும் இருகருத்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விரண்டுமே இத்தொடருக்குக் கருத்துக் களா? இவற்றுள் ஒன்றுதான் இத்தொடரின் கருத்தா? திணைகளை எந்த வரிசையிற் சொல்வது என்ற கோட்பாட்டை முதற்கண் எடுத்துக்கொள்வோம். முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்பன தொல்காப்பியம் காட்டும் **வரிசைமுறை** என்பர் உரையாசிரியர்கள். **இம்முறையைத் தொல்காப்பியரே பின்பற்றியிருக்கின்றாரா?**

காரும் மாலையும் முல்லை; குறிஞ்சி
கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர் (951)
வைகறை விடியல் மருதம்; எற்பாடு
நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும் (953)
நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே (954)

திணைகட்குப் பெரும் பொழுது கூறுங்கால், முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்ற வைப்புமுறையை மாறாது பின்பற்றியிருக்கக் காண்கின்றோம். நடுவுநிலைத்திணை என்று பெயர் பெற்ற பாலை பொழுது கூறுங்கால் இறுதித்திணையாக அமைந்திருக்கின்றது,

புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்
ஊடல் இவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை
தேருங் காலை திணைக்குரிப் பொருளே (959)

உரிப்பொருள் கூறும் இந்நூற்பாவில் குறிஞ்சி பாலை முல்லை நெய்தல் மருதம் என்ற வரிசைக் கிடக்கையைக் காணலாம். நடுவணது எனப்பட்ட பாலை இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுகின்றது. முதற்பொருளிற் கண்ட வரிசை உரிப்பொருளில் இல்லை.

நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம்

இவ்விருவகை வரிசையும் ஒன்றாது இருப்பதைக் கண்டு கொண்டார் நச்சினார்க்கினியர். ஒவ்வொரு வரிசைக்கும் ஒவ்வொரு வகைக் காரணம் கூறுவர் இவர். கற்போடு பொருந்திக் கணவனது சொல்லை ஏற்று வீட்டில் இருந்து நல்லறம் செய்வது மகளிர் இயல்பு ஆதலின் இருத்தலாகிய முல்லையை முதலிற் கூறினார் எனவும், புணர்தல் இல்லாமல் இல்லறம் நிகழமுடியாது ஆதலின் புணர்தலாகிய குறிஞ்சியை அதன்பின் வைத்தனர் எனவும், புணர்ச்சிக்குப் பின்பே ஊடல் நிகழும் ஆதலின் ஊடலாகிய மருதத்தை அதன்பின் வைத்தனர் எனவும், பிரிவு என்ற பொதுக்காரணம்பற்றி இரங்கற் பொருளாகிய

நெய்தலை அதன்பின் இறுதியில் வைத்தார் எனவும் 'மாயோன் மேய' என்ற நூற்பாவில் வரும் 'முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்' என்னும் வைப்பு முறைக்குக் காரணம் காட்டுவர் நச்சினார்க்கினியர். புணர்ச்சிக்குப் பின்பா ஊடல் நிகழும்? அமைதிக்குப் பின்பா அடி நிகழும்? இருத்தல் என்பது சும்மா தரையிலே உட்கார்ந்து இருத்தல் என்று அகத்திணையிற் பொருள்படாது. இருத்தலாவது பிரிந்த தலைமகன் வருகின்ற வரையும் ஆற்றியிருத்தல் என்பர் இளம்பூரணர். முதலிற் புணர்ச்சியன்றி இப்பொறுத்திருத்தல் நிகழுங்கொல்? இவ் வரிசையிற் பிரிதலாகிய பாலை சொல்லப் பெறுதபோது இருத்தலும் இரங்கலும் யாண்டுத்தோன்றுவன?

இங்ஙனம் முதல் நான்குக்கு விளக்கம் உரைத்த நச்சினார்க்கினியர் புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல் ஊடல் என்ற புதுவரிசை ஐந்துக்கும் வேறுபடக் காரணம் சொல்லுவார். புணர்தல் தலைவன் தலைவி இருவர்க்கும் ஒப்ப நிகழ்வது ஆதலின் புணர்தலை ஆசிரியர் முன்னுரைத்தார் எனவும், புணர்ச்சியின்றிப் பிரிவு இல்லை, அப்பிரிவு தலைவனுக்கே சிறப்பாதலின் அதன்பின் உரைத்தார் எனவும், பிரிந்தபின் ஆற்றியிருப்பது தலைவிக்கே உரியது ஆகலின் இருத்தலை அதன்பின் உரைத்தனர் எனவும் ஆற்றமாட்டாது இரங்கலும் அவளுக்கே உரியது ஆதலின் இரங்கலை அதன்பின் வைத்தனர் எனவும் முன்சொன்ன நான்கு உரிப்பொருளுக்கும் பொதுவாகவும் காமத்திற்குச் சிறப்பாகவும் அமைதலின் ஊடலே இறுதியாக வைத்தனர் எனவும் இங்ஙனம் தொல்காப்பியர் முறைப்படுத்தினர் எனவும் இந்நூற்பாவுக்கு வேறுவிளக்கம் தருவர் நச்சினார்க்கினியர். இவ்வாறெல்லாம் விளக்கம் வேறுவேறு கூறுதற்குக் காரணம் 'சொல்லிய முறை' என்பதற்குத் திணைவரிசை சொல்லியமுறை என்று பிழைபடக் கருத்துக் கொண்டதேயாகும்.

பல்வேறு வரிசைகள்

'மாயோன் மேய' என்னும் நூற்பாவிற் சொல்லும் முதல் வரிசைவேறு; 'புணர்தலும் பிரிதலும்' என்னும் நூற்பாவிற் சொல்லும் இரண்டாவது வரிசைவேறு; புறத்திணையியலிற் சொல்லப்பட்ட மூன்றாவது வரிசை இரண்டிலும்வேறு.

1. வெட்சி தானே குறிஞ்சியது புறனே (1001)
2. வஞ்சி தானே முல்லையது புறனே (1006)
3. உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே (1009)
4. தும்பை தானே நெய்தலது புறனே (1014)
5. வாகை தானே பாலையது புறனே (1018)

புறத்திணையில் வரும் ஆநிரைப்போர், நிலப்போர், மதிற்போர், மைந்துப்போர், வெற்றி முடிவு என்ற வரிசைக்கேற்ப அகத் திணை முறைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. புறத்திணை சிறப்பிடம் பெறுகின்றது; அதற்கேற்ப அகத்திணை கிடக்கைபெறுகின்றது. இவ்விடத்து இன்னொன்றினையும் உடன் சிந்திப்போம். ஐந் திணைக்கு ஒருவரிசைமுறை உண்டெனின் எழுதிணைக்கும் ஒரு வரிசைமுறை உண்டா என்பது கேள்வி. 'கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணையிறுவாய்' என்ற நூற்பாவை வைத்துக் கைக்கிளை முதலில் வரும் எனவும் பெருந்திணை இறுதியில் வரும் எனவும் சொல்லக்கூடாதா? வரிசை வைப்பதும் சொல்லுவதும் எற்றுக்கு? பின் அம்முறைப்படி பலகருத்துக்களைச் சொல்லு வதற்கன்றோ? கைக்கிளை முதலாவதாகவும் பெருந்திணை இறுதி யாகவும் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெற்றிருக்கின்றனவா? கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுவாய் என்று சொல்லி யிருப்பினும் இவ்விருதிணையின் விளக்கங்கள் ஒன்றையடுத்து ஒன்றாக அகத்திணையியலின் இறுதியிற்றான் (995, 996) இடம் பெறுகின்றன.

"காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே" (1022)
"பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே" (1025)

என்றவாறு புறத்திணையியலின் இவை இறுதியில் நிற்பதோடு, பெருந்திணை கைக்கிளையென மாறி நிற்கவும் பார்க்கின்றோம்.

முன்னைய மூன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே
பின்னர் நான்கும் பெருந்திணை பெறுமே (1050)
முதலொடு புணர்ந்த யாழோர் மேன
தவலருஞ் சிறப்பின் ஐந்நிலம் பெறுமே (1051)

களவியலில் பாங்கன் நிமித்தம் பன்னிரண்டு மூவகை அடைவு பெறும் என்று பகுக்குங்காலை கைக்கிளை பெருந்திணை ஐந்நிலம் என்ற நூற்பா வரிசை பெறுகின்றது. பெருந்திணை நடுவாகவும் ஐந்நிலம் இறுதியாகவும் நிற்பு பெறுகின்றன. இதுகாறும் தொல்காப்பியத்திற்கண்ட திணைவரிசையின் அட்டவணை பின் வருமாறு :

தொல்காப்பியம் – திணைவரிசை அட்டவணை 1

கருத்து	1	2	3	4	5	6	7	நூற்பாக்கள்
முதல்	முல்	குறி	மரு	நெய்	பா	—	—	950, 954
உரி	குறி	பா	முல்	நெய்	மரு	—	—	959
புறம்	குறி	முல்	மரு	நெய்	பா	பெரு	கை	1001, 6, 9 14, 18, 22 25
அகம்	கை (நடுவண் ஐந்திணை)					—	பெரு	94 , 947
இலக்கணம்	(நடுவண் ஐந்திணை)					கை	பெரு	995, 996
பா. நிமித்	கை	பெரு	(நடுவண் ஐந்திணை)					1050, 51

இவ்வட்டவணையிலிருந்து தொல்காப்பியத்தில் ஒருவரிசைக்கு மறுவரிசை மாறுவரிசையாக இருப்பது பெறப்படும். தொல் காப்பியர் வரிசையாக மாற்றிக் கொண்டே போயினர் எனின் அப்போக்கை வரிசை என்று சுட்ட முடியுமா? அவர் திணை வரிசை கொள்ளவில்லை என்று அவர் நூற்பாக்களே சான்று பகர்கின்றன. 'சொல்லிய முறை' என்பதற்குத் திணைவரிசை சொல்லிய முறை என்று உரையாசிரியர்கள் உரையை நாம்

ஏற்றுக் கொண்டு மூலமாகிய தொல்காப்பியத்திற் குறை காணுவதைக் காட்டிலும் உரை குறையுடைத்து என்று சொல்லிவிட்டால் என்ன? இவ்வண்ண அட்டவணை உரையாளர்க்கு இருந்திருப்பின், இவ்வுரை பிறந்திராது. 'சொல்லவும் படுமே' (950) என்ற எதிர்மறையும்மையால், இவ்வரிசை முறை மயங்கியும் வரும் எனவும் எட்டுத்தொகைநூல்களிலும் கீழ்க்கணக்கு நூல்களிலும் இவை மயங்கி வந்தவாறு காணலாம் எனவும் நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பர். இளம்பூரணரும் சான்றோர் கோவையிலும் பிற நூலகத்தும் முறைமாறியிருப்பதைக் கண்டு கொள்க' என்பர். இவர்கள் கருதிக் கொள்ளும் வரிசை மயக்கம் நான் மேற்காட்டியபடி தொல்காப்பியத்திலே காணக் கிடைக்கும்போது பிறநூல்களிற் கண்டு கொள்க என்று ஏன் சான்றுக்குப் புறத்தே போகவேண்டும்? வரிசை சாற்றிய தொல்காப்பியத்திலேயே அது மயங்கி வருவதைக் காண்க என்று சுட்டியிருக்கலாமே? தொல்காப்பியர் சரியாக வரிசையைப் பின்பற்றியிருப்பது போலவும் பின்வந்தோர் மயங்கிக் கோத்திருப்பது போலவும் ஏன் புலப்படுத்த வேண்டும்? இவ்விடத்து இன்னொன்றும் ஆராயத்தகும். தாம் சொன்ன முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற வரிசையைத் தொல்காப்பியனாரும் பின்பற்ற வில்லை; அவருக்குப் பின் வந்த சான்றோர்களும் பின்பற்றவில்லை என்று குற்றம் அடுக்கிக் கொண்டு போவதைக் காட்டிலும் தொல்காப்பியர் வரிசை முறை சொல்லவே இல்லையே; சொல்லாததைச் சொன்னதாகச் 'சொல்லியமுறை' என்ற தொடருக்கு உரை கண்டதுதான் தவறு என்று முடிப்பதே பொருந்தும் என்பது என்கருத்து. பிறிதொரு அட்டவணையை இங்குத் தருகிறேன். தொகை நூல்களிலும் இலக்கணங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் ஐந்திணையின் வரிசைகள் எம்முறையிற் கிடக்கின்றன என்பதனை இது காட்டும்.

பன்னூல்களில் திணைவரிசை அட்டவணை 2

எண்	நூல்	1	2	3	4	5	குறிப்பு
1	தொல்காப்பியம்	முல்	குறி	மரு	நெய்	பா	950, 54 நூ
2	அகநானூறு	பா	குறி	முல்	மரு	நெய்	இடையிடையே பாலையும் குறிஞ்சியும்
3	ஐங்குறுநூறு	மரு	நெய்	குறி	பா	முல்	—
4	கலித்தொகை	பா	குறி	மரு	முல்	நெய்	—
5	ஐந்திணையெழுபது	குறி	முல்	பா	மரு	நெய்	—
6	ஐந்திணையைம்பது	முல்	குறி	மரு	பா	நெய்	—
7	திணைமாலை நூற்றைம்பது	குறி	நெய்	பா	முல்	மரு	—
8	திணைமொழி யைம்பது	குறி	பா	முல்	மரு	நெய்	—
9	கைந்நிலை	குறி	பா	முல்	மரு	நெய்	—
10	மதுரைக் காஞ்சி	மரு	முல்	குறி	பா	நெய்	—
11	பெரும்பாணாற்றுப் படை	பா	குறி	முல்	மரு	நெய்	—
12	சிறுபாணாற்றுப் படை	நெ	முல்	மரு	—	—	—
13	புறநானூறு	மரு	முல்	நெ	குறி	—	பாட்டு 187
14	இறையனார் அகப்பொருள்	குறி	நெ	பா	முல்	மரு	உரையில்
15	வீரசோழியம்	முல்	குறி	மரு	பா	நெ	—
16	நம்பியகப்பொருள்	குறி	பா	முல்	மரு	நெய்	—
17	மாறனகப் பொருள்	குறி	பா	முல்	மரு	நெய்	—
18	இலக்கண விளக்கம்	குறி	பா	முல்	மரு	நெய்	—

19	சிலப்பதிகாரம்	குறி	மரு	முல்	நெ	நீர்ப்படைக்காதை
20	பெரிய புராணம்	குறி	முல்	மரு	நெ	திருக்குறிப்புத் தொண்டர்
21	இராமாயணம்	குறி	பா	முல்	மரு	ஆற்றுப்படலம்

இவற்றுள் திணைமொழி யைம்பதும் கைந்நிலையும் ஒன்றிய வரிசை யாக உள்ளன. அதற்குக் காரணம் ஒருவரே தொகையாளராக இருக்கலாம். நம்பியகப்பொருள், மாறனகப்பொருள், இலக்கண விளக்கம் மூன்றின் திணைவரிசையும் ஒன்றாக உள்ளது. இலக்கண விளக்க வைத்தியநாத தேசிகர் நம்பியகப் பொருள் நூற்பாவை அடிமைபோல் அப்படியே மேற்கொண்டவர் என்பது வெளிப்படை. பின்வந்த தொகை நூல்கள் இலக்கண நூல்கள் இலக்கிய நூல்கள் எவ்வாறாயினும்; தொல்காப்பியம் கூறுவதாகச் சொல்லும் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்ற திணை வரிசை ஒன்றிற் கூடக் காணப்படவில்லை. நான் சொல்வதைக் கேட்கக்கூடாது என்று வேண்டுமென்றேவிரதங் கொண்டீர்களோ என்று இராமலிங்க வள்ளலார் வினவுவதுபோல, தொல்காப்பிய வரிசையைப் பின்பற்றக்கூடாது என்று பின்வந்த தமிழ்ப்புலவோர் எல்லாம் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டார்களோ என்று வினவத் தோன்றுகின்றது நமக்கு. ஏன் இப்பூசல்? தொல்காப்பியர் திணைக்கு வரிசைமுறை சொல்லவில்லை; 'சொல்லியமுறை' என்பதற்கு வரிசை முறை என்பது பொருளில்லை. இதுவே தொல்காப்பியம் காட்டும் உண்மை. 'இறையே தவறுடையான்' என்று ஒருகலியடி கூறுவதுபோல உரையே தவறுடைத்து என்பது என்முடிவு.

வரிசை கருத்து மறுப்பு

இவ்வாராய்ச்சிக்கண் புதிய உரையாதும் யான்கூறவில்லை. 'சொல்லிய முறை' என்ற தொடருக்கு உரையாளர்கள் எல்லோரும் குறியீடு சொல்லியமுறை எனவும் திணைவரிசை சொல்லிய முறையெனவும் இருகருத்துக்கள் எழுதிவைத்திருக்

கின்றனர். இவ்விரண்டும் பொருந்துமா என்றவினா இதுகாறும் எழவில்லை. புலமைக் கிளிகள் இவ்விரண்டினையும் உரையாசிரியர்கள் சொல்லிய முறைப்படி சொல்லிவரக் கற்கின்றோம்.

குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம்
நெய்தல் ஐந்திணைக் கெய்திய பெயரே

என்பது நம்பியகப் பொருள். இத்திணைவைப்பு தொல்காப்பியத் திணைவைப்புக்கு மாறாக இருக்கக் காண்கின்றார் நம்பியகப் பொருளின் உரையாசிரியர். தன்னாசிரியனைக் காக்க வேண்டியது உரையாசிரியன் கடமையல்லவா? இவ்வுரையாசிரியர் தொல் காப்பியவுரைகளைக் கற்ற ஆசிரியர் ஆதலின் இந்நூற்பாவின் கீழ் பின்வருமாறு விளக்கம் தருகின்றார்.

"அஃதற்றாக முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்று இம்முறை எண்ணாது குறிஞ்சி பாலை முல்லை மருதம் நெய்தல் என எண்ணியது எத்தனையோ எனின், அச்சூத்திரத்துள் 'சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே' என்ற உம்மையான் பிறவாற்றானும் சொல்லப்படும் என்பது பட நிற்றலானும் பத்துப்பாட்டும் கலித்தொகையும் ஐங்குறுநூறும் கீழ்க்கணக்கும் சிற்றட்டகமும் முதலாகிய சான்றோர் செய்யுட்கள் எல்லாம் வேண்டிய முறையானே வைத்தலானும் இவ்வாற்றான் எண்ணப் பட்டதெனக் கொள்க'. இவ்விளக்கம் பொருளும் பொருத்தமும் இல. தொல்காப்பியர் 'சொல்லவும் படும்' என்று இடங் கொடுத்து நூற்பித்தார் என்றே வைத்துக்கொள்வோம். அதற் காக அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு நாற்கவிராய நம்பியாரும் சான்றோர்களும் மாறானவரிசையே கொள்ளவேண்டுமா? தொல் காப்பியம் வெளிப்படையாகக் கூறிய வரிசையை மேற்கொள்ளக் கூடாதா? உம்மைக்கு உதாரணம் இல்லாமற் போய்விடலாகாதே என்று ஒவ்வொருவரும் எடுத்துக் காட்டுக்கு வரிசைமாற்றம் செய்தார்களா? நாற்கவிராய நம்பியார் குறிஞ்சி முல்லை என் றாங்கு வைத்த வரிசைக்கு அகப்பொருள் அடிப்படையில் புதிய

ஏதுக் காட்டவேண்டுமே யன்றி இன்னொருவர் வைத்த எதிர் மறையும்மைக்குச் சான்றெனக் காட்டுவது பிழை. வேறொரு வகையிலும் இவ்வுரையாசிரியர் கருத்து தவறுடைத்து. நாற்கவி ராய நம்பியார் மேற்காட்டிய நூற்பாவில் குறிஞ்சி, முல்லைமுதலா யின ஐந்திணைக்கு உரியபெயர் என்ற அளவிற் கூறியிருக்கின்றாரே தவிர இவை பெயரும் ஆம், வைப்புமுறையும் ஆம் என்று கூற வில்லை என்பது நோக்கத்தகும். ஐங்குறுநூற்றுப் பதிப்பாசிரியர் டாக்டர் உ. வே. சா. அவர்களும் தம் பதிப்பின் முகவுரையில் 'சொல்லவும் படுமே என்ற உம்மையை ஏதுக்காட்டி, புலத்துறை முற்றிய கூடலூர் கிழார் இந்நூலில் திணைகளை மருதம் முதலாத் தமக்கு வேண்டியவாறே கோத்தார் என்று எழுதியுள்ளனர். இங்ஙனம் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் காட்டிய தவறான கருத்து அதாவது 'சொல்லியமுறை' என்பது திணை வரிசை யையும் குறிக்கும் என்ற கருத்து வழிவழி அறிஞர்கட்கு மேற் கோளாகி விட்டமையின் அக்கருத்தின் தவற்றை இவ்வாறெல் லாம் எடுத்து மறுக்கவேண்டிய கடப்பாடு இக்கட்டுரைக்கு உரிய தாயிற்று.

குறியீட்டுக் கருத்து உடன்பாடு

இக்கருத்துக்களில் வரிசைக் கருத்து பிழைபுடையது என் றாலும் இன்னொரு கருத்தினை அதாவது குறிஞ்சி முல்லை என்ற வாறு குறியீடு சொல்வது என்பதனை உடன்படுகின்றேன் என்பது பெறப்படும். அந்த ஐந்தாவது நூற்பாவைத் தெளி வுக்கு மீண்டும் தருகின்றேன்.

மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லியமுறையாற் சொல்லவும் படுமே.

'சொல்லிய முறை' என்பதற்குச் சொல்லிய வரிசைப்படி என்பது பொருள். எந்த வரிசை? மேல் மறுத்தபடி திணை வரிசையன்று; குறியீட்டு வரிசை எனக் கொள்ள வேண்டும். நூற்பாவில் காடுறையுலகம் முதலாக ஒரு நான்கு முன்னர்க் கூறப்படுகின்றன; முல்லை முதலாக ஒருநான்கு பின்னர்க் கூறப் படுகின்றன. இவற்றைக் காடுறையுலகம் முல்லையென, மைவரை யுலகம் குறிஞ்சியென, தீம்புனல் உலகம் மருதமென, பெருமணல் உலகம் நெய்தல் என நிரல்நிறை முறையால் பொருள் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும். இதனையே முறையென்றார் தொல்காப்பியர். மேலடியிலே முன்நூற்பாவிலோ சொல்லியவற்றைச் 'சொல்லிய' என்று நூற்பித்தல் தொல்காப்பிய எழுத்து முறைகளுள் ஒன்று. சொல்லிய என்பதற்குத் தாம் மேற்சொல்லிய என்பது பொருள். 'முல்லை முதலாச் சொல்லிய முறையான்' (973) 'சொல்லிய அல்ல பிறவும்' (658) 'சொல்லிய தொடை' (1358) என வரு வனவற்றை ஒப்புநோக்குக. எனவே தொன்று தொட்டுச் சொல் லிய முறை என்றோ, ஒழுக்கம் கூறிய முறை என்றோ இதற்குப் பிறர் கூறிய உரைகளும் நேரியவல்ல.

உம்மைகள்

'சொல்லவும் படுமே' என்பது எதிர்மறையும்மை என்பர் எல்லா உரையாசிரியர்களும். முல்லை குறிஞ்சி என்ற குறியீட் டாலேயே திணைகளைச் சொல்ல வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இல்லை; காடு நாடு மலை கடல் என்பதே பெருவழக்கு என்று விளக்கம் தருவர் இளம்பூரணர். முல்லைத் திணையில் முதல் என்ன, கரு என்ன, உரிப்பொருள் என்ன என்று கேட்பதே இலக்கண வழக்கு. காட்டின் முதல் கரு உரி என்ன என்று கேட்பது வழக்கில்லை. காடு முதலாயின ஆட்சிக்குரிய பொதுச் சொல்லாகா. முல்லை முதலியனவே முதல் கரு உரி என்ற மூன்றிற்கும் பொதுவான குறியீடுகளாகும். எழுத்ததிகாரத்தின் முதலியலான நூன் மரபிலும் சொல்லதிகாரத்தின் முதலியலின

கிளவி யாக்கத்திலும் ஆறும் குறியீடுகளைத் தொல்காப்பியர் சுட்டிக்கொள்வது போல, பொருளதிகாரத்தின் முதலியலான அகத்திணையியற்கண்ணும் கைக்கிளை, பெருந்திணை முதல் கரு உரி எனக் குறியீடுகளைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். 'மாயோன் மேய' என்ற ஐந்தாவது நூற்பாவில் முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனக் குறியீட்டு முறைகளைச் சொல்லிக்கொண்ட ஆசிரியர் ஆறாவது நூற்பா முதல் இத்திணைக் குறியீடுகளைக் "காரும் மாலையும் முல்லை", குறிஞ்சி கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்". என உடனே ஆட்சிப் படுத்துவதையும் காணலாம். முல்லை என்றே சொல்ல வேண்டுவதில்லை; காடு என்பதே பெருவழக்கு என்று கூறுதல் பொருந்துமா? கூதிர் யாமம் மாலை, என்று கூறுதல் பொருந்துமா? அங்ஙனம் கொண்டால் திணைக்குப் பொழுது என்று ஆகாமல் நிலத்துக்குப் பொழுது சொல்லினார் என ஆகிவிடும்; மேலும் நிலமும் பொழுதும் என்ற இரண்டுமே முதலின் ஒத்த வகைகளாக உள்ள நிலையில் நிலத்துக்குள் காலத்தையடக்கினார் என முரணுகவும் முடியும். ஆதலின் முல்லை முதலான குறியீடுகள் ஒருதலையாகக் கடைப்பிடிக்கத் தக்கவை என அறிதல் வேண்டும்.

இந்நூற்பாவின் தொடர் நடை உற்று நோக்கத் தக்கது. 'உலகமும் என்ற உம்மையின் கருத்து என்ன? காடுறையுலகம் முல்லையெனச் சொல்லவும்படும்; மைவரையுலகம் குறிஞ்சியெனச் சொல்லவும்படும் என்று உலகங்கள் உம்மை பெறாது இருக்கலாமே. முதலெனப்பட்ட நிலத்தின் பிரிவுகளான இந்நான்கு உலகங்களும் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனக் குறியீடுகள் பெறும் என்ற உம்மையால், காலமும் இக்குறியீடுகள் பெறும், கருப்பொருள்களும் இக்குறியீடுகள் பெறும், உரிப்பொருள்களும் இக்குறியீடுகள் பெறும் என்பது குறிப்பு. 'உலகமும்' என வருகின்ற நான்கும் எண்ணும்மைகள் அல்லவே அல்ல; எதிரது தழீஇய எச்சவும்மைகள். காடுறை யுலகமும்

முல்லை; ஏனைக்காலமும் கருவும் உரியும் என்றின்னவையும் முல்லையாம் என்று கூட்டிப் பொருள்கொள்ள வேண்டும். காரும் மாலையும் முல்லை, இருத்தலும் இருத்தல் நிமித்தமும் முல்லையென்றுங்கு ஏனைப் பொருள்களும் இதனால் இக்குறியீடு பெறுகின்றன. திணைக்கு உரிப்பொருளே' (959) என வருவதும் காண்க.

'உலகமும்' என்ற நாலும்மைகளும் எதிரது தழீஇய எச்சவும்மைகள் என்றேன். 'சொல்லவும் படுமே' என்ற உம்மை உரையாசிரியர்கள் கூறிவருவதுபோல எதிர்மறையும் மையன்று; சிறப்பும்மை அல்லது தெரிநிலையும்மையாகும். சொல்லவும் வேண்டும், இப்படிச் சொல்லும்முறையே தகுதியாம் என்பது கருத்து.

"புணர்ந்த வகையிற் புணர்க்கவும் பெறுமே" (1147)
"பல்வகை யானும் படைக்கவும் பெறுமே" (1182)
"நிலைக்குரி மரபின் நிற்கவும் பெறுமே" (1319)
"ஆசிரிய இயலான் முடியவும் பெறுமே" (1379)

என்ற இடங்களில் வந்த உம்மைகளை ஒப்பிட்டு நோக்குக. இந்நூற்பா திணைவரிசை கூறுவது என்று கருத்துக்கொண்டதாலும், பிற்காலச் சான்றோர்கள் மாறான வரிசைகளிற் கோவை செய்தனர் என்ற கருத்து உள்ளத்தே கிடந்ததாலும், உரையாசிரியர்கள் அதற்கோர் இலக்கண வமைதி தேடுவாராயினர்; தேடுங்கால் 'சொல்லவும்படுமே' என்ற உம்மையை எதிர்மறையாக்கிக் கொண்டனர் என்பது கருத்து.

'காடுறையுலகமும்' 'சொல்லவும் படுமே' என்ற இருவகையும்மைகள் உரையாசிரியர்கள் கூறிய உம்மை வகைகள் அல்ல. எண்ணும்மை எனவும் எதிர்மறையும்மை எனவும் கொண்டமையால் அவர்தம் விளக்கங்கள் விலக்கங்களுக்கு உரியவாயின.

2. எழுத்துப்பேறும் சாரியையும்

டாக்டர் **சோ. ந. கந்தசாமி,** எம்.ஏ., எம்.லிட்., பிஎச்.டி.

மொழிவாழ்வின் ஒழுங்கினைப் பேணுதல் இலக்கணத்தின் நோக்கம். பிழையின்றிப் பேசுதலின் பிழையின்றி எழுதுதல் பெரிதும் தேவை. எழுத்திலக்கணத்தின் பெரும்பகுதி புணர்ச்சி விதிகளைப் புகட்டுதல் காண்க. தொல்காப்பியத்தில் 6/9 இயலும், நன்னூலில் 3/5 இயலும் புணர்ச்சி இலக்கணம் புகறலின், எழுத்தாளர் எந்த அளவு சந்திப் பிழையின்றிச் சிந்தித்து எழுதுதல் வேண்டும் என்பது மலையிலக்கு.

புணர்ச்சி இலக்கணப் பகுப்புமுறை

தொல்காப்பியர் புணர்ச்சி இலக்கணத்தினை மூவகையாகப் பகுத்து விளக்கினார்.

1. முதல்வகை : எழுத்துவகையால் நான்காவன

அ. உயிர்முன் உயிர் ஆ. உயிர்முன் மெய்

இ. மெய்முன் உயிர் ஈ. மெய்முன் மெய்

2. இரண்டாம்வகை: சொல்வகையால் நான்காவன

அ. பெயரும் பெயரும் புணர்தல்

ஆ. பெயரும் வினையும் புணர்தல்

இ. வினையும் பெயரும் புணர்தல்

ஈ. வினையும் வினையும் புணர்தல் (தொல் உயிர். 108).

3. மூன்றும்வகை : தொடர்வகையால் இரண்டாவன

அ. வேற்றுமைப் புணர்ச்சி ஆ. அல்வழிப் புணர்ச்சி (தொல். உயிர். 112) எழுத்துவகையானும் சொல்வகையானும் புணருங்கால் மெய்பிறிதாதல், மிகுதல், குன்றல், இயல்பு என்ற நானிலை பெறுதலும் (தொல். உயிர் 108,109; நன். உயிர் 152,153), தொடர்வகையால் புணருங்கால் எழுத்துப்பேறு,

சாரியை என்பன உபகாரப்படுதலும் (தொல் உயிர் 112) தொல்காப்பியர் வரையறுக்கும் புணரியற் சட்டமாகும்.

வேற்றுமைப் புணர்ச்சி

இனி, வேற்றுமைப் புணர்ச்சி (1) உருபு புணர்ச்சி, (2) பொருட்புணர்ச்சி என இரண்டாகும். தொல்காப்பியர்,

"வேற்றுமை உருபு நிலைபெறு வழியும்
தோற்றம் வேண்டாத் தொகுதிக்கண்ணும்" (தொல் உயிர் 132) என்றும், நன்னூலார், "பதமுன்....பதமும், உருபும்" (நன். உருபு 243) என்றும் இயம்புதல் காண்க. ஐம்முதல் கண் ஈறாக அறுவகை உருபுகளுடன் நிலைமொழியாய் நின்ற பெயர் புணர்தல் உருபு புணர்ச்சியாம். (தொல். 113; நன். (152). உருபு மறைந்து நிற்கும் வேற்றுமைத் தொகைப் புணர்ச்சி பொருட்புணர்ச்சியாம்.

அல்வழிப்புணர்ச்சி

அல்வழிப்புணர்ச்சி இத்துணை எனத் தொல்காப்பியம் தொகுத்துரைக்கவில்லை. "வேற்றுமை அல்வழிப் புணர்மொழி யானும்' (112), 'அல்வழி (398) 'அல்லது' (321) எனப் பொதுவகையாற் கூறிற்று. இளம்பூரணர் முதலியோர் அல்வழிப் புணர்ச்சிக்கண் வருவன இவையென வகுத்துரைத்தனர் :-

இளம்பூரணர்	நன்னூலார்	நச்சினார்க்கினியர்
1. எழுவாய்	1. வினைத்தொகை	1. எழுவாய்
2 விளி	2. பண்புத்தொகை	2. விளி
3. உவமத் தொகை	3 உவமத்தொகை	3 முற்றுவினை
4. உம்மைத் தொகை	4 உம்மைத்தொகை	4. பெயரெச்சம்
5 (1) பண்புத் தொகை	5 அன்மொழித் தொகை	5. வினையெச்சம்

(2) இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை	6. எழுவாய்	6. உவமத்தொகை
6. முற்றுவினை	7. விளி	7. உம்மைத் தொகை
7. பெயரெச்சம்	8. பெயரெச்சம்	8. இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை
8. வினையெச்சம்	9. வினையெச்சம்	9. இடைச்சொல்
9. இடைச் சொல்	10. தெரிநிலைவினை முற்று	10. உரிச்சொல்
10. உரிச்சொல்	11. குறிப்புவினைமுற்று	11. அன்மொழித் தொகை
	12. இடைச்சொல்	12. பண்புத் தொகை
	13. உரிச்சொல்	13. வினைத்தொகை
	14. அடுக்குத்தொடர்	

அல்வழியில் வரும் தொடர்களை அறுதியிடுதலில், இளம்பூரணர்க் குப்பின் போந்த நன்னூலார் சில மிகுதியாகக் கோடல் இயல்பே. நச்சினார்க்கினியர் அடுக்குத்தொடரை விடுத்தனர். எனின், தொல்காப்பிய நூற்பாக்களைத் துருவி நோக்கின், ஆசிரியர் கருதிய அல்வழித்தொடர்கள் யாவை என்பது போதரும். அவையாவன:—

தொல் எழுத்து

1. எழுவாய்

144 147 148 149 153 155 158 160 163 203
221 224 249 254 257 258 264 273 274 289
295 296 297 298 306 308 309 314 321 322
323 326 327 328 330 345 353 361 368 369
370 371 373 376 379 382 398 399 400 403
408 409 410 423 425 426.

2. விளி

151 152 211 224 265.

3. உம்மைத்தொகை

110 164 - 169 223 239 240 317 318 433 434 472 473 475.

4. [இருபெயரொட்டுப்] பண்புத்தொகை

315 319 389 390 - 394 425 435 - 471, 474 476 - 480.

5. வினைமுற்று

அ. தன்தொழில் உரைக்கும் வினாவின் கிளவி, 224
ஆ. ஏவல் கண்ணிய வியங்கோள், 210, 211 (?)
இ. செய்ம்மன என்னும் தொழிலிறு சொல், 210.
ஈ. வினைக்குறிப்பு 210, 372, 425, 430.
உ. முன்னிலை வினைச்சொல் 265, 272
ஊ. படர்க்கை வினைமுற்று 425.

6. பெயரெச்சம்

அ. 'செய்த' வாய்பாடு 210
ஆ. எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் 224, 372 (?)

7. வினையெச்சம்

அ. செயவென் எச்சம் 204 ? 209
ஆ. 'செய்யிய' வாய்பாடு 210
இ. 'செய்யா' வாய்பாடு 222
ஈ. 'செய்து' வாய்பாடு 236
உ. 'செய்யூ' வாய்பாடு 265
ஊ. 'செயின்' வாய்பாடு 333
எ. குறிப்புவினையெச்சம் 237

8. இடைச்சொல்

அ. சுட்டிடைச்சொல் முதலியன

204 208 238 255 256 334 380 381 427 428

ஆ. எனவென் எச்சம் 204

இ. 'அன்ன' உவமக்கிளவி 210

ஈ. 'ஆங்க' உரையசைக்கிளவி 204

உ. 'அம்ம' உரைப்பொருட்கிளவி 210, 212

ஊ இனி, அணி என்னும் காலமும் இடமும் உணர்த்தும் இடைச்சொல் 236

எ. தேற்ற எகரம், சிறப்பின் ஓ 273

ஏ. மாறுகோள் எச்சம், வினா, எண் பொருளில் வரும் 'ஏ' 275

ஐ. மாறுகோள் எச்சம், வினா, ஐயம், ஒழியிசைப் பொருளில் வரும் 'ஓ' 290, 291

ஒ மன், சின் முதலிய அசைநிலைகளும் ஆன், ஈன் என்ற இடப்பொருள் உணர்த்தும் இடைச்சொல்லும் 333

9. உரிச்சொல்

316

10. அடுக்கு

214, 215

11. மருஉ முடிபுகள்

111, 172, 250, 251, 355, 482, 483

இவற்றை நோக்குங்கால், அல்வழிக்கண் எழுவாய் தொடர் தான் மிகுதியும் பயின்றுவரக் காண்கிறோம். இளம்பூரணரும் 'அல்வழி' என்றது பெரும்பான்மையும் எழுவாயினை' (பக்கம் 40) என்று எழுதுதல் காண்க.

தொல்காப்பியர் வினைத்தொகை, பண்புத்தொகை, உவமைத்தொகை அன்மொழித் தொகைகளை அல்வழித் தொடர்களாக ஆளவில்லை. எனினும் நச்சினார்க்கினியர்,

'நிறுத்த சொல்லும் குறித்துவரு கிளவியும்
அடையொடு தோன்றினும் புணர்நிலைக் குரிய'
(தொல். புணர் 110)

எனவரும் நூற்பா இத்தொகைகள் புணரும் இயல்பினைச் சுட்டுமென விளக்கினார். ஆயினும், தொல்காப்பியர் குறிப்பு, பண்பு, இசை முதலிய பொருள் உணர்த்தும் குறைச்சொற் கிளவியும் (–உரிச்சொல்), ஐம்பாலறியும் பண்புதொகு மொழியும் (-பண்புத்தொகை), தொழில்தொகு மொழியும் (–வினைத் தொகை), தம்முன் தாம் வரும் எண்ணின் தொகுதியும், பிறவும் மரூஉ வழக்குகளை ஒத்தியங்கும் என்றும், அவை புணரும் தன்மை இடம் விளங்கத் தோன்றா என்றும் இயம்பினார். (தொல் எழுத்து 482) மரூஉ முடிபுகளை ஆசிரியர் அல்வழித் தொடராகக் கொண்டிருத்தலின், ஈண்டுரைத்த தொகைகளும் பிறவும் அல்வழித் தொடர்களென்றே கருதினாராதல் வேண்டும். பவணந்தியாரும் போலி, மரூஉ மொழிகளின் புணர்ச்சியைப் புறநடையாற் கொண்டார் (239)

எழுத்துப்பேறும் சாரியையும்

வேற்றுமை, அல்வழி என்ற இருவகைப் புணர்ச்சிக்கும் உபகாரப்படுவன எழுத்துப்பேறும் சாரியையும் என்பதை,

"எழுத்தே சாரியை ஆயிருபண்பின்
ஒழுக்கல் வலிய புணருங்காலை" (தொல். எழுத்து 112)

எனத் தொல்காப்பியர் தெளிவுறுத்தினார். 'எழுத்துப்பேறு யாப்புடைமையானும் எழுத்தினைற் சாரியை யாதலானும் எழுத்து முற்கூறினார்" என நச்சினார்க்கினியர் எழுதுதல் காண்க. நன்னூலார் எழுத்துப்பேறு தனியே கூறவில்லை. கூறாமைக் குரிய காரணம் பின்னர் விளக்கமுறும்.

சாரியைப்பேறு

சாரியை – உரையாசிரியர் விளக்கம்

தொன்னூலும் நன்னூலும் ஒருங்கேற்கும் சாரியையினைப் பற்றிப் பல்வேறு உரையாசிரியர்கள் கொண்ட கருத்துக்களை முதற்கண் நோக்குவோம்.

1. சேனாவரையர்

"புணரியனிலை: புணரியலது நிலை. ஆண்டுப் பொருணிலைக்கு உதவுதலாவது எல்லாவற்றையும் என்புழி வற்றுச் சாரியை நிலைமொழிப்பொருள் அஃறிணைப்பொருள் என்பதுபட வருதலும் எல்லா நம்மையும் என்புழி நம்முச் சாரியை அப்பொருள் தன்மைப் பன்மை என்பதுபட வருதலுமாம். அல்லனவும் தாம் சார்ந்து வரும் மொழிப்பொருட்கு உபகாரம் உடையவாய் வருமாறு ஓர்ந்து கொள்ளப்படும். அல்லாக்கால் சாரியை மொழி ஆகா என்பது (தொல். சொல். இடை 250).

2. நச்சினார்க்கினியர்

"சாரியை என்றதன் பொருள் வேறாகி நின்ற இருமொழியும் தம்மிற் சார்தற்பொருட்டு இயைந்து நின்றது என்றவாறு" (தொல். எழுத்து. 118).

சாரியை பொருளற்ற உருபனே (Empty morpheme) என்பார் கருத்தினைப் பண்டை உரையாசிரியர் உடன்படார். இக்கு, உம், கெழு முதலிய சாரியைகள் பொருள் பயத்தலை நச்சினார்க்கினியர் குறித்துள்ளார்.

அ. ஆடிக்குக் கொண்டான்....................இஃது இடப் பொருட்டு (தொல். எழுத்து. 120)

ஆ. வில்லும் திங்களும் போலும் என்பதற்கு வில்லிடைத் திங்கள் போலுமென ஏழன் உருபு விரித்துப் பொருள் உரைக்க. மாநிதிக் கிழவனும் போன்ம் (அகம்), இதற்குக் கிழவனைப் போன்மென உரைக்க. (தொல். எழுத்து. 482)

இ. கான்கெழு நாடு (அகம். 98) - இதற்குக் கானைக் கெழீஇய என உரைக்க.

3. அடியார்க்கு நல்லார்

சாரியை யாவது **சொல் தொடர்ந்து செல்லும் நெறிக்கண் நின்று** அதற்குப் பற்றுக் கோடாகச் சிறிது **பொருள் பயந்தும் பயவாததுமாய் நிற்பது;** அவற்றுள் இது (கெழு) சிறிது பொருள் பயப்ப நிற்பது. (சிலம்பு. பதிகம் 61).

4. மயிலைநாதர்

சாரியையாவன அன், ஆன் முதலாக எடுத்தோதப் பட்டு எல்லாப் புணர்ச்சிக்கும் பொதுவாய்ப் **பெரும்பாலும் இன்றெனியே** பயனுக வருவது (நன். எழுத்து. 132)

5. சங்கரநமச்சிவாயர்

'இவ்விகுதி முதலிய புணர்ப்பைச் சார்ந்து ஆண்டைக் கியைந்து நிற்றலிற் சாரியை'.

இனி, திராவிட ஒப்பிலக்கணத்தின் தந்தை எனப்புகழ்ப் பெறும் கால்டுவெல், சாரியை பொருள் பொதிந்த பழைய வேற்றுமை உருபுகளே என விரிவாக விளக்கி உள்ளார். (Vide, A Comparative Grammar of the Dravidian Languages, pp, 260--270) எனின், சாரியைகளில் வேற்றுமைப் பொருள் பயப்பனவுடன், 'கெழு' வினைவேராகவும் கொள்ளத் தக்கது என ஒருபடி மேற்சென்றுரைத்த உரையாசிரியர்களின் ஓட்பத்தினை என் என்பேன்!

சாரியை தோன்றும் இடம்

சாரியை வேற்றுமைப் பொருண்மை பெற்றிருத்தலின் பெயரினைச் சார்ந்தே வரும் எனத் தொல்காப்பியர் துணிந் துரைக்கிறார் :

"உயர்திணைப் பெயரே அஃறிணைப் பெயரென்று
ஆயிரண் டென்ப பெயர்நிலைச் சுட்டே"

(தொல். எழுத்து. 117)

"அவற்றுவழி மருங்கிற் சாரியை வருமே"
(தொல். எழுத்து. 118)

வேற்றுமை, அல்வழி என்ற இருமொழிப் புணர்ச்சிக்கும் சாரியை உரியது எனினும் வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்குச் சிறப்புரிமை உடையது எனக் கருதுகின்றார். (தொல். எழுத்து. 132). சாரியை வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வருதலையே புத்தமித்திரனாரும் சுட்டினார். (வீரசோழியம். எழுத்து. 27-ம் காரிகை).

புணர்மொழிகளைப் பிரித்துப் பார்த்தால், அவற்றின் பின் தொடராது இடையில் நின்று இயங்கும் சாரியையின் இயல்பினை,

"சொற்சிதர் மருங்கின் வழிவந்து விளங்காது
இடைநின்று இயலும் சாரியை இயற்கை"
(தொல். எழுத்து. 132)

"உம்மும் கெழுவும் உளப்படப் பிறவும்
அன்ன மரபின் மொழியிடைத் தோன்றிச்
செய்யுள் தொடர்வயின் மெய்பெற நிலையும்"
(தொல். எழுத்து. 250)

"**புணரியல் நிலையிடைப்** பொருணிலைக் குதவுந"
(தொல். சொல். 259)

எனவரும் பகுதிகள் உணர்த்துகின்றன.

அன்றியும், "வேறாகி நின்ற இருமொழியும் தம்மிற் சார்தற் பொருட்டு இயைந்து நின்றது" என்ற நச்சினார்க்கினியரின் கருத்தும், "சாரியை யாவது சொல் தொடர்ந்து செல்லும் நெறிக்கண்நின்று" என்ற அடியார்க்கு நல்லாரின் உள்ளக் குறிப்பும் தொல்காப்பியர் கொள்கையினைத் தெளிவுறுத்து கின்றன.

பவணந்தியாரின் புதுமை

பவணந்தியார் ஒரு மொழியில்கூட, சாரியை வரும் என்று எண்ணினார். சொற்களைப் பகுபதம், பகாப்பதம், எனப் பகுத்துச் சொல்லுறுப்புக்களை எல்லாம் நுணுகி நோக்கிய

பவணந்தியார், உணர்ந்தனர், சிறந்தன்று, உண்டது, பெறுகுவை முதலிய வினைமுற்றுக்களில் வரும் அன், அ, கு முதலியன விகுதிப்புணர்ச்சிக்கு உதவிய சாரியை என எண்ணினர் (நன். உருபு. 242 மயிலை. உரை). எனின், வானவன், குறியவன், நெடியவன், புலைத்தி, வலைச்சி, வெள்ளாட்டி — எனவரும் சொற்களில் விகுதிப்புணர்ச்சிக்கு உதவிய அ, த், ச், ட் — முதலியவற்றைச் சாரியை எனக் கூறாமல் பெயரிடைநிலை எனக்கருதினர் (நன். பத. 140). எனவே, பகுபதம் வினையாயின் விகுதிப்புணர்ச்சிக்கண் வருவன சாரியை என்றும், பெயராயின், பெயரிடைநிலை என்றும் பெயரளவில்தான் வேறுபாடு கொண்டனர்.

தொல்காப்பியரே உணர்ந்தனர், கிளந்தன, சிறந்தன்று முதலிய சொற்களை ஆண்டுள்ளனர். சங்க நூல்களிலும், பல்லவர்காலப் பனுவல்களிலும் இத்தகைய சொற்கள் உள்ளன. இவற்றில் விகுதி சார்ந்துவரும் உறுப்பினைச் சாரியை எனக் கருதுதல் மொழிநூலாருட் சிலருக்கு உடன்பாடன்று. பெறுகுவை, உயர்குவை என்பவற்றில் வரும் -கு- சொல்லாக்க அசையே (formative suffix). படர்க்கை வினைமுற்றுக்களில் காணப்படும் அன் ~ அ பெயரெச்ச விகுதியாகும். அன் ~ அ இரண்டும் மாற்று வடிவங்களே (Alternant forms). என் போல எனின், இன் ~ இ இரண்டுமே இறந்த கால இடைநிலையாய் வருதல் போல என்க. பெயரெச்சம் + பால்உருபன் = படர்க்கை வினைமுற்று. இஃது 'அடைமுதல்' (Attributive constructions) அமைப்பு உடையது.

காட்டு :—

Attribute (அடை)		Head (முதல்)		வினைமுற்று
நடந்த	+	து	>	நடந்தது
சிறந்த(ன்)	+	று	>	சிறந்தன்று

நடந்த(ன்)	+	அன்	>	நடந்தனன்
நடந்த	+	அன்	>	1) நடந்தவன்
				2) நடந்தான்

$$V^1 + V^2 > V^2$$

பால் விகுதிகள் யாவும் சுட்டுப் பெயர்களின் கட்டு வடிவங்களே **(Bound Forms).** எனவே அவற்றின் முன் தோன்றுவன பெயரெச்சங்களே. இங்ஙனம் கருதின், பதமுன் விகுதி புணர்வழி வருவன சாரியை அல்ல பெயரெச்ச விகுதியே என்பதும்; தொல்காப்பியரும் உரையாசிரியர்களும் கூறியாங்குச் சாரியை இருமொழிப் புணர்ச்சியில்தான் வரும் என்பதும் வலிவுபெறும்.

தொல்காப்பியர் ஓதிய சாரியைகள்

புணரியல் நிலையிடைப் பொருணிலைக்கு உதவும் சாரியைகளைப் புணரியலில் தொல்காப்பியர் தொகுத்துக் கூறுகிறார். அவை யாவன:

இன், வற்று, அத்து, அம், ஒன், ஆன், அக்கு, இக்கு, அன் என்பன.
(தொல். புணர். 119)

'பிறவும்' என்றதால் தம், நம், நும், உம், கெழு, ஏ, ஐ, ஞான்று என்பனவும் கொள்க என்றார் இளம்பூரணர் (பக்கம் 43). இவற்றுள், 'ஞான்று' ஒழிந்தன எடுத்தோதுவர் ஆசிரியர் என நச்சினார்க்கினியர் மொழிந்தனர் (பக். 83).

தொல்காப்பியர் இச்சாரியைகளுக்கு இலக்கணம் கூறிய இடங்கள் வருமாறு :—

சாரியைகள்	நூற்பா எண்கள்
1. 'இன்'	120 121 131 167 169 173 182 184 186 193 195 218 241 242 272 279 287 377 402 420 423 433 435 436 459 470 476 477

'இன் சாரியை வழக்குப் பயிற்சியானும், நூலுட் பலகாலும் எடுத்தோதப்பட்டதானும், வாளா ஓதிய வழி தானே சேறலானும் முன்வைக்கப்பட்டது'—இளம்பூரணர் உரை, பக் 43.

2.	அத்து	125 133 168 181 185 193 219 228 242 287 305 317 318 331 377 402
3.	அம்	129 244 260 283 304 336 350 365 375 386 415 417
4.	வற்று	122 133 174 175 177 178 183 189 220 281 378
5.	அன்	176 194 198 200 263 388 419 421 422
6.	அக்கு	128 270 329 384 385 418
7.	ஆன்	124 199 247 286 331
8.	இக்கு	126 127 248 286
9.	ஒன்	180 294

'பிற' எனத் தொல்காப்பியர் கூறிய சாரியைகள்

10.	தம்	191 320
11.	நும்	191 320
12.	நம்	190 324
13.	ஏ	164 431
14.	ஐ	258 372
15.	உம்	481
16.	கெழு	481

தாம், தான் என்பனவும் அக்காலத்துச் சாரியைகளே. அவை தாம் தொல். எழுத்து. 2, 86 109 119 142 158 170. அது தான் புறம். 195.

இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் "எல்லா நம்மையும் எனச் சாரியை ஈற்றின் கண்ணும் வருதலின் இடைநின்றியறல் பெரும்பான்மை எனக்கொள்க" என்றனர் (இளம். பக். 46; நச்சி. பக். 90). ஈண்டு இறுதி நின்றது முற்றும்மையாகலின், 'இடைநின்றியலும் சாரியை இயற்கை' என்ற நூலாசிரியர் கருத்தே வன்மையுடையதெனக.

எல்லாச் சொற்களும் சாரியை பெற்றுத்தான் புணர்தல் வேண்டும் என்ற நியதியில்லை. (தொல். உருபு. 202)

சிலசொற்கள் இரண்டு சாரியைகள் பெறுதலும் உண்டு.

எழுத்துப்பேறு

இனி, இருவகைப் புணர்ச்சிக்கும் பயன்படும் எழுத்துப் பேற்றினைத் தொல்காப்பியர் சுட்டிச் செல்லும் இடங்களைத் தொகுத்து நோக்கின், அவற்றின் பல்வேறு பணிகள் புலனாகும்.

1. அகரப்பேறு

1. அகரம் - எழுத்துப்பேறு

நெடுமுதல் குறுகும் பெயர்களாகிய தம், நம், எம், நும், தன், என், நின் என்பன ஓர் அகரம் பெற்று நான்கன், ஆறன் உருபுகளுடன் புணரும் (தொல். எழுத்து. 115, 161, 162).

'ஈறுகு புள்ளி அகரமொடு நிலையும்' என்ற தொடர்க்கு நச்சினார்க்கினியர், 'ஓர் **அகரஎழுத்துப்பேறு** நிலைமொழிக்கண் வருதல் உளதாகக் கருதினாராதலின்' என உரை வகுத்து, '**நினவ** கூறுவல் **எனவ** கேண்மதி' (புறம்) எனச் சான்றும் நல்கினர். பிறாண்டு, 'சாரியை பெறவே அகரம் வீழ்ந்தது (தொல். எழுத்து. 230) என எழுதுவராதலின், சாரியையின் வேறாய் 'அகரம்' வழங்கிற்று எனலாம்.

2. அகரம் அளபெடையில் வருதல்

வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் பலா, கா, மா என்பன போன்ற ஆகார ஈற்றுச் சொற்களும், உம்மைத் தொகையில் வரும் ஆகார ஈற்று நிலைமொழியும் அகரம் பெறும் என்கிறார். (தொல். எழுத்து. 223, 226, 231),

எ. டு. **பலாஅக்** கோடு **உவாஅப்** பதினன்கு
காஅக் குறை **இராஅப்** பகல் **மாஅங்** கோடு

இத்தொடர்களில் இடையறவு படாமல் ஒலித்தற்கு, நிலைமொழி யீற்று ஆகாரம் அளபெடுத்து நின்றதெனக் கருதலாம். இத்தகைய அகரப்பேற்றினைப் பவணந்தியார் பகர்ந்திலர்.

3. மிகைத்திருத்தத்தில் (Hyper-Urbanisation) வரும் அகரம்

'பல்லவை நுதலிய அகர இறுபெயர்' (தொல். எழுத்து. 174), 'பலவற்றிறுதி' (தொல். எழுத்து. 213) என்ற தொடர்கள் குறிக்கும் சொற்கள் யாவை என்பதைச் சொல்லதிகாரத்தில் (168 நூற்பா) விளங்க உணர்த்தினர். அவற்றுள், 'பலவும் சிலவும்' என வரற்பாலன, 'பலாஅஞ் சிலாஅம்' எனவரும். (தொல். எழுத்து. 213). ஈண்டு அவு(ம்) ஆகக் > ஆஅம் காண்கிறோம. எனின், 234-ம் நூற்பாவில், ஆ ⁄ அவு ஆகும் என்றார்:

எ. டு. புறு > புறவு, நிலா > நிலவு, குரா > குரவு ஆ < அவு ஆதலான் அவு < ஆ ஆதல் கூடுமெனக் கருதிப் பலவும் சிலவும் > பலாஅம் சிலாஅம் என நீண்டொலித்து அகரம் இசை நிறைந்தது எனக் கருதினாராதல் வேண்டும். இம்மொழிப் போக்கினை, Hyper Urbanisation அல்லது over-correction என்பர். இம்மிகைத் திருத்தம் நன்னூலர் காலத்தில் வழக்கு வீழ்ந்தது போலும் [நன். உயிர். 170].

4. அகரம்-எழுத்துச்சாரியை

காரம் காரை, கரம், கான் முதலிய எழுத்தின் சாரியை என்றார் தொல்காப்பியர் (தொல். எழுத்து. 134). அவரே, 'மெய்யின் இயக்கம் அகரமொடு சிவணும் (46) என்று அகரத்தினையும் எழுத்துச் சாரியையென உடம்பொடு புணர்த்தனர். நன்னூலார் வழி மொழிந்தனர் (நன். எழுத்து. (116)

5. அகரம்-அசை நிலை

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தில்,

'குஐ ஆன் என வரூஉம் இறுதி
அவ்வொடுஞ் சிவணும் செய்யுள் உள்ளே' (108)

என ஓர் அகரம் வருதலை அமைத்துள்ளார். 'கு' வுடன் அகரம் புணர்தலை,

'வரைநிலை யின்றே ஆசிரியர்க்க' (தொல். புள்ளி. 315)
'கடிநிலை யின்றே ஆசிரியர்க்க' (,, 389)

என அவரே ஆண்டுள்ளார். ஆன் அகரத்துடன் புணர்தலை, 'இறுதியான' (தொல். தொகை. 145), 'வழக்கத்தான' (உயிர். 246, 270; புள்ளி 312; குற்றி. 457'), 'செய்புளான' (புள்ளி. 316) தொடரியலான' (புள்ளி 356) 'காலையான (புள்ளி. 399), 'மொழிவயினான' (குற்றி. 417) 'அவ்வழியான, (குற்றி 423, 437), ஆவயினான குற்றி. 455) 'பொருள்வயினான' (குற்றி. 481) என எழுத்ததிகாரத்திலேயே ஆண்டுள்ளார். 'ஐ'யுடன் அகரம்புணரின் 'ஐய' என்றாகும். இவ்விதிக்கு ஏற்ற இலக்கிய மேற்கோள் இல்லையாதலின், இவ்விதியின் பொருண்மை தெரிதல் அரிதாம். தொன்னூல் வழி வந்த நன்னூல், 'ஐயான்குச் செய்புட்கு அவ்வுமாம்' (318) எனப் பழமை பராட்டியது. இந்நூற்பா 'சிலவேற்றுமை உருபு செய்யுட்கண் திரிந்துவரினும் அமையுமெனப் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று' என விளக்கிய சங்கரநமச்சிவாயார், ஆனும் குவ்வும் திருந்துழி அவற்றின் முன்னின்ற ஆனும் குவ்வும் சாரியை என்பது பெற்றாம்' என எழுதுதல் விளக்கமாயில்லை. ஆன் உருபும் குவ்வுருவும் அகரத்தின்கண்ணாகவும் பெறும்' எனப் பின்னர் நேர்பட உரைத்தனர்.

ஆசிரியற்க, வழக்கத்தான எனவரும் சொற்களில் உருபினைச் சார்ந்து நிற்கும் அகரம் சாரியையன்று. என்னை? உருபின் வழித்தாய்ச், சாரியை தோன்றும் எனயாண்டும் கேட்கப் படாமையின் என்க. பின், அசைநிலை என்று கோடலே ஏற்புடைத்து. இங்ஙனம், சொல்லின் இறுதியில் தேவையின்றி நிற்கும் உறுப்புக்களை அசைநிலை எனக்கூறுதல் இலக்கிய உரைகளில் காணலாம். நச்சினார்க்கினியர், தன்வழிய காளை (சிந்தா. 494), குழலிய முல்லை (1267) எனவரும் சொற்களில் அகரத்தினை அசைநிலை என்றே விளக்கினர். இனி, அளப்பரியவை,

தாள் இணையவை, கடவுளவை (பரி. 4 : 61-3), பசுந்துளவினவை, ஒள்ளொளியவை, (பரி. 15:54–61) எனவரும் சொற்களில் விகுதிப்புணர்ச்சிக்கண் நின்ற 'அகரத்தினை' நன்னூலார்போல் சாரியை எனக் கருதாமல் இசைநிறையும் இடைச்சொல் என்றே பரிமேலழகர் இயம்பினர்.

6. அகரம் ஆறன் பொருள்பயத்தல்

'ஆ'வின் முன் இன் சாரியை வருங்கால், இகரம் கெட்டு 'ஆன்' என நிற்கும் (தொல். எழுத்து 120; 231). இன்சாரியை பெற்ற பின்னரும் ஓர் அகரம் பெறும் என விதித்தார் (32). 'ஆனநெய்' ஆனமணி' என மேற்கோள் காட்டினர் உரையாசிரியர். இந்த 'அகரம்' ஆறன்பொருண்மை பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

II உகரப்பேறு

1. ஒலிப்புத்துணை

தொழிற்பெயரிலும் ஔ ஈற்று நிலைமொழியிலும் உகரம் வருதலை ஆசிரியர் விதித்தனர், (தொல். உயிர். 295).

இனி எண்ணுப்பெயர்களில் ஏழ், ஓர், ஈர் என்பன முறையே ஏழ், ஓர், இர் எனவாகி உகரம் பெற்றுப் புணரும் என்றார் (தொல். 389, 438). இங்குக் கூறிய சொற்களில் எல்லாம் ஈற்றில் தோன்றிய உகரம் ("Enunciative u") (– ஒலித்தற்கு உதவும் உ) எனக் கொள்ளுதல் சாலும். நச்சினார்க்கினியர், 'தன்னினம் முடித்தல்' என்பதனுன் அம்மு, தம்மு, நம்மு எனச் சாரியைக் கண்ணும் உகரம் வருதல் காண்க (தொல், புள்ளி, 328, பக்கம் 396) என்று எழுதுதலின், சாரியையின் வேறாய் உகரத்தினைக் கருதுகிறார் என்க. 'காமர்' என்றசொல் உகரம் பெற்றுக் 'காமரு' (பரி 1. '62) எனவந்துழி, உகரம் பகுதிப் பொருள் விகுதி என்றனர் பரிமேலழகர்.

2. உகரம் அளபெடையில் வருதல்

தொல்காப்பியர் எழுத்து 263, 267, முதலிய நூற்பாக்களில் அளபெடையில் வரும் உகரத்தினைச் சுட்டினார்.

எ. டு. எழூஉக்கதவு, குழூஉக்களிறு (புறம். 97), பழூஉப்பல் (குறுந். 380) நன்னூலார் இங்ஙனம் விதித்திலர்.

III, IV, எகர, ஒகரம் அளபெடையில் வருதல்

ஏகார; ஓகார ஈற்று முன்னிலை வினையிலும், தோற்றமும் சிறப்பும் கண்ணிய பெயரீற்றிலும் நிலைமொழிக்கண் தோன்றும் எகர, ஒகரம் (தொல். உயிர் 272, 273) அளபெடையில் வந்தனவாகவே கொள்ளுதற்கு உரியன. எ. டு. எஎக் கொற்றா

யானோஒ கொண்டேன், அவனோஒ கொடியன்

'தேற்ற எகரமும் சிறப்பின் ஒவ்வும்' (உயிர். 273) என்றமை, தான், அப்பொருள் உணர்த்தும் ஏகார ஓகார இடைச்சொற்களின் பொருளையே அவை சார்ந்துவரும் எகர ஒகரம் தாங்கின என்பது தெளிவு.

இனி, வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் எஎக்கொட்டில், ஒஒக் கடுமை (உயிர். 277 292) என்பனபோல் வருவனவற்றுள் நின்ற எகர ஒகரமும் அளபெடையில் வந்தனவே.

நன்னூலார் இப்புணர்ச்சிகளைப் புறக்கணித்துவிட்டார்.

V னகரப்பேறு

நீன் > நின் (தொல். உருபு. 179), ஆன், மான், ஊன் (உயிர். 231 232 233 269) என்பனவே பழஞ்சொற்கள் ஆதல் வேண்டும். எனின், ஆசிரியர் 'நீ' நெடுமுதல் குறுகியும், ஆ, மா, ஊ என்பன இயல்பாயும் நின்று னகரம் பெறும் என்றார். மொழியிறுதியில் னகரம் வரின் விடுபடுதல் உண்டு. சான்றாக. ஓடினன் என்புழி இடைநின்ற னகரம், ஓடி என்புழி மறைதல் காண்க. எனவே, நீ, ஆ, மா, ஊ முதலியசொற்களின் இறுதியில் நின்ற னகரம் அவ்வச் சொற்கு உரியதென்றும் புணர்மொழியில் வருங்கால் வந்து தோன்றும் என்றும் கருதலாம்.

நன்னூலாரும் தொல்காப்பிய எழுத்துப்பேறும்

1. தொல்காப்பியர் கூறிய அகர எழுத்துப்பேற்றினை நன்னூலார் அகரச் சாரியை என்றே கொண்டனர் (நன். மெய். 208 212 215 _17 2_3 231 247).

2. தொல்காப்பியர் கூறிய உகர எழுத்துப்பேற்றினையும் நன்னூலார் உகரச்சாரியை என்றே கொண்டனர் (207 217 223 231 234 236).

3. (i) 'நீ' நெடுமுதல் குறுகிப் பெற்ற னகரத்தினை எழுத்துப் பேறெனக் தொன்னூல் கருதிற்று. ஆயின், 'நின்னீறு இயல்பாம்' (நன். மெய் 2 8) எனப் பின்னூல் பேசியது.

(2) 'இன்' சாரியை 'ன்' ஆயிற்று என்பர் தொல் காப்பியர் (தொல். எழுத்து. 120). எனின் நன்னூலார் 'இன்'னின் வேறாக னகரச் சாரியை யினை எண்ணினர். "ஆமா கோ னவ் வணையவும் பெறுமே" (நன். உருபு. 248) என வருதல் காண்க.

அ, உ, ஏ, ஐ, கு, ன முதலியன எழுத்துச் சாரியை என்றும், பிற பதச்சாரியை என்றும் மயிலைநாதர் விளக்கினர். (நன். உருபு. 252, பக்கம். 109). இரண்டினையும் பொதுச் சாரியை என்று பவணந்தி பகர்ந்தனர் (நன். உரு. 244).

நன்னூலார் மாற்றிய சாரியைகள்

1. அக்கு > அ

தொல்காப்பியர் விதித்த அக்குச் சாரியையினை நன்னூலார் அகரச்சாரியை என்றே கொண்டனர். தொல்காப்பியர்,

"தாழென் கிளவி கோலொடு புணரின்
அக்கிடை வருதல் உரித்து மாகும்" (புள்ளி. 384)

"தமிழென் கிளவியும் அதனோரற்றே" (புள்ளி. 385)

எனவரும் நூற்பாக்களை நன்னூலார்,

"தமிழ் அவ் வுறவும் பெறும் வேற்றுமைக்கே
தாழுங்கோல் வந்துறுமேல் அற்றே" (மெய். 225)

எனத்தழுவி அமைத்து, அக்கினை அகற்றி அகரம் கொள்ளுதல் காண்க. 'அக்கு' தன் முழு வடிவில் ஒருசொல்லில்கூட வழங்கவில்லை. தொல்காப்பியரே அக்கின் இறுதி முழுதும் கேட்டு அகரமே நின்று புணரும் என்றார் (தொல். புணர். 128). எனவே அக்கினை நிறுத்தி இறுதியைக் கெடுத்து அகரத்தைப் பெறுதலின், அகரமே சாரியையாய் நின்று புணரும் என்பது பொருத்தமுடைய கருத்தே.

2. இக்கு > கு?

இகர ஐகார ஈற்றுத் திங்கள், நாள் பெயர்களின் முன் இக்குச் சாரியை வருங்கால் இகரம் கெட்டுப் புணரும் என்றார் தொல்காப்பியர் (126 127 248 286). இவ்வீற்று இப்பெயர்களுக்கு நன்னூலார் விதி கூறவில்லை. ஒருவேளை, இக்கு >கு எனக் கருதிக் குகரச் சாரியை கொண்டிருத்தல்கூடும். எனின், நன்னூல் உரையாசிரியர் இக்கின் திரிபாகக் குகரத்தைக் கருதாமல், தனிநிலையில்தான் கருதினராதல் வேண்டும். பெறுகுவை, செய்குவை முதலிய சொற்களில் வரும் குகரத்தையே சாரியை எனக்கூறுதல் காண்க.

3. வற்று > அற்று:

அஃறிணைப் பன்மைப் பெயர்களில் வரும் வற்றுச் சாரியை சில இடங்களில் வஃகான் மெய்கெட 'அற்று' என்றே நின்று புணரும் என்பர் தொன்னூலார் (புணர் 122). வற்று வழங்கும் இடங்களில் எல்லாம் அஃறிணை நிறுத்திப் புணர்க்கவும் விதி இடம் தருதலின், நன்னூலார் அற்றுச் சாரியை என்றே அமைத்தார் (நன். உருபு. 245, 250).

'ஒன்' சாரியை சங்க காலத்தே வழக்கு வீழ்ந்ததுபோலும். ஆதலின், நன்னூலர் அதனை மறந்தார்.

நன்னூலில் புதிய சாரியைகள்

1. அல்–இச்சாரியைக்கு நன்னூல் புணர்ச்சி விதி கூற வில்லை. எனின், பரிமேலழகர் 'கானல்' என்புழி இறுதி நின்ற 'அல்' சாரியை என்றார். (பரி. 6: 7 .

2. இன் > இற்றாகும் நிலையினைத் தொல்காப்பியர் சுட்டி யுள்ளார் (தொல். எழுத்து. 21, 70 . எனின் பவணந்தியார் 'இன்' னின்வேறாகவே இற்றினைக்கொண்டனர் (நன்.உருபு. 244).

3. இகரச்சாரியை வழங்கும் இடத்தினை நன்னூல் வரை யறுக்கிறது. (மெய். 206)

நல்லியாழ், பல்லியாண்டு முதலிய பழஞ்சொற்களில் வரும் இகரம் சாரியை என மதிப்பிட்டார் பவணந்தியார்.

4. 'இன்னபிற' என்றதால் உரையாசிரியர்கள் தன், தாம், ஆம், ஆ என்பனவும் சாரியை எனக்கொண்டனர். 'ஆ' சாரியை அன்று என்பது இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியரின் துணிபு.

தொல்காப்பியர் தாம் கூறிய சாரியைகள் எல்லாம் இன்ன ஈற்றின் முன் வழங்கும் என விதியமைத்து விரிவாக விளக்கி யுள்ளார். நூற்றுக்கணக்கிற் சொற்களை எடுத்தோதிச் சாரியைப் புணர்ச்சியை அமைத்துக் காட்டினார். ஆனால் பவணந்தியார் தாம் ஓதிய அல், வ, கு முதலிய சாரியைகளுக்கு விதி கூறாது விடுத்து, எஞ்சியவற்றிற்கும் சில விதிகளை அமைத்து, 'இதற்கிது சாரியை எனின் அளவின்மையின்' எனக் கையை விரித்து விடுகிறார்.

தொல்காப்பியம் விளக்க இலக்கணம் என்பதும் நன்னூல் சுருக்க இலக்கணம் என்பதும் தெளிவு.

3. சார்பெழுத்துக்கள்

கோ. இலட்சுமணசாமி, எம். ஏ,

தமிழ் எழுத்துக்களின் இருவகை

தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தில் முதற்கண் தமிழ் எழுத்துக்களின் பெயரையும் முறையையும் தொகையையும் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

"எழுத்தெனப்படுப
அகரமுத னகர விறுவாய்
முப்பஃ தென்ப,
சார்ந்து வரன் மரபின் மூன்றலங்கடையே"

என்னும் இந்நூற்பாவால் சார்ந்து வருதலாகிய இலக்கணத்தை யுடைய மூன்றும் அல்லாதவிடத்து எழுத்துக்கள் அகரவுயிர் முதலாக னகர மெய் ஈறாக முப்பது என்பதை அறிகிறோம். சார்ந்து வரல் மரபினவாய அம்மூன்றெழுத்துக்கள் குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம் என்பனவாம்.

ஆசிரியர் எழுத்ததிகாரத்தில் இவ்வெழுத்துக்களின் மாத்திரை, பிறப்புமுறை, புணர்ச்சி முறை முதலாகப் பலவற்றை வியந்து கூறுகிறார். அவ்வாறு கூறுங்கால், "எழுத்தெனப்படுப" என்னும் முதல் நூற்பாவில் எழுத்துக்களை முப்பதும், மூன்றும் என இருவகைப் படுத்தியதற்கேற்ப அவ்விருவகையெழுத்துக்களின் இயல்புகளையும் தனித்தனியாகவே குறிப்பிடுகின்றார்.

"அவற்றுள்'
அ இ உ
எ ஒ என்னும் அப்பால் ஐந்தும்
ஓரளபிசைக்கும் குற்றெழுத்தென்ப" (3)

என்பதில் உயிர்க் குறில்களாகிய இகரமும் உகரமும் ஒரு மாத்திரையளவு ஒலிக்கும்.

என்றவர், குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஒலிக்கும் அளவினைத் தனியாகக் குறிப்பிடுகின்றார். மெய்யெழுத்துக்களின் அளபு அரையென்று தெரிவித்த நூற்பாவிற்குப்பின்

"அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே"

என்று சார்ந்துவரல் மரபினவாகிய குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும், ஆய்தமும் மெய்களைப்போல அரைமாத்திரை அளவு ஒலிக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துள்ளார். அவ்வாறே, இகர உகரக் குறில்கள் பிறக்கும் இயல்பை முதலில் கூறியபின்னர் சார்பெழுத்துக்கள் பிறக்கும் முறையைத் தனியாக,

"சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றும்
தத்தஞ் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
ஒத்த காட்சியின் தம்மியல் பியலும்"

என்னும் நூற்பாவால் உணர்த்தியுள்ளார்.

பின்னர் புணர்ச்சி முறையைக் கூறிவரும்போதும், இகர உகர ஈறுகள், குறித்துவருகிளவிகளோடு புணர்வதை உயிர் மயங்கியலில் கூறி, குற்றியலுகரம் புணர்வதைக் குற்றியலுகரப் புணரியலில் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். ஆய்த வீறும், குற்றியலிகர வீறும் இன்மையால் அவற்றைத் தனியாகக் குறிப்பிடவில்லை.

மேற் குறிப்பிட்டவைகளால், ஆசிரியர், சார்ந்துவரல் மரபினவாய மூன்றும் அகர உயிர்முதல் னகர மெய் ஈறாக உள்ள முப்பதினின்றும் வேறுபட்டவை எனத் தெளிவாக்கியுள்ளார் என்பது விளங்கும்.

குற்றியலிகரவுகரங்கள் பற்றிய உரையாசிரியர்கள் கருத்து

ஆயினும் இளம்பூரணரும், நச்சினார்க்கினியரும் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் என்னும் இரண்டும், ஒருமாத்திரையளவாக ஒலிக்கும் உயிர்களாகிய இகர உகரங்களின் குறுக்கமே என்று கருதும்படியாக உரைவிளக்கம் செய்துள்ளார். இளம்பூரணர்,

"அவைதாம்,
குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற
முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன" (2)

என்பதற்கு, "மேற்சார்ந்துவரும் எனப்பட்டவைதாம் குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் என்று சொல்லப்பட்ட மூன்று கூற்றதாகிய புள்ளியும், என இவை மேற்சொல்லப்பட்ட எழுத்தோடு ஒருதன்மைய' என்று உரைகூறிய பின்னர்,

"சந்தனக்கோல் குறுகினவிடத்துப் பிரப்பங்கோல் ஆகாது; அதுபோல இகர உகரங்கள் குறுகிய இடத்தும் அவை உயிர் ஆகற்பாலன அவற்றைப் புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும் நோக்கி வேறெழுத்தென்று வேண்டினார் என உணர்க என்று விளக்கம் எழுதியுள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர் அந்நூற்பாவிற்கு

"மேற்சார்ந்து வருமெனப் பட்டவைதாம், குற்றியலிகரமுங் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமுமென்று சொல்லப்பட்ட மூன்று கூற்றதாகிய புள்ளிவடிவுமாம்; அவையும் முற்கூறிய முப்பதெழுத்தோடு ஒருதன்மையாய் வழங்கும் என்றவாறு" என்று உரைகூறியபின்,

"இகர உகரங் குறுகிநின்றன, விகாரவகையாற் புணர்ச்சி வேறுபடுதலின். இவற்றை இங்ஙனங் குறியிட்டாளுதல் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்தது. சந்தனக்கோல் குறுகினால் பிரப்பங்கோல் ஆகாது. அதுபோல உயிரது குறுக்கமும் உயிரேயாம். இவற்றைப் புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும் பற்றி வேறோர் எழுத்தாக வேண்டினார்" என்று விளக்கம் தந்துள்ளார்.

இவற்றால், உரையாசிரியரிருவரும் புணர்ச்சி வேற்றுமையும் பொருள் வேற்றுமையும் பற்றியே இவை வேறெழுத்துக்களாக வேண்டப்பட்டன என்றும், ஆனால், உண்மையில் இவை இகர உகரக் குறில்களே என்றும் எண்ணினர் என்பது விளங்கும். அதாவது சந்தனக்கோல் குறுகியதுபோல இகர உகரக்குறில்கள்

தம் ஒரு மாத்திரை அளவில் குறைந்து அரைமாத்திரை யள வினவாய்க் குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் எனப்பட்டன என்ப தாகும்.

நன்னூலாசிரியர் கருத்து

நன்னூலாசிரியரும் இக்கருத்தைப் பின்பற்றியே சூத்திரம் செய்துள்ளார். அவர் சார்பெழுத்துக்களாகிய குற்றியலிகரக் குற்றியலுகரங்களின் பிறப்பு முறையைக் கூறுமிடத்துச் "சார்பெழுத் தேனவும் தம் முதலனைய" என்பதாலும் அவற்றிற்கு மாத்திரையுணர்த்துமிடத்து "அரை ஒற்று இ உக்கு றுக்கம்" என்ப தாலும் இதனை அறியலாகும்.

தொல்காப்பியர் கருத்து

இனி, தொல்காப்பியர், உரையாசிரியரிருவரும், நன்னூ லாரும் கருதியதுபோலத்தான் கருதினாரா? அல்லது வேறு வகையாகக் கருதினாரா? என்பதைப் பார்ப்போம்.

சார்பெழுத்துக்கள் மூன்றனுள் ஆய்தம், அம்முப்பதினி னும் ஒலிப்பால் முற்றிலும் வேறுபட்டதொன்றுதலால், அதைப் பற்றிய ஐயம் உண்டாதற் கிடமில்லாது போயிற்று. குற்றிய லிகரமும், குற்றியலுகரமும் ஒலிப்பால் இகர உகரக்குறில் களோடு முற்றிலும் வேறுபட்டனவெனத் துணிய இயலாத நிலை யில் அவ்வையம் உண்டாகின்றது.

ஆசிரியர், எழுத்தெனப்படுப முப்பஃதென்ப என்று தெளி வாகத் தொகை கொடுத்திருப்பதால், அம்முப்பதே தாமாகப் பிறப்பறிதற்குரிய இயல்பினையும், மொழிக்குறுப்பாதற்கு உரிய இயல்பினையும் உடையவை என்று கொண்டுள்ளார் என்பதும், "சார்ந்துவரல் வரபின் மூன்று" (1) என்றும்,

"சார்ந்து வரினல்லது தமக்கியல்பில வெனத்
தேர்ந்து வெளிப்படுத்த வனை மூன்றும்" (101)

என்றும் கூறுவதால், இவை தாமாகப் பிறப்பினையறிவிக்கும் இயல்புடையவை அல்ல வென்றும் தத்தமக்குச் சார்பாய எழுத்துக்களின் பிறப்பிடத்தே பிறந்து அவ்வியல்பிலே மொழிக்கண் என்றும் கொண்டுள்ளார் என்பதும் புலப்படுகின்றன. இவ்வாறு இவ்விரண்டு வகைக்கும் அடிப்படையிலேயே வேற்றுமை இருப்பதைத் தொல்காப்பியர் உணர்த்தியுள்ளார். முதல்வகையின தாமேவரும் இயல்புடையனவாகும். இரண்டாவது வகையின சார்ந்துவரும் இயல்புடையனவாகும்.

தாமே வரும் இயல்புடையனவாகிய இகர உகரக் குறில்கள் தம் ஒரு மாத்திரையளவிற் குறைந்து அரைமாத்திரையளவின வாக நின்றவுடன் சார்ந்துவரும் இலக்கணமாய்விடுகின்றன என்று கொள்ளலாமன்றோ எனின்,

"ஓரள பாகும் இடனுமாருண்டே"
தேருங்காலை மொழிவயினான'' (57)

என்பதால், ஈரளபினதாகிய ஐகாரம் ஒருமாத்திரையளவாய் நிற்கும் என்றும்,

"அரையளவு குறுகல் மகரம் உடைத்தே
இசையிடன் அருகும் தெரியுங் காலை (13)

என்பதால் அரைமாத்திரையளவினதாகிய மகரம் கால்மாத்திரையளவாய் நிற்கும் என்றும் ஐகார உயிரையும், மகர மெய்யையும் குறுகும் என ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளமையால், அக்காரணத்திற்காக இவற்றையும் சார்பெழுத்து எனல் வேண்டுமன்றோ? ஆனல் எவ்விடத்தும் இவ்விரண்டையும் ஆசிரியர் அவ்வாறு கருதியதாகத் தெரியவில்லை. ஆதலின் அது பொருந்துவதன்று.

மேலும் இகர உகரங்களின் குறுக்கமே குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் என்றால், ஈகார ஊகாரங்களின் குறுக்கமே இகர உகரங்கள் எனில் வரும். இடையூறுண்டோ? அவ்வாறு கொள்ளின் நெட்டுயிர்களின் குறுக்கங்களே குற்றுயிர்கள் என்ப

தாகி எழுத்துக்கள் முப்பது எனத் தொகை கொள்வதற்கே இடையூறாய்முடியும். ஆதலின், இகர உகர உயிர்கள் தம் ஒரு மாத்திரையினின்று அரைமாத்திரையளவில் குறுகி நின்றபின் அவை குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் எனப்பட்டன என்பது பொருந்தாததாகும். அவற்றை வேறுபட்ட எழுத்துக்கள் என்றே ஆசிரியர் கருதியுள்ளார்.

தாமேவரும் இயல்பினவாகிய இகர உகர நிலைமொழிகள் உயிர் முதலாகிய வருமொழிகளோடு புணர்வதற்கும், பிற வருமொழி களோடு புணர்வதற்கும் உயிர் மயங்கியலில் விதிகள் கூறியவர், குற்றியலுகர வீற்று நிலைமொழிகள் வருமொழிகளோடு புணர் வதற்குரிய விதிகளைத் தனியாகக் குற்றியலுகரப் புணரியலிலே கூறியுள்ளார்

"மெய்யீறெல்லாம் புள்ளியோடுநிலையல்" (105)
"குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப" (106)

என ஆசிரியர் குற்றியலுகர வீறு மெய்யீறு போல இயங்கும் எனக் கருதியதற் கேற்றவாறு நச்சினார்க்கினியரும் புள்ளியீறு, தன்முன் உயிர் வருங்கால் அவ்வுயிரேறி முடிய நிற்கும் என்று கூறியுள்ளார்.

அவர், அங்ஙனம் உயிரேறுங்கால் குற்றியலுகரம் கெட்டுப் போக நின்ற ஒற்றின் மேல் உயிரேறிற்றென்று கொள்ளற்க; நாகரிது என்புழி முன்னர்க் குற்றுகரவோசையும் பின்ன உயிரோசையும் பெற்று அவ்விரண்டுங்கூடி நின்றல்லது அப் பொருளுணர்த்தலாகாமையின் இஃது உயிரொடுங்கூடி நிற்கு மென்றார்" என விளக்குவதிலிருந்து இதனை அறியலாம். (105).

இவற்றால் இகர உகர உயிர்கள் வேறு என்பதும் குற்றிய லிகரமும் குற்றியலுகரமும் வேறு என்பதும் அதனாலேயே ஆசிரியர் அவற்றைத் தனியாகச் சார்ந்துவரன் மரபின எனக் குறிப்பிட்டார் என்பதும் விளங்கும்.

நன்னூலில் சார்பெழுத்துக்கள்:

இனி, நன்னூலாசிரியர்.

> உயிர்மெய் ஆய்தம் உயிரள பொற்றளபு
> அஃகிய இஉஐஔ மஃகான்
> தனிநிலை பத்தும் சார்பெழுத்தாகும்'' (நன். 60)

என்பதில்,

(1) உயிர்மெய் (2) ஆய்தம் (3) உயிரளபெடை (4) ஒற்றளபெடை (5) குற்றியலிகரம் (6) குற்றியலுகரம் (7) ஐகாரக்குறுக்கம் (8) ஔகாரக்குறுக்கம் (9) மகரக்குறுக்கம் (10) ஆய்தக் குறுக்கம்.

என்னும் பத்தினையும் சார்பெழுத்துக்கள் என்று கூறியுள்ளார்.

'அகரமுதல் னகர விறுவாய் முப்பதும்' தொல்காப்பியத்தில் தனியாகக் குறிக்கப்பட்டதுபோலவே,

''உயிரும் உடம்புமாம் முப்பதும் முதலே'' என இவரும் அவற்றை முதலெழுத்துக்கள் எனத்தனியாகக்குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தொல்காப்பியர் காலம் முதல் இன்றுவரை தமிழ் எழுத்துக்களில் கூடுதலும் குறைவுமின்றி இருக்க நன்னூலார் சார்பெழுத்துக்கள் பத்து என எப்படிப் பிரித்துத் தொகை கொடுத்தார் என்னும் கேள்வி எழுகிறது.

தொல்காப்பியத்திலும் இந்தப் பத்தினைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் இருக்கின்றன. ஆயினும் அவர் இம்[illegible]றல்லாத பிறவற்றைச் சார்பெழுத்தாகக் கொண்டிலர். [illegible]கொள்வதற்குரிய இயல்பு அவற்றிடமின்மையே அவர் அவ்வாறு கொள்ளாராயினர். உயிர்மெய், மெய், உயிர் அன்றி வேறில்லை. ''மூவள பிசைத்தல் ஓரெழுத்தின்றே'' (சூ. 5) என்பதால் உயிரளபெடை தனி எழுத்தன்று என விலக்கப்படும்.

ஒற்றளபெடையும் அவ்வாறேயாம். ஐகார (ஔகார) மகரக் குறுக்கங்களைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டிருந்தாலும்.

அவை தாமே வரும் இயல்பினவாதலின் சார்பெழுத்தாக அவர் கொள்ளவில்லை. ஆய்தக் குறுக்கத்தைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடவில்லை. நன்னூலாசிரியர் இவ்வுண்மைகளை உணராதவரல்லர். பின், அவ்வாறு அவர் கூறுவானேன் என்று ஆய்ந்தால், யாதொரு வேறுபாடும் இன்றி ஓரளபும், ஈரளபும், அரையளபுமாகத்தாமே வருவனவற்றை மட்டும் இவர் முதலெழுத்தாகக் கொண்டும், உயிர்மெய் முதலாய பிற, ஒன்றன் சார்பால் பெயரும் இயக்கமும் கொள்வன ஆதலால் அவ்வெல்லாவற்றையும் சார்பெழுத்துக்கள் எனக் கொண்டும் நூல் செய்துள்ளார் எனத் தோன்றுகிறது.

முடிவு

இதுகாறும் கூறியவற்றால், தொல்காப்பியர் கருத்துப் படி தமிழ் எழுத்துக்கள் எனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன அகர முதல் னகர ஈறாக உள்ள முப்பது என்பதும் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம என்ற மூன்றும் சார்பெழுத்துக்கள் என்பதும் நச்சினார்க்கினியரும் உரையாசிரியரும் கருதியது போல ஒரு மாத்திரை இகரம் அரைமாத்திரையாகக் குறைந்து குற்றியலிகரம் என்றும் அவ்வாறே உகரம் தன் ஒரு மாத்திரையளவினின்று அரை மாத்திரையாகக் குறைந்து குற்றியலுகரம் என்றும் பெயர் பெறவில்லையென்பதும், அவை அரைமாத்திரையளவே ஒலிக்கும் தன்மையால் அப்பெயர்பெற்றன என்பதும், நன்னூலார் சார்பெழுத்துக்கள் பத்து எனக்கொண்டது அவை ஒன்றன் சார்பால் பெயரும் இயக்கமும் கொண்டவை எனக் கருதியதால் ஆகலாம் என்பதும் பெறப்படும்.

4. தமிழ் எழுத்துக்களில் சீர்திருத்தம்

ஆறு. அழகப்பன், எம்.ஏ., எம்.லிட்.

தமிழ் வரிவடிவங்கள் தோன்றிய நாள் முதல் இன்றுவரை ஒரே வடிவத்தில் இல்லாமல் காலந்தோறும் மாறுதல்கள் அடைந்திருக்கின்றன. இன்றைக்குள்ள வரி வடிவத்தில் முதனூலாகக்கருதிக் கொண்டிருக்கும் தொல்காப்பியமோ அல்லது பின்னூல்களோ எழுதப்படவில்லை. உதாரணமாக பிணக்கம் என்ற பொருளைக் குறிக்கும் ஊடல் என்ற சொல்லை இன்று எழுதுவதைப்போல பல்லவ அரசன் முதலாம் பரமேசுவரன் காலத்தில் (கி. பி. 680) எழுதவில்லை. இச்சொல்லை £ C ~ என்ற இவ்வடிவத்தில் எழுதியிருக்கின்றனர். எழுத்துக்களுக்கு வரிவடிவ மயக்கம் ஏற்பட்டபோது இலக்கண நூலாசிரியர்களும், உரையாசிரியர்களும் அவைகளைப்பற்றிய தெளிவான வடிவங்களை நூற்பாக்களிலும், விளக்கவுரைகளிலும் எழுதியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியத்தில் கூறப்படும் எழுத்து வடிவங்கள்

உதாரணமாகத் தொல்காப்பியத்தில் விளக்கப்படும் எழுத்து வடிவங்கள் சில:

1. மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளி பெறல் (தொல். எழு. 15)
2. எகர ஒகரக் குறில் புள்ளி பெறல் (தொல். எழு. 16)
3. குற்றியலுகரமும், குற்றியலிகரமும் புள்ளி பெறல் (தொல். பொ. 320).
4. ம என்பது ப் என்ற வடிவாக பகரத்தினுள் புள்ளியிட்டு எழுதப்படல் (தொல். எழு. 14)

பிற்கால மாறுதல்கள்

இவ்வரி வடிவங்கள் பிற்காலத்தில் மாறுதல்கள் அடைந்திருக்கின்றன.

1. எகரம் ஒகரம் புள்ளி பெறுமை
2. ஔ என்பவை காலும் சுழியும் பெறுதல்
3. குற்றியலுகரமும், குற்றியலிகரமும் புள்ளி பெறுமல் மற்ற உகர இகரங்கள்போலவே எழுதப்படல்.
4. ப் என எழுதாமல் புள்ளியை உள்ளே வளைத்து ம என எழுதுதல்.
5. கா ஙா முதலியவற்றில் கால் சேர்க்கப்படல். முற்காலத்தில் இவை க. ங. என எழுதப்பட்டன.

இவ் உதாரணங்களால் வரிவடிவங்கள் மாறிவந்திருக்கின்றன என்று அறியலாம். தமிழ் எழுத்துக்களில் சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்ற எண்ணம் அறிஞர் பெருமக்களிடம் நெடுங் காலமாகவே இருந்து வருகிறது. சீர்திருத்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல்வேறு நூல்கள், கட்டுரைகள் எழுதப் பட்டுள்ளன. 'விடுதலை' நாளிதழ் சில எழுத்துக்களைமட்டும் சீர்திருத்தம் செய்து அம்முறையிலேயே வெளிவந்துகொண்டிருக்கிறது. இப்படித் தமிழ் எழுத்துக்களில் சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்று இவ்வறிஞர் பெருக்களின் நினைப்பிற்குப் பல்வேறு காரணங்களைக் கூறலாம். வரிவடிவங்களில் ஒருமைப் பாடின்மை பயனற்ற ஏராளமான எழுத்துக்கள் இருத்தல், தட்டெழுத்து, அச்சுத் தொழில் இவைகளுக்கு இடையூறாக வடிவங்கள் இருத்தல் முதலிய பல காரணங்களைக்கூறலாம்.

பிற மொழிகளிலும் சீர்திருத்தம்

இப்படி எழுத்துக்களில் சீர்திருத்தத்தைத் தம் தம் மொழிகளில் அம் மொழி பேசுகின்றவர்களும் விரும்பி வருகின்றனர். உதாரணமாக அண்மையில் திராவிட மொழியைச் சேர்ந்த

மலையாள மொழியில் ஏற்பட்டுள்ள வரிவடிவச் சீர்திருத்தத்தைப் பற்றி 'மெயில்' பத்திரிக்கையில் வெளிவந்த ஒரு செய்தி,

"New Malayalam Script"

Trivandrum, Apr. 1. The reformed Malayalam script as recommended by the committee appointed for the purpose, will be adopted for all official purpose with effect from Apr. 15. An official press release issued yesterday paid the Gazette and other Government publications would be in the new script from that day. A conference of manging directors of important news papers in the state held in January last had recommended that the reformed script be adopted from April 15. With the introduction of the new script it would be possible to reduce by about 75 percent the existing characters in the printing and typewriting.

எனவே வரிவடிவச்சீர்திருத்த எண்ணம் மொழிக்கு மொழி இருந்து வருகிறது என்பதை நாம் இதன்மூலம் உணர்கிறோம். நாடகப் பேராசான் பெர்னட்ஷா அவர்கள் ஆங்கில மொழியில் சீர்திருத்தத்தைவிரும்பிப்பெருந்தொகை அளித்ததை அனைவரும் அறிந்ததே. அரபிய மொழியில்.முதலில் பதினாறு மெய்யெழுத்துக்கள் இருந்தன. காலப்போக்கில் இருபத்தெட்டு மெய்களை உடைய மொழியாக வளர்ச்சி அடைந்தது. சீன மொழி ஏறக்குறைய நாற்பதினாயிரம் எழுத்துக்களை உடையதாக ஒருகாலத்தில் இருந்திருக்கிறது. இம்மொழியை ஒருவன் நன்கு எழுதிப் பயில எட்டாண்டுகள் தேவை என்கின்றனர்.

இருவகை

இத்தகைய செய்திகளை வைத்து ஆராயும்போழுது எழுத்துக்களில் சீர்திருத்தம் என்பதை இருவகையாகக் கொள்ளலாம்.

1. வரிவடிவ அமைப்பில் சீர்திருத்தம் செய்தல்
2. எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையைக் குறைத்தல் அல்லது கூட்டல் மூலம் சீர்திருத்தம் செய்தல்

என்ற வகைகளில் சீர்திருத்தம் அமையும்.

உயிரெழுத்துக்கள்

இன்றைக்குள்ள உயிரெழுத்தில் வரிவடிவம் என்னும் அமைப்பு, கீழ்க்கண்ட வண்ணம் உள்ளது.

அ ஆ இ ஈ உ ஊ எ ஏ ஐ ஒ ஓ ஔ இவ்வுயிர் வரிவடிவங்கள் ஒருமைப்பாடான வரிவடிவங்கள் பெற்றிருக்கின்றனவா என்பது ஆய்விற்குரியது.

அ: அகரம் நெடிலாகின்றபொழுது ஆ என்ற வரிவடிவமடைகிறது. எனவே நெடில் வடிவத்திற்கு ா என்ற இக்குறியீட்டை இங்கு ஏற்றுக்கொள்கின்றோம்.

இ: அடுத்து இகரம் நெடில் வடிவமடையும்பொழுது ஈ என்ற அமைப்பைப் பெறுகிறது. இங்கே நெடிலாக ஆகும்பொழுது புதிய வரிவடிவமடைந்து மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளி பெறுவதுபோல் ஒன்றல்ல, இரண்டு புள்ளிகளைப் பெறுகிறது. வரிவடிவத்தில் இது என்ன குழப்பம்?

உ: உகரம் நெடிலாகின்றபொழுது ஊ என்றஅமைப்பைப் பெறுகிறது. இவ்வமைப்பில் அ, இ ஆகிய இவ்விரு எழுத்துக்களும் நெடிலாகின்றபொழுது பெறாத வடிவத்தை இங்குள்ள உகரம் பெறுகிறது. அதாவது மெய்யெழுத்து வடிவமான 'ள' என்ற அமைப்புடைய எழுத்து வந்து காதலனைப்போல உகரத்தோடு அணைந்துகிடக்கிறது. எனவே மூன்றாவது உயிரெழுத்து இங்கே நெடிலாகின்றபோது வேடிக்கையான ஒரு அமைப்பைப் பெறுகிறது. மூன்றாவது எழுத்துக்குள்ளேயே இவ்வளவு மயக்கமா?

எ: எகரம் நெடிலாகின்றபொழுது ஏ என்ற அமைப்பை அடைகின்றது. இங்கே ׀ என்ற இந்தக் கோடுபோன்ற குறியீட்டின்மூலம் நெடில் வடிவத்தை ஏற்றுக்கொள்கின்றோம்.

ஒ: ஒகரத்திற்கு நெடில் வடிவமாக ஓ என்ற ா என்ற இக்குறியீடு நெடிலாகின்றது. அகரத்தை நெடில் வடிவமாக்குகின்றபொழுது பயன்படுத்திய குறியீட்டை ஓரளவிற்கு இங்குப் பயன்படுத்துகிறோம். இவ்வெழுத்தின் நெடிலுக்கு உரிய குறியீட்டையும் எகரம் நெடிலாவதற்குரிய குறியீட்டையும் முதன் முதலாக மாற்றம்செய்தவர் வீரமாமுனிவர் என்பதனை அனைவரும் அறிந்ததே[1]. எனவே உயிரெழுத்துக்களில் ஐ ஔ இவ்விரு எழுத்துக்கள் நீங்கலாக ஏனைய எழுத்துக்கள் நெடில் வடிவம் அடையும் பொழுது, ு, ூ, ா, /, ெ என்று இத்தகைய பல்வேறு குறியீடுகளைப் பெறுகின்றன. இவ்வடிவ விகாரங்களால் உயிர் எழுத்துக்கள் நெடில் வடிவம் அடைகின்றபொழுது ஒருமைப்பாடான குறியீடு இல்லை என்று உணரலாம்.

மெய்யெழுத்துக்கள்

இதேபோல் மெய்யெழுத்துக்களில் மூன்று எழுத்துக் காட்டுக்களை மட்டும் சான்றாகக் காணலாம்.

க: ககரம் நெடிலாகின்றபொழுது கா என்ற அமைப்பைப் பெறுகிறது. இங்கே 'ா' என்ற இக்குறியீடு நெடிலின் அடையாளமாகின்றது.

ண: ணகரம் நெடில் வடிவம் ஆகின்றபொழுது ணா என்ற அமைப்பைப்பெறுகிறது. இங்கே ◡ என்ற குறியீடு நெடிலாகக் கருதப்படுகிறது.

1. "I also state I have devised another and easier way of distinguishing e and o long from e and o short"- Rev Beschi, A grammar of the common Dialect of the Tamil Language p 7

ககரம் பெற்ற குறியீட்டை ணகரம் பெறவில்லை. பெற்றிருப்பின் 'கண்ணு' என்பது 'கண்ணா' என்ற அமைப்பினைப் பெற்றிருக்கும்.

ல: லகர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த உயிர்மெய்களான லை ளை ழை என்ற இம்மூன்று உயிர்மெய்களையும் பார்ப்பார்க்கு இவ் வர்க்கம் இரு வேறு வடிவங்களைப்பெறுவதை அறியலாம். ல, ள என்ற இரண்டும் ? என்ற இக்குறியீட்டையும் ழகரம் 'ை' என்ற இக்குறியீட்டையும் பெறுகிறது. எப்படி வந்தது இந்தக் குழப்பம்? மற்ற இரண்டு எழுத்துக்களைப்போலவே 'ழ' கரம் '?' என்ற இவ்வடிவில்தானே எழுதப்பெற்றிருத்தல்வேண்டும்? அல்லது ஐகாரத்தில் பாதி உருவத்தைப் (ை) பெற்ற 'ழ' காரத்தைப்போல ல, ள இவ்விரண்டும் லை, ளை என்று எழுதப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். எனவே மெய்யெழுத்துக்களில் உள்ள வரிவடிவக் குழப்பத்தைக் காணும்பொழுது அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழகம் என்று எழுதுவதா அல்லது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் என்று எழுதுவதா என்ற குழப்பம் ஏற்படுதல், இயற்கையே!

ஒருமைப்பாடில்லை

இவ்வுதாரணங்களால் நாம் தமிழ் உயிர்மெய்யெழுத்துக் களின் வரிவடிவங்கள் ஒருமைப்பாடான நிலையில் இல்லை என்ப தனை அறியலாம் இன்றைய தமிழ் எழுத்துக்களின் வரிவடி வங்கள் சுமார் இருநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன் நிலைபேற்றுத் தன்மை அடைய ஆரம்பித்தன என்று சொல்லலாம். அதாவது அச்சுமுறை வந்தபிறகு முற்காலத்தில் எழுத்துக்கள் மாறி மாறிச் சீர்திருத்தம் அடைந்ததைப்போல அடையவில்லை எனலாம். இப்போது நிலைபேற்றுத்தன்மை, அடைந்துள்ள வரிவடிவங்களை நாம் ஆராயும்பொழுது மேலே எடுத்துக்காட்டிய எழுத்துக்களால், வரிவடிவங்களில் ஒருமைப்பாடற்ற நிலை உள் ளது என்ற உண்மையும், வரிவடிவங்கள் சீர்திருத்தம்பெற வேண்டியனவாக இருக்கின்றன என்ற கருத்தினையும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

5. கிளவியாக்கம்

வித்துவான் ச. தண்டபாணி தேசிகர்

கிளவியாக்கமாவது கிளவிகள் பொருண்மேலாமாறு என்பர் இளம்பூரணர். மேலும் இதற்கு விளக்கந் தருகின்றவர் 'ஒருவன் மேலாமாறிது என்பன முதலாயினவற்றைக் காட்டுவர். இதனால் அவர் கருத்து சொற்கள் பொருளையுணர்த்தி, அதனால் பால் திணைகள் அறிய நிற்பதே கிளவியாக்கத்தின் நோக்கம் என்பது பெறப்படும்.

சேனாவரையர் வழுக்களைந்து சொற்களையாக்கிக் கொண்டமையான் இவ்வோத்துக் கிளவியாக்கமாயிற்று என்பர். இளம்பூரணர் கருத்தையுந் தழுவிச் சொற்கள் பொருள்கள் மேலாமாறு உணர்த்தினமையாற் கிளவியாக்கமாயிற்று எனினும் அமையும் என்பர்.

நச்சினார்க்கினியர் எழுத்தினான் ஆக்கப்பட்டு இருதிணைப் பொருட்டன்மையையும் ஒருவன் உணர்தற்குக் கருவியாம் ஓசையாகிய சொல்லை ஒருவன் சொல்லும்போது ஓரெழுத்துப் போக ஓரெழுத்துக் கூறுவதல்லது ஒரு சொல்லாய் முடியும் எழுத்துக்களனைத்தும் ஒருசேரக் கூறலாகாமையின், அவ்வெழுத்துக்கள் கூறிய அடைவே போயிற்றேனும் கேட்டோர் கருத்தின்கண் ஒரு தொடராய் நிலைபெற்று நின்று பொருளை அறிவுறுத்தலே, கிளவியாக்கம் என்பர்.

தெய்வச்சிலையார், கிளவியது ஆக்கம்-கிளவியாக்கம். அது சொல்லினது தொடர்ச்சி எனப் பொருள்படும். சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து நின்று பொருள் மேலாகும் நிலைமையைக் கிளவியாக்கம் என்றார். அது வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாய் அதனையுடைய ஓத்திற்குப் பெயராயிற்று என்பர்.

கல்லாடனார், 'கிளவியென்பது சொல்; ஆக்கம் என்பது சொற்கள் பொருள்கள் மேலாமாறு. சொற்கள் பொருள்கள் மேலாமாறு உணர்த்துவது கிளவியாக்கம். ஏனையோத்துக்களும் பொருட்கண் மேலாமாறேயன்றோ உணர்த்தினது; மாறுணர்த்தியதில்லையெனின், ஏனையோத்தின் பொருட்கள் மேலாய் நின்ற கிளவிகளின் இலக்கணம் உணர்த்தினார். ஈண்டு அவையாமாறுணர்த்தினார்' என்பர்.

இவற்றை ஊன்றி நோக்கும்போது, இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் கருத்து சொற்கள் பொருள்களையுணர்த்துவதே கிளவியாக்கம் என்பது பெறப்படும்.

தெய்வச்சிலையார் மட்டும் சொற்கள் ஒன்றோடு தொடர்ந்து நின்று பொருள் மேலாம் தன்மையை உணர்த்துவது கிளவியாக்கம் என்பர். முன்னோர் அனைவரும் கிளவிகள் பொருள்கண் மேலாமாறு உணர்த்துவதே கிளவியாக்கம் என்று கூறவும் இவர் மட்டும் தனித்து வேறுரை கூறக் காரணம் என்னை என உற்று நோக்குதல் வேண்டும்.

சொற்கள் ஓரெழுத்து–ஈரெழுத்து–இரண்டிறந்திசைக்கும் தொடர் மொழிகளாகப் பொருள் உணர்த்தும் என்பதை மொழிமரபிற் கூறினமையான், அதனையே ஈண்டும் கூறவேண்டுவதின்று ஆதலாலும், எழுத்துத் தனித்தோ–தொடர்ந்தோ நின்று தொல்லோர் மரபின்படிப் பொருளையுடையதாயிருக்குமேயன்றி, அப்பொருளையுணர்த்தும் ஆற்றலைச் சொல்லொடு சொல் பிணைந்து நின்று தொடர் மொழியாங்காலே பெறுதலானும் கிளவியாக்கத்துள், வழு, வழாநிலை, வழுவமைதிகளின் வாயிலாகச் சொல்லொடு சொல் இணையுங்கால் நிகழும் வழக்குகளுக்கே இலக்கணம் வகுத்தலாலும் தெய்வச் சிலையார் சொற்களின் தொடர்ச்சியே கிளவியாக்கம் என்பதே சிறந்த கருத்தாகலாம்.

இப்பகுதியின் முதற் பத்து சூத்திரங்கள் திணை பாற் பாகுபாடுகளை யுணர்த்துவன. பதினோராஞ் சூத்திரம் திணையும்

பாலும் வழுவற்க என மரபு விதித்தது. அடுத்த சூத்திரம் திணையுளும் பாலுளும் அடங்காத பேடு என்பதனையடக்கிக் கூறும் முறையைக் கூறுவது. பதின்மூன்றும் சூத்திர முதல் பதினாறும் சூத்திரம் முடிய வினாவிடைகளைப் பற்றிய மரபும், அவற்றை வழுவற்க என்பதும், வழுவிவரின் அதற்கு அமைதியுங் கூறுவது. பதினேழாஞ் சூத்திரம் தகுதி வழக்குகள் பால்திணைகள் மாறி வருதலின் அங்ஙனம் வருதல் வழுவமைதியாம் என்கின்றது. அடுத்த சூத்திரங்கள் அனைத்தும் தொடர்மொழிக்கு இலக்கணங் கூறுவன. உலக வழக்கு, வணிக வழக்கு, பட்டப் பெயர்கள், சுட்டுப் பெயர்கள், இயற் பெயர்கள், ஒரு பொருள் குறித்த பலபெயர் இவைகள் தொடர்மொழியாங்கால் விளையும் வழு வமைதிகளைக் கூறுகின்றன.

ஓரெழுத்து மொழி

நெட்டெழுத்தேழே ஓரெழுத்தொருமொழி, குற்றெழுத் தைந்தும் மொழி நிறைபிலவே என்பவற்றாலும் முதனிலை இறுதி நிலை கூறுமுறையான் ஏனைய மொழிகளையும் உணர்த்தினர். இறுதியில் 56–58 என்ற மூன்று சூத்திரங்களும் சொல்லால் அஃறிணையாயும் பொருளால் உயர்திணையாயும் உள்ள குடிமையாண்மை காலம் உலக முதலான சொற்கள் அஃறிணை முடிபையே ஏற்கும் என்கின்றன. இறுதிச் சூத்திரம், கண் கால் முதலான இயல்பாகவே பன்மைசுட்டிய பெயர்கள் பன்மை முடிபைப் பெற்று வருதல் இயல்பு. அங்ஙனம் அன்றி ஒருமை முடிபை ஏற்று வரினும் வரலாம் என்கின்றது சூத்திரம்.

கண்ணுந் தோளும் முலையும் பிறவும்
பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக் கிளவி
பன்மை கூறுங் கடப்பாடிலவே
தம்வினைக் கியலும் எழுத்தலங்கடையே.

என்பது. இச்சூத்திரத்திற்கு உரை காண்பதிலும் ஆசிரியர்கள் பெரிதும் மாறுபடுகின்றனர்.

கண் முதலான உறுப்புக்கள் இரண்டிரண்டாயிருத்தலின், இவை தம் வினைக்கேற்ற விகுதியான் முற்றுப் பெறுதவழிப் பன்மை வினையைக் கொண்டுதான் முடிய வேண்டும் என்ற முறைமை யுடையவல்ல என்பது இளம்பூரணருரை.

சேனவரையர் கண் முதலாய பன்மை குறித்து நின்ற சினைநிலைக் கிளவிகள் தம்வினைக் கியலும் எழுத்தான் முடியாது, தம் முதல்வினைக்கியலும் எழுத்தான் முடியும் வழிப் பன்மையாற் சொல்லப்படும் யாப்புறவுடையவல்ல, முதல் ஒன்றாயின் ஒருமை யானும், பலவாயின் பன்மையானுங் கூறப்படும் என உரை எழுதி இச்சூத்திரம் சினைநிலைக்கிளவி தம் முதல் வினைக்கியலும் எழுத்தான் முடிதற்கு மரபு கூறியதாகக் கொண்டு திணைவழூவும் பால் வழூவும் அமைத்தார் என்பர்.

நச்சினார்க்கினியர், கண் முதலான பன்மையைக் குறிக்கும் சினைநிலைப் பெயர்கள் பன்மை வினைக்கேற்ற அகரவீற்றான் முடியாது தம் முதல்வினைக் கேற்ற ஒருமையீற்றானும் பன்மை யீற்றானும் கூறக் கருதியவழி தமக்குரிய பன்மையாற் கூறப் படும் கடப்பாடில்லாதனவாம் என்பர்.

தெய்வச்சிலையார் கண் முதலான பன்மை சுட்டிய சினை யுணரவருஞ் சொற்கள் தம் வினைக்கேற்ற எழுத்தான் முற்றுப் பெறுதவழிப் பன்மையுணர்த்தும் மரபில. ஒருமையீற்றான் வரும் எனக்கூறிக் கண் நொந்தது முதலியன பன்மையை உணர்த்திற்றிலவாயினும் அச்சாதியொருமையை உணர்த்துதல் காண்க, என விளக்கந் தருவர். இது ஒருசார் பாலறி சொற்கண் கிடந்ததோர் மரபு உணர்த்தியது என்றும் கூறுவர்.

கல்லாடனார் 'திணைவழூக்காத்தல் நுதலிற்று' கண் முதலிய பன்மைப் பொருளை யுணர்த்திய சினைநிலைமை உணர நின்ற சொற்கள் தம் பன்மையால் கூறுதலையே இலக்கண முறைமை யாக உடையவல்ல; அதிகாரத்தானும், உயர்திணையாய் முடிதலுடைய, எப்பொழுதுமோ எனின், அற்றன்று; தமது வினைக்

கேற்ற எழுத்தினுன் சொல்ல நினையாது தம் முதல் வினையால் சொல்லக் கருதிய பொழுது' என்பர்.

இவ்வுரைகளை ஊன்றி நோக்கும்போது முதல் உரையாசிரிய ராகிய இளம்பூரணர் சூத்திரத்தில் சொற்கிடக்கைமுறைக் கேற்ப உரைவகுத்தார் என்பதும் எடுத்துக்காட்டுக் கூறும்பொது 'கண்ணல்லன் முலைநல்லள்' எனக்கூறி மயங்க வைத்தனர் என்பதும் பெறப்படும்.

சேனுவரையர் முதலானேர், 'தம்வினைக்கியலும் எழுத் தலங்கடையே' என்பதற்கு உரைகாணுகின்ற வகையிற் சிறிது வேறுபட்டனர். பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக்கிளவிகளாகிய தம்முடை வினைக்கியன்ற எழுத்தான் முடியாது' எனவே தம் முதலுக்குரிய வினைக்குரிய எழுத்துப் பெற்றுவரும்' எனப் பொருள் விரித்தனர். இளம்பூரணர் காட்டிய எடுத்துக் காட்டுக் களையே கூறினர்.

தெய்வச்சிலையார் கண்முதலிய பன்மை சுட்டிய சினைநிலைப் பெயர்கள் பன்மையாற்கூறக் கருதாவழிப் பன்மையாற்கூற வேண்டும் என்ற முறைமையுடையவல்ல; ஒருமையிற்றுனும் வரும் எனக்கூறிக் கண் நொந்தது எனச் சாதியொருமையாய் ஒருமை முடிபேற்கலாம் என்றனர்

இவற்றுள் எக்கருத்து ஏற்புடைத்து என்றுய்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாம்.

கிளவியாக்கத்துச் சூத்திரக் கிடக்கை முறையிலே இறுதிக் கண் காலம் உலகம், என்ற சூத்திரங்காறும் திணைவழுக்காத்து, 'நின்றுங்கிசைத்தல்' என்பதால் குடிமையாண்மை என்பதற்கும், இசைத்தலும் உரிய வேறிடத்தான என்பதால்' காலம் உலகம் என்பதற்கும் புறநடைகூறி முடித்து, எடுத்த மொழியினம் செப்பலும் உரித்தே' என இயைபில்லாத இனஞ்செப்பலை இடைப்பெய்து, பன்மைச் சினைப் பெயர்கள் ஒருமை வினை கொண்டு முடிதலை அமைக்கின்றுராதலின், 'கண்ணும் தோளும்'

என்ற சூத்திரம் உயர்திணைகூறும் அதிகாரத்தான் உயர்திணை வினையைக்கொண்டு முடியும் என்றார் எனல் ஏற்புடைத்தாகாது. ஆசிரியர்க்கு அது கருத்தாயின் தெளிவாக உயர்திணை ஒருமையிற் கூறும் ஆமே' எனச் சூத்திரித்திருப்பர். பன்மை கூறுங் கடப் பாடில என்பதால் ஒருமைகூறும் பாடும் உடைய என்பதையே கருதினராதல் வேண்டும்.

அங்ஙனமாயின், பன்மை சுட்டிய சினைநிலைக்கிளவி ஒருமை யாற் கூறும் உரிமையும் உடைய என்றிருக்கலாமே; பன்மை கூறுங் கடப்பாடிலவே' எதிர்மறைமுகத்தான் விதித்திருக்க வேண்டாமே எனின்,

> "வினையிற்றோன்றும் பாலறிகிளவியும், பெயரிற்றோன்றும்
> பாலறிகிளவியும், மயங்கல்கூடா தம்மரபினவே."

என விதித்தாராதலின், ஈண்டு பன்மைப்பாலொடு ஒருமைவினை மயங்கும் வழக்குண்மையின் அது முற்கூறிய விதியொடு முரணு தலின், பன்மை கூறும் என்று முன்விதித்த கடப்பாட்டினை யுடையவல்ல என எய்தியது ஒரு மருங்கு விலக்குதல் ஆசிரியர்க் கின்றியமையாததாயிற்று.

ஆகவே திணைவழுவமைதி கூறி முடித்து இடையே வேறொன்று கூறி, பின் கண் முதலிய சொற்கள் பன்மையாகவே இருத்தலை எண்ணி, அவைபொருளாற் பன்மையாயினும் சொல் லால் ஒருமையாகவும் இருத்தலின் ஒருமை முடிபும் ஏற்கலாம் வழுவன்று எனப் பால்வழு அமைக்க எழுந்ததே இச்சூத்திரம் எனக் கருதலாம்.

கண் நல்லன், முலைநல்லள் என்பன சாத்தன்கண் நல்லன் சாத்திமுலைநல்லள் என வேறு எழுவாயை அவாவி நிற்றலின் கண் முதலிய அஃறிணை எழுவாய் உயர்நிலைப் பயனிலையைக் கொண்டு முடிந்தனவாகா.

கண் முதலிய உறுப்பின் தன்மையாகிய நன்மையையுணர்த்தும் நல் என்னும் பகுதி சாத்தன் சாத்தி முதலிய முதலின் விகுதிபெற்று சினையோடு முதலுக்குள்ள ஒற்றுமை தோன்ற நின்றமையானே; தெய்வச்சிலையார்,

அம்முக்கிளவியும் சினைவினை தோன்றின்
சினையொடு முடியா; முதலொடு முடியினும்
வினையோரனைய என்மனார் புலவர்.

என்ற சூத்திரம் செய்து செய்பு செய்யூ' என்ற வினையெச்சங்கள் முதல்வினையைக் கொண்டும் முடியலாம் என்று வினை முதன் முடிபின என்ற விதியை ஒருமருங்கு விலக்கினராயினும், உய்த்துணர வைத்தல் என்னுந் தந்திரவுத்தியால் வினை எச்சத்திற்கு முடிபாகிவரும் சினைவினை முதலொடு முடிதலேயன்றித் தனிவரும் சினைவினையும் கையிற்றுன், கண்கெட்டான் என்பன போல முதலொடு முடியும் என்றார். ஆகவே கண் நல்லன் என்பதும் ஈண்டு பண்மைச்சினை முதல்வினை ஒருமைபெற்றது சினைக்கும் முதற்கும் உள்ள ஒற்றுமையானே யன்றி இச்சூத்திர விதியான் அன்றென்க.

கண்ணல்லன் என்பது கண்ணது நன்மையுடையவன் என்றும் பொருள்பட்டு வேறொரு எழுவாயை எதிர்நோக்கியே யுள்ளதென்றும் கூறுவர் தெய்வச்சிலையார்.

சூத்திரத்து, ஆசிரியர் உயர்திணை என்று கூறிற்றிலர். அதிகாரத்தாற் கொள்ளலாம் எனிலோ அதுவும் 'எடுத்தமொழி' என்ற இயைபின்றி இடைப்பெய்தமையால் இடையீடுபட்டது. ஆகவே கண்ணுந் தோளும் முதலான சினைகள் உயர்திணைச் சினையேயாம் என்றல் எங்ஙனம் பொருந்தும். இங்ஙனம் வரும் பண்மை சுட்டிய பெயர் நிலைக்கிளவிகள் உயிருள்ளனவாகிய அஃறிணைக்கும் உள்ளனவே; ஆதலாலும் பண்மைச் சினைச்சொல் ஒருமை வினை ஏற்றுவரும் என்ற பால் வழுவமைத்தார் என்னும் தெய்வச்சிலையார் கூற்றே தெளிவு உடையதாம்.

6. வினையெச்சத் திரிபு

கோ. நா. சிந்தாமணி, எம்.ஏ., பி.ஏ.யி.

செய்தெனெச்சம், 'ஞாயிறு பட்டு வந்தான்', 'கோழி கூவிப் (போது) புலர்ந்தது' என்ற தொடர்களிலும் இன்னும் பலவிடங் களிலும் பிறவினை முதல் வினையையும் கொண்டு முடிவதைக் கண்டு நூலாசிரியர் எடுத்துக் கூறிய 'அவற்றுள், முதனிலை மூன்றும் வினைமுதல் முடிபின' என்பதனோடு மாறுபடுதலை எண்ணி அது செயவெனெச்சத் திரிபு என உரையாசிரியர் கூறுகிறார். மேலும், "மோயினள் உயிர்த்தகாலை" என்புழி, மோந்து என்னும் வினையெச்சம், மோயினள் என முற்றுச்சொல் வாய்பாட்டாற் றிரிந்து நின்றதேனும் வினையெச்சமே" என்றும்

'ஏரி னுழாஅ ருழவர் புயலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக்கால்'

என்பதில் குன்றியக்கால் என்னும் வினையெச்சம் குன்றிக்கால் என நின்றது என்றும் கூறுகிறார்.

வேறிடங்களில் பலவற்றின் திரிபுகளை

'பன்மை யுரைக்கும் தன்மைக் கிளவி
எண்ணிகில் மருங்கின் திரிபவை உளவே' - வினையியல் 12
'நும்மின் திரிபெயர்.....' (விளிமரபு-26)

எடுத்துரைத்த தொல்காப்பியர் செயவெனெச்சத் திரிபை எடுத் தோத்தாகக் கூறவில்லை. ஆதலால் உரையாசிரியர்,

'வினையெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறிய'

என்ற எச்சவியற் சூத்திரம் இத்திரிபை உணர்த்துவதாக உரை விரித்தார்.

சேனாவரையர் 'பெயர்த்தனென் முயங்க' என்பது முதலா யின செய்தெனெச்சம் முற்றாய்த் திரிந்தனவென்றும் உரை

யாசிரியர் கூறியதாகக் கொண்டு (அச்சிட்ட நூலில் இவ்வெடுத்துக் காட்டுக்கள் இல்லை) அவரைப் பின்வருமாறு மறுக்கிறார்.

பெயர்த்தனென் முயங்க என்பது முதலாயின எச்சந் திரிபாயின் எச்சப் பொருளுணர்த்துவதல்லது இடமும் பாலும் உணர்த்தப்பாலவல்ல. எச்சப் பொருண்மையாவது மூன்றிடத் திற்கும் ஐந்து பாற்கும் பொதுவாகிய வினை நிகழ்ச்சியன்றே; அவ்வாறன்றி முற்றுச்சொற்கு ஓதிய ஈற்றவாய இடமும் பாலும் உணர்த்தலின் அவை முற்றுத் திரிசொல்லெனவே படும். சொன்னிலையுணர்ந்து வினைகோடன் மாத்திரத்தான் வினையெச்ச மெனின் மாரைக்கிளவியும், வினையொடு முடியும் வேற்றுமையும் பிறவுமெல்லாம் வினையெச்சமாவான் செல்லும்; அதனான் அவர்க் கது கருத்தன்றென்க. அல்லதூஉம் கண்ணியன் வில்லன் வரும் என வினைக்குறிப்பு முற்றாய்த் திரிதற்கேற்பதோர் வினை யெச்சம் இன்மையானும் அது கருத்தன்மை அறிக. 'ஓடித்துண் டெஞ்சிய' என்பதூஉம் 'ஞாயிறுபட்டு வந்தான்' என்பதூஉம் பிறவினை கொண்டனவாயினும், செய்தனெச்சத்திற்குரிய சிறந்த கால முணர்த்தலான், ஏனைக் காலத்திற்குரிய செயவனெச்சத்தின் திரிபெனப்படா; செயவனெச்சத்திரிபாயின் செயவனெச்சத்திற் குரிய காலமுணர்த்தல் வேண்டும். மழைபெய்ய மரங்குழைத்தது எனச் செயவெனெச்சத்திற்கு இறந்தகாலமு முரித்தெனின் காரண காரியம் பொருண்மை யுணர்த்தும் வழியல்லது செய வெனெச்சம் இறந்தகாலமுணர்த்தாது; ஓடித்துண்டலும் ஞாயிறு படுதலும் எஞ்சுதற்கும் வருவதற்கும் காரணமன்மையான், ஆண்டிறந்த கால முணர்த்தாமையின், செய்தெனெச்சமாய் நின்றுதமக்குரிய இறந்தகால முணர்த்தினவெனப்படும். அதனாற் செயவெனெச்சம் செய்தெனெச்சமாத் திரிந்தனவென்றலும் அவர் கருத்தன்றென்க.

ஞாயிறு பட்டு வந்தான் என்பது ஞாயிறுபட்டபின் வந் தான் என இறந்தகாலமுணர்த்தலும், ஞாயிறுபட வந்தான்

என்பது ஞாயிறுபடாநிற்க வந்தான் என நிகழ்காலமுணர்த் தலும் வழக்குநோக்கிக் கண்டுகொள்க.

இதில் சிவஞான முனிவர், நிகழ்காலத்துக்குரிய செயவெனெச்சம் காரணப்பொருண்மையுணர்த்தும் வழியல்லது இறந்த காலமுணர்த்தாமையிற் காரண காரியப் பொருட்டாய்ப் பிறவினை முதல்வினைகொண்டு முடிந்தவழியே செய்தெனெச்சம் செயவெனெச்சத்திரிபு எனச்சேனாவரையர் கொண்டார் என்று கூறித் தாமும் அதனை உடன்பட்டு, வேறுவழி வருவனவற்றை உடன்படாது வடநூல் வழக்குக்காட்டி வி, பி, தொகுவனவாகக் கூறுகிறார் இந்த வி, பி, எப்போது தமிழ் மொழி அமைப்பில் புகுந்தன என்பதை நன்கு ஆராயவேண்டும். பழைய இலக்கியத்தில் பிறவினையாக்கம் இவ்விகுதிகளாலன்றி வேறுவ்கையாகப் பெரும்பாலும் அமையக்காண்போம். எ. கா. அறிவுறீஇ, நிறீஇ, கொளீஇ; நீக்கு; போக்கு.

'அம்ம கேட்பிக்கும்', இடனுடைப் பேரியாழ் முறையுளிக் கழிப்பி என பி அருகிவருதலையும் காண்கிறோம். வி வந்ததா என்பது ஆராயவேண்டும்.

வடமொழி இலக்கணத்தை தழுவி எழுந்த வீரசோழியத்தில் இந்த வி, பி, க்களைக் காண்கிறோம். நன்னூலார் வி, பி, க்களை ஏற்றுக்கொண்டார். சுப்பிரமணிய தீக்கிதர்

'பின்னிலை விப்பி வரிற்காரிதமெனப் பேர்பெறுமே' என்றார்,

சிவஞான முனிவர் சேனாவரையரையே 'எஞ்சுவித்து' எனப் பொருள்கொள்ள 'அறியாது' என்றுரைத்துத் தாம் அரிதிற் பெற்ற வடமொழி இலக்கணவறிவு கொண்டு அம்மொழி இலக்கணத்தைத் தமிழ்மொழியமைப்பு விளக்கத்திற்குத் துணைகொள்கிறார். பரிமேலழகரையும் உரையாசிரியரையும் அவ்விலக்கணம் உணராதவர்கள் என்கிறார்.

'இல்வாழ்வான் என்பான்' என்புழிப் படுவிகுதி தோக்கு நின்றாற்போலத் தெரிவித்தன நிற்கற்பாலது தெரிந்தெனவிவ் விகுதி தொக்குநின்றது. இங்ஙனம் வருவனவற்றை வடநூலார் அந்தர்ப்பாவிதணிச்சென்பர்' எனக் கூறுகிறார். செயப்பாட்டு வினையுணர்த்தும் படுவையும் ணிச் சென்றார் நிற்க.

பரிமேலழகர் இருணீங்கி இன்பம் பயக்கும்' என்புழி நீக்கி என்பது தொடைநோக்கி மெலிந்து நின்றது; நீங்க என்பதன் திரிபெனினும் அமையும்' எனக் கூறி இடர்ப்பட்டதாகச் சிவமுனிவர் கூறுகிறார். தாம் வடமொழி யிலக்கணத்தின் துணைகொண்டு அமைதி கூறுவதை இடரற்றதாகக் கருதுகிறார். 'குடிமடிந்து குற்றம் பெருகும்' என்ற இடத்துப் பரிமேலழகர் குடியும் மடிந்து குற்றமும் பல்கும் என்றுரைத்தார். சிவஞான முனிவர் மடிவித்து எனவிரித்தது பொருந்தமா என்றும் பார்க்கவேண்டும்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் செய்தென்பது வினைமுதல் முடிபினது என்று கூறியதால் அவ்வெச்சம் வேறு முடிபுபெற்ற இடங்களிலெல்லாம் திரிந்ததாகக் கொள்வது மரபாயிற்று. ஆயினும் அவர் தம் சூத்திரங்களிலேயே உடம்பொடு புணர்த்தலாகச் செய்தெனெச்சம் பிறவினை முதல் வினைகொண்டு முடிதலைக் காட்டுவார்.

எ. கா. 'இதழியைந்து பிறக்கின் பகார மகாரம்' (பிறப்பியல். 15)

'மகர இறுதி வேற்றுமை யாயின்
துவரக் கெட்டு வல்லெழுத்து மிகுமே' (புள்ளிமயங்கியல். 15)

சொல்வடிவு எப்படியிருந்தாலும் பொருட்டிரிபில்லை என்றார் நன்னூலார். எனவே வினைசெச்சத்திரிபு என்பது முடிபுநோக்கி உளத்தால் கொள்வதன்றி வேறன்று என்பதும், ஒரு மொழியியல்பை வேற்றுமொழியிலக்கணத்தால் விளக்குவது பொருந்தாது என்பதும் இச்சிற்றுரையின் முடிபாகும்.

7. குறிப்புவினை

வித்துவான் செ. வேங்கடராமச் செட்டியார்

குறிப்புவினை முற்று

வினைச்சொற்களைத் தெரிநிலைவினைமுற்று, குறிப்புவினை முற்று என இருவகையாகப் பகுப்பர். அவ்விருவகை வினையினும் பெயரெச்சமும் வினையெச்சமும் உண்டு. இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்ற முக்காலமும் தெளிவாகத் தோன்றும் தெரிநிலை வினைபோலாது, அம்முக்காலமும் குறிப்பால் புலப்படுத்தும் வினைச்சொல் குறிப்புவினை எனப்படும். இது காரணப்பெயர்.

தெரிநிலைவினைக்கும் குறிப்பிவினைக்கும் இன்னும் ஒரு வேறுபாடு உண்டு. தெரிநிலை வினைக்குப் பகுதியாக நிற்பது வினைச் சொல்லே. குறிப்பு வினைக்குப் பகுதியாக நிற்பது பெயர்ச சொல்லேயாகும். வினைப்பகுதிகளின் அடியாகவே தெரிநிலை வினைகள் தோன்றும். குறிப்பு வினைகள், பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்ற அறுவகைப் பெயர்களின் அடியாகவே தோன்றும். தொல்காப்பியர் குறிப்புவினை பற்றிக் கூறுங்கால்,

> இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்ற
> அம்முக் காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளும்
> மெய்ந் நிலையுடைய தோன்ற லாறே" (சொல்-199).

என்றும்

> அதுச்சொல் வேற்றுமை யுடைமை யானும்
> கண்ணென் வேற்றுமை நிலத்தினும்
> ஒப்பினும் பண்பினும் என்று
> அப்பாற் காலம் குறிப்பொடு தோன்றும் (213)

என்று விளக்கியுள்ளார். இங்குக் குறிப்புவினையை நான்கு வகையாகப் பகுத்துள்ளமையும், சேனவரையர் :— கச்சினன்,

கழலினன் எனவும், இல்லத்தன், புறத்தன் எனவும், பொன்னன்னன், புலிபோல்வன் எனவும், கரியன், செய்யன் எனவும் நான்கு வகையான எடுத்துக் காட்டுகளைக் காட்டியுள்ளமையும் காணலாம். இவ்வெடுத்துக்காட்டுகள் யாவும் பெயர்ச்சொல்லடியாகப் பிறந்தனவாதல் தெளிவாகத் தெரிகின்றன

உடைமைப் பொருளிலும் இடப்பொருளிலும் ஒப்புப் பொருளிலும் பண்புப் பொருளிலும் குறிப்பு வினை வரும் என்று கூறாது, 'அதுச்சொல் வேற்றுமையுடைமையானும்'' என்றது, எது பற்றியெனின் இதனை இஃதுடைத்து என்பதுபட வரும் எல்லா வாய்பாடும் தழுவிக் கொள்வதற்காகவே அங்ஙனம் கூறினார் என்பது சேனாவரையர் விளக்கம் ஆகும். ''கச்சினன்'' என்பது உடைமைப் பொருளில் குறிப்புவினை முற்று வந்தமைக்கு எடுத்துக்காட்டாகும். கச்சினையுடையவன் என விரித்துக் கூற வேண்டும். இவ்வாறு விரித்துச் கூறும் போது இஃது இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளுக்குரியது போலத் தோன்றுகின்றதன்றோ! ''நீர்க்குடம்'' என்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை நீரையுடைய குடம் என விரிக்கின்றோம். மேற் காட்டிய கச்சினையுடையவன் என்பதும் இதுபோன்றே தோன்றுகின்றதன்றோ? ஆயின், இவை இரண்டும் வேறுபட்டவை. இரண்டாம் வேற்றுமை செயப்படுபொருளின்கண் வரும் இயல்புடையது ஆறும் வேற்றுமைக்குரிய உடைமைப் பொருள் ஆதற்குரியதன்று நீரையுடைய குடம் என்புழி ''உடைய'' என்பது நீரையென்பதிலுள்ள இரண்டன் உருபை நோக்கிய சொல்லேயாகும். உடைய ஆறும் வேற்றுமைக்குரிய பொருளேயன்றி இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு உரியதன்று என்று தெளிதல் வேண்டும்.

இந்நூற்பாவில் சேனாவரையர் தன்னினம் முடித்தல் என்பதனான் ''ஐயாட்டையன்' எனக் காலம் பற்றி வந்த குறிப்புவினை முற்றையும், ''துணங்கையன்'' என வினைசெய்யி

யிடம் பற்றி வந்த குறிப்புவினைமுற்றையும் தழுவிக் கொள்கின்றார். இந்த அறுவகைப் பொருளில் குறிப்புவினைகளேயன்றிப் பெயர்களும் வருகின்றன. கச்சினன், இல்லத்தான், பொன்னன்னன், கரியான், ஐயாட்டையான், துணங்கையான் என்பன காண்க. அன் விகுதியுடையவற்றைக் குறிப்புவினை முற்று எனவும் ஆன் விகுதியுடையவற்றைப் பெயர் எனவும் சேனாவரையர், வரையறை செய்துகொள்கின்றார்.

ஆன் விகுதியோடு வரும் கச்சினன் இல்லத்தான் முதலிய பெயர்களையும் குறிப்பால் காலங் காட்டுவனவாகக் கொண்டால் வரும் இழுக்கென்னை? எனின், காலம் காட்டுதல் பெயர்க்கு இலக்கணம் அன்மை, "பெயர்நிலைக்கிளவி காலந்தோன்றா, தொழினிலையொட்டும் ஒன்றலங்கடையே" (சொல்-70) என்ற நூற்பாவால் வினையாலணையும் பெயரல்லாத பிற பெயர்கள் காலம் காட்டா என்பது புலப்படுதலின் கச்சினன் முதலிய பெயர்கள் காலத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டுவனவாகக் கூறல் கூடாது என்று தெளிவு செய்கின்றார்.

ஆயின், தொல்காப்பியர்க்குப் பின் வந்த நன்னூலார்,

"பொருளிடங் காலஞ் சினை குணந் தொழிலின்
வருபெயர் பொழுதுகொள் வினை பகுபதமே" (131)

எனவும்,

"பொருள் முதலாறினும் தோற்றி முன்னாறனுள்
வினைமுதல் மாத்திரை விளக்கல் வினைக்குறிப்பே" (320)

எனவும் கூறியுள்ளார். 'குழையன்' என்ற அன் விகுதியை யுடைய சொல்லை எடுத்துக்காட்டி இப்பொருளினையுடையான் என்னும் பொருண்மைப் பொருட் பெயர் பகுபதம் என 133-ஆம் நூற்பாவில் மயிலைநாதர் விளக்கந் தந்துள்ளார். எனவே அன் ஈறும் ஆன் ஈறும் பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணும் பொதுவாக வருதல் பிற்காலத்துத் தோன்றியவை என்பது தெளியலாம்.

இதனால், "பொன்னன்" என்ற சொல் பொருட்பெயர் பகுபதமாகவும் பொருளடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைப் பகுபதமாகவும் வரலாம் என்பது போதரும். பொருட்பெயர் பகுபதமாகக் கொள்ளுங்கால் பகுதி விகுதி இரண்டினும் பொருள் சிறப்புடையதாக வரும் எனவும், பொருளடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினைப் பகுபதமாகக் கொள்ளுங்கால் பகுதியில் மட்டும் பொருள் சிறந்து நிற்கும் எனவும், வேறுபாடு காட்டுவர். மேலும் இக்குறிப்புவினை முற்றே வினையாலணையும் பெயராய்ப் "பொன்னனைக் கண்டேன்" என வருங்கால் விகுதியில் மட்டும் பொருள் சிறப்புடையதாய் வருதலும் காட்டுவர். தொல்காப்பியர், குறிப்புவினைமுற்று உடைமைப் பொருள், நிலப்பொருள் ஒப்புப்பொருள், பண்புப்பொருள் என்ற நாற்பொருளில் வரும் என்று கூற, நன்னூலார், பொருள், இடம் காலம், சினை, குணம், தொழில் என்ற அறுவகைப் பொருளில் வரும் என்றது என்னையோ? எனின், சேனவரையர் காலமும் வினைசெய்யிடமும் என இரண்டினைத் தழுவிக் கொண்டமை மேலே கண்டோம். பின்னூலாராகிய நன்னூலார், உடைமைப்பொருளைப் பொருள் என்பதன்கண் அடக்கினர். "பண்பினாகிய சினைமுதற்கிளவியும்" எனத் தொல்காப்பியர் அஃறிணை வினைக் குறிப்பில் ஓதியுள்ளமையால் கண்ணினன், காதினன், என்றாற் போன்றவற்றைத் தழுவிக் கொண்டார். சேனவரையர், "துணங்கையன்" என்பதைத் தழுவிக் கொண்டது கண்டு ஊணன், நடையன் என்றாற் போன்ற தொழிலடியாகப் பிறந்த குறிப்புவினைமுற்றுகளைத் தழுவிக் கொண்டார் எனக் கொள்ளலாம். பொன்னன்னன் புலிபோல்வன் என்று ஒப்பினான் வரும் குறிப்பு வினையை நன்னூலார் கூறிய ஆறு குறிப்புவினைகளுடன் அடக்கவியலாமை நினைத்தற்குரியதாகின்றது. அதனை நன்னூலார் பழையன கழிதலாக விடுத்தார் போலும்.

நன்னூலின்படி குறிப்புவினை முற்றுச் சொல்லில் நமக்கு வெளிப்படையாகத்தோன்றுவது வினை முதல் மாத்திரமே. வினைச் சொல்லிற்குரிய செய்பவன் முதலிய ஆறனுள் செய்பவனை மட்டும் காட்டுவது குறிப்புவினை எனவே ஏனைக் கருவி, நிலம், செயல், காலம், செய்பொருள் என்ற ஐந்தும் சொல்லுவான் குறிப்பொடு படுத்தேயுணர வேண்டும் என்பது அவர் குறிப்பாகும். "வினையைக் குறிப்பாக வுடைமையின் வினைக்குறிப்பு" என்பது மயிலைநாதர் விளக்கமாகும். தொல்காப்பியர், ''அப்பாற்காலம் குறிப்பொடு தோன்றும்' (213) என்கின்றார்.

உயர்திணை வினைக் குறிப்பு

தொல்காப்பியர் உயர்திணை வினையெனவும் அஃறிணை வினையெனவும் விரவு வினையெனவும் பாகுபாடு செய்து கொள்கின்றார். உயர்திணை வினைக்குறிப்பு விரவுவினைக் குறிப்பு என்பன அவர் பாகுபாடு.

''அதுச்சொல் வேற்றுமை யுடைமையானும்'' என்ற நூற்பாவில் பொருள்பற்றி வினைக் குறிப்பு முற்றினை நால்வகைப் படுத்திக் கூறினார் தொல்காப்பியர் (சொல், 214).

அன்மை முதலிய நான்கு வாய்பாடு பற்றியும் குறிப்பு முற்று வரும் என்பது கருத்து. அல்லன், அல்லள், அல்லர் எனவும், இலன், இலள், இலர், எனவும், உளன், உளள், உளர் எனவும், வல்லன், வல்லள், வல்லர் எனவும் அவை வரும். அன்மை முதலிய சொற்கள் செம்மை, கருமை முதலியன போலப் பண்புச் சொற்களாகவே காணப்படுதலின் ''பண்பினா னும் என மேலை நூற்பாவில் சொன்ன பண்பினில் அடக்காமல் வேறுகூறக் காரணம் என்னை? என்ற ஐயத்தைப் போக்கச் சேனாவரையர் அன்மை முதலியன பண்புணர்த்துஞ் சொல் லல்ல என்பதைத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். இந்நூற்பாவில் கூறப்பட்டவை உயர்திணை வினைக் குறிப்புகளாம்.

அஃறிணை வினைக் குறிப்பு

அஃறிணை வினைக்குறிப்புப் பத்துவகையாக வரும் என்கிறார் (சொல், 220). இப்பத்தினையுங் கூறும்போது "உயர்திணை வினைக்குறிப்பிற்கு ஓதிய அன்மை முதலிய வாய்பாடு பற்றி வரும்" என மாட்டேற்றால் கூறியிருக்கலாம். அங்ஙனம் கூறாமல் இன்று, இல, என்பன இன்மையை யொட்டியும், அன்று, அல்ல என்பன அன்மையையொட்டியும், உடைத்து, உடைய, உள என்பன உண்மையையொட்டியும்வந் திருத்தல் கண்கூடு. பண்புகொள் கிளவி என்பதும் ஒப்பொடு வரும் கிளவி யென்பதும், ஒப்பினும் பண்பினும்" என முன் உயர்திணை வினைக்குறிப்பில் ஓதியனவே என்பது வெளிப்படை. அங்குக் கூறிய வன்மையடியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையை இங்குக் காணவில்லை. அங்குக் காணாத பண்பினாகிய சினைமுதற்கிளவி இங்குக் காணப்படுகின்றது. இவ்வளவே வேறுபாடு.

இந்நூற்பாவுக்குச் சேனாவரையர் தரும் எடுத்துக்காட்டு :— இன்று, இல, கோடுடைத்து, கோடுடைய, அதுவன்று, அவையல்ல, உள என்பன. இவையேழும் சொற்பற்றியோதப்பட்டன. கரிது, கரிய, செய்யது, செய்ய என்பன பண்புகொள் கிளவி பற்றிய குறிப்புவினை. நெடுஞ்செவித்து, நெடுஞ்செவிய என்பன பண்பினாகிய சினை முதற்கிளவி பற்றிய குறிப்புவினை.

உரையிற்கோடல் என்பதனால், "அறிந்த மாக்கட்டாகுக தில்ல" மாக்கட்டு எனப் பிறிதின்கிழமைப் பொருளினும், "மெல்விரல் மந்தி குறைகூறும் செம்மற்றே" என்புழிச் "செம்மற்று" என்ற பண்புதற் கிழமைப் பொருளினும் 'அணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமினெமக்கே' என்புழி அணித்து, சேய்த்து என்றே கண்ணென் வேற்றுமை நிலம் பொருளினும் அஃறிணை வினைக் குறிப்பு வருதலைக் காட்டியுள்ளார். பொன்னனது, பொன்னன்ன என்பன ஒப்பொடு வருங் கிளவி பற்றிய குறிப்பு வினை. இதனால் உயர்திணை வினைக் குறிப்பிற் கோதியன

யாவும், அஃறிணை வினைக்குறிப்பிற்கும் ஒத்தவாதலைச் சேனாவரை யர் புலப்படுத்தியுள்ளமை காணலாம்.

தன்மைக்குறிப்பு

ஆசிரியர் திரு. ஆ. பூவராகம் பிள்ளை அவர்கள் 224 சூ. விளக்கவுரையில் "ஆசிரியர் முன்னிலைக் குறிப்பு வினைச் சூத்திரம் கூறாது விட்டமையால் உரையில் சேனாவரையர் எடுத்துக் கூறி னார் என்று விளக்கம் கூறிப் பின் தன்மையிடத்திற்கும் ஆசிரியர் தெரிநிலை வினைக்குச் சூத்திரம் கூறிக் குறிப்புவினைச் சூத்திரம் கூறாது விட்டனர். சேனாவரையரும் முன்னிலைக்குறிப்பு வினைக்கு எடுத்துக் கூறியதுபோல் தன்மைக்குக் கூறாதுவிட்டனர். அதற் கும் உயர்திணைக்கு ஓதப்பட்ட பொருள்பற்றித் தெரிநிலைக்குக் கூறப்பட்ட விகுதிகளில் ஏற்பன கொண்டு தன்மைக்குறிப்புவினை வரும் எனக் கொள்க. கரியம், கரியாய், கரியெம், கரியேம் என்றாற்போல உதாரணங்களும் அமைத்துக்கொள்க" என்று, எழுதியுள்ளார்.

ஆயின் சேனாவரையர் தன்மை வினைக்குறிப்பிற்கும் எடுத் துக்காட்டுக் கூறியுள்ளார் என்பதை 215 ஆம் சூத்திரவுரையால் தெளியலாம். "தன்மையும் படக்கையும் உணர்த்தும் தெரிநிலை வினை யீற்றுள் குறிப்புவினைக் கேற்பன:- அம், ஆம், எம், ஏம், என், ஏன், என்னும் தன்மையீறு ஆறும் அன் ஆன், அள் ஆள், அர் ஆர், உன்னும் படர்க்கையீறு ஆறும் எனப் பன்னி ரண்டாம்.

எ;டு: கரியம், கரியாம், கரியெம் கரியேம் கரியென், கரியேன் எனச் சேனாவரையர் காட்டியுள்ளமை தெளியலாம்.

இக்குறிப்பு வினைமுற்று வினையெச்சமாகவும் பெயரெச்ச மாகவும் வரும். நன்னூலார் குறிப்பு முற்றீரெச்சமாகலும் உளவே (350) என்று கூறியுள்ளது காணலாம்.

"வரிபுனை வில்லன் ஒருகணை தெரிந்து கொண்டு" என்புழி வில்லன் என்ற குறிப்புவினை முற்று வில்லனாய்த் தெரிந்து கொண்டு என வினையெச்சமாய்ப் பொருள் படுதலும் "வினைவேட்கையர் வீரர் வரின்" என்புழி, வேட்கையீராகிய வீரர் எனப் பெயரெச்சமாய்ப் பொருள்படுதலும் காணலாம். இவையெல்லாம் தொல்காப்பியக் காலத்திற்குப்பின் வளர்ச்சி பெற்ற குறிப்புவினையிலக்கணங்களாம்.

8. பரிமேலழகர் கொண்ட ஆகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும்

உ. பழநி, எம்.ஏ., பி.ஓ.எல்.

சொல்லிலக்கணத்துள் ஆகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும் சிறந்த இடம் பெற்றுள்ளன. ஆகுபெயரென்பது ஒரு சொல் தனக்குரிய பொருளை உணர்த்துமளவில் நில்லாது தன்னோடு தொடர்புடைய பொருளுக்கு ஆகிவருவது. அன்மொழித் தொகை என்பது இரண்டு சொல்லும் தொக்க தொகையாற்றலால் தொக்கதல்லாத பிறிதோர் சொல்லின் பொருளையும் புலப்படுத்தி நிற்பது.

ஆகுபெயரிலக்கணங்களை, 'முதலிற் கூறும் சினையறிகிளவியும்' (வே. – 31) எனவும் 'அவைதாம், தத்தம் பொருள்வயின் தம்மொடு சிவணலும்' (வே – 32) எனவும் வரும் சூத்திரங்களாலும் அன் மொழித் தொகை இலக்கணங்களைப் பண்பு தொக வரூஉம் கிளவியாலும் (எச் – 22) எனவரும் சூத்திரங்களாலும் தொல்காப்பியர் வரையறுத் துணர்த்துகின்றார். ஆயினும் அவை இலக்கிய நூல்களில் பயின்றுவரும் முறைமையாலும் உரையாசிரியர்கள் உரையாலும் சிறிது மயக்கத்தைத் தருகின்றன.

உரையாசிரியர்களில் பரிமேலழகர் மிகச் சிறந்தவர்; திட்பமும் நுட்பமும் செறிய உரை எழுதுபவர். அத்தகைய பரிமேலழகருடைய திருக்குறளுரை, பரிபாடலுரை ஆகிய இரண்டையும் ஆய்ந்து ஆகுபெயர் அன்மொழித் தொகைகளைப் பற்றிய அவர் எண்ணங்கள் யாவை என ஆராய்ந்தபோது உண்டான சில

கருத்துக்களைப் புலப்படுத்துவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஆகுபெயரைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் கூற்று: ஆகுபெயரிலக்கணத்தைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் 'முதலிற் கூறும் சினையறிகிளவியும், சினையிற்கூறும் முதலறிகிளவியும், பிறந்தவழிக் கூறலும் பண்புகொள் பெயரும், இயன்றது மொழிதலும் இருபெயரொட்டும், வினைமுதலுரைக்கும் கிளவியொடு தொகைஇ, அனைய மரபினவே ஆகுபெயர்க் கிளவி'' (வே. ம. 31) என்னும் சூத்திரத்தில் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார். முதற்சொல் வாய்பாட்டாற் கூறப்படும் சினையறிகிளவியும், சினைச்சொல் வாய்பாட்டாற் கூறப்படும் முதலறிகிளவியும், நிலத்துப் பிறந்த பொருண்மேல் அந்நிலப் பெயர் கூறலும், பண்புப் பெயர் அப்பண்புடையதனை யுணர்த்திப் பண்புகொள் பெயராய் நின்றதூஉம், முதற்காரணப் பெயரான் அக்காரணத்தானியன்ற காரியத்தைச் சொல்லுதலும், அன்மொழிப் பொருண்மேல் நின்ற இருபெயரொட்டும், செயப்பட்ட பொருண்மேல் அதனைச் செய்தான் பெயரைச் சொல்லும் சொல்லும் என அப்பெற்றிப்பட்ட இலக்கணத்தை யுடையன ஆகுபெயர் என்பது மேற்கூறிய சூத்திரத்தின் பொருளாகும்.

தொல்காப்பியர் கூறிய ஆகுபெயர் வகைகளுள் 'இருபெயரொட்டு' என்பதும் ஒன்று. இதற்கு இளம்பூரணர் இருபெயரொட்டு என்பது இரண்டு பெயர் ஒட்டி நிற்பது. அது சொல்லப் பிறிது பொருள் விளங்கும். அது வருமாறு, பொற்றொடி என்பது இருபெயர் நின்று ஒட்டிற்று, அது சொல்லப் பொற்றொடி தொட்டாளை விளக்கும்' என்று விளக்கங் கூறினர்.

பொற்றொடி என்பது பொன்னாலாகிய தொடியினையுடையாள் என விரியும். இஃது அன்மொழித்தொகை. இதனையறிந்த சேனாவரையர் 'இருபெயரொட்டு' என்பதற்கு அன்மொழித் தொகை மேல் வரும் இருபெயரொட்டு எனப் பொருள்

கொண்டார். எச்சவியலுள் உணர்த்தப்படும் அன்மொழித் தொகையை வேற்றுமை மயங்கியலுள் இருபெயரொட்டு என ஆசிரியர் குறித்தார் எனக் கொள்ளுதல் பொருந்துமா என்ற வினவிற்குப் பின்வருமாறு விடை கூறுவர் சேனாவரையர். 'தொகையாதலுடைமையால் எச்சவியலுள் உணர்த்தப்படும் அன்மொழித் தொகை, இயற்பெயர், ஆகுபெயர் என்னும் இருவகைப் பெயருள் ஆகுபெயரென ஒன்றாயடங்குதல் பற்றி ஈண்டுக் கூறப்பட்டதென்பது அவர் தரும் விளக்கமாகும். அவர் கருத்துப்படி இருபெயரொட்டாகு பெயரும் அன்மொழித் தொகையும் ஒன்றே எனத் தெரிகிறது.

நச்சினார்க்கினியர் இரு பெயரொட்டும் என்பதற்கு அன்மொழிப் பொருள் மேல் நில்லாத இருபெயரொட்டும் என உரைகூறி, மக்கட் சுட்டு என எடுத்துக்காட்டுத் தந்து, மக்கட் சுட்டு என்பது இரண்டும் இல்லாததோர் பொருளை உணர்த்தாது மக்களை உணர்த்திற்று; நன்கு மதிக்கும் பொருளும் மக்களே யாதலின் எனத் தம் கருத்தை விளக்கினார். இதன்கண் சுட்டு என்பதே ஆகுபெயர். மக்கள் என்னும் முன்மொழி சுட்டப் படும் பொருளாகிய ஆகுபெயர்ப் பொருளை விசேடித்து நின்றது. இக்கருத்தே பற்றி இதனைப் பின்மொழி ஆகுபெயர் என்பாரும் உளர்

'பொற்றொடி என்பது அன்மொழி, ஆகுபெயர் அன்மை உணர்க' என்பதும் நச்சினார்க்கினியர் உரைக் குறிப்பு. பொற் றொடி என்புழிப் பொன் என்பது அன்மொழித் தொகைப் பொருளை விசேடித்து நில்லாது தொடியினையே விசேடித்து நிற்ப, பொன்தொடி என்னும் அவ்விரு சொல்லும் பொற்றொடி எனத் தொக்க தொகையாற்றலால் அன்மொழித் தொகைப் பொருளை உணர்த்துதல் காணலாம். எனவே இருபெயரொட் டாகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும் தம்முள் வேறுபா டுடையன என்பது புலனாகும்.

'இருபெயரொட்டு' என்பது பற்றித் தெய்வச்சிலையார் கருத்து ; 'இருபெயரொட்டு என்பது இரண்டு பெயர் தொக்கு ஒரு சொல் நீர்மைப்பட்டு மற்றொரு பொருள் தருபெயராகி வருவது. அது துடியிடையென்பது. துடிபோன்ற இடையினை யுடையாளைத் துடியிடை என்பவாகலின் ஆகுபெயராயிற்று. இஃது உவமத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை யன்றோவெனின், ஆகுபெயராவது ஒட்டுப்பட்ட பெயரோடு ஒற்றுமைப்பட்டு வரும்; அன்மொழித் தொகையாவது அப் பொருளின் வேறுபட்டு வரும்; அன்னதாதல் அன்மொழித் தொகை என்றதனுலும் விளங்கும்' என்பது. இதனுல் ஒற்று மைப்பட்ட பொருளில் பிறிதொன்றற்காகிவரும் இருபெயர்த் தொகையினை இருபெயரொட்டாகுபெயர் என்றும், ஒற்றுமைப் படாத நிலையில் பிறிது பொருளுணர்த்தி வரும் இருபெயர்த் தொகையினை அன்மொழித் தொகை என்றும் இவர் கருதினுர் எனத் தெரிகிறது.

'துடியிடை எனவும் தாழ்குழல் எனவும் உவமத் தொகைப் புறத்தும் வினைத்தொகைப் புறத்தும் அன்மொழித் தொகை வருமாலெனின் துடி என்பதூஉம் தாழ் என்பதூஉம் இடை குழல் என்பனவற்றிற்கு அடையாகிவரினல்லது அவற்றை உடையாட்குப் பெயராகுங்கால் இறுதி நின்ற பெயர்ப் பொருண்மை வந்து ஏனைய வாராமையின் ஆகுபெயர் எனின் அல்லது அன்மொழித்தொகை ஆகாதெனக்கொள்க. அதனு னேயன்றே 'இருபெயரொட்டும் என ஆகுபெயர்க்கண் எடுத் தோதுவாராயிற்று என உணர்க' என்பது தெய்வச் சிலையார் தரும் விளக்கமாகும் (எச்சவியல் சூத். 21).

எனவே அம்மொழித் தொகையும் இருபெயராட்டாகு பெயரும் தம்முள் வேறென்பதும், இருபெயர் ஒட்டி நிற்பன வற்றுள் முன்னது அடைமொழியாக நின்று பின்னதனேடு ஒட்டி ஒன்ருக பின்மொழியே அதனேடு தொடர்புடைய

பொருளை உணர்த்தி ஆகுபெயராய் வருமென்பதும் தெய்வச் சிலையார் கருத்தென்பது தெளிவாகப் புலனாகும். இவ்வாறு இரு பெயர் ஒட்டி நிற்பனவற்றுள் முன்னது அடைமொழியாக நிற்கப் பின்னதே ஆகுபெயராக நிற்றலின் இவ்வாறு வருவதனைப் பின்மொழி ஆகுபெயர் எனப் பெயரிட்டு வழங்குவர் சிவஞான முனிவர். இதனை 'அடையடுத்த ஆகுபெயர்' எனக் கூறுதல் பொருந்தும்.

நன்னூலார் 'பொருண்முதலாறோடளவை சொற்றானி; கருவி காரியம் கருத்தன் ஆதியுள், ஒன்றன் பெயரான் அதற் கியை பிறிதைத் தொன்முறை உரைப்பன ஆகுபெயரே' (பெய ரியல்–33 என்னும் சூத்திரத்தினால் ஆகுபெயரிலக்கணத்தைக் கூறியுள்ளார். இதற்கு உரைகண்ட மயிலைநாதர், "பொருளே இடமே காலமே சினையே குணனே தொழிலே........ இவை முத லானவற்றுள் ஒன்றன் பெயரானே அதற்கு இயைபுடைய பிறி தொன்றனை வரலாற்று முறைமையோடும் சொல்லுவன ஆகு பெயர்களாம். எனவே ஆக்க ஆகும் பெயர் ஆகுபெயரென்ப தாயிற்று. ஆகவே இயற்பெயரும் இரு கூற்றவாம் என்பதாயிற்று' எனக் கூறினார்.

'அறுபதம் முதலியவற்றைப் பொற்றொடி முதலியனபோல அன்மொழித் தொகைப்பெயர் என்றால் என்னையெனின், 'அன் மொழித் தொகைப் பெயர் செய்யுள் இயற்றுவோன் ஒருவரை வியப்பு முதலியவற்றால் தன் கூற்றாயும் பிறர் கூற்றாயும் உரைப்புழி ஆங்காங்கு வருவதன்றி இதுபோல நியதிப் பெயராய் வருவது அன்றென்க' எனச் சங்கரநமச்சிவாயர் அடையடுத்த ஆகுபெயருக்கும் அன்மொழித் தொகைக்கும் உள்ள வேறுபாடு புலப்படக் கூறியுள்ளார்.

சிவஞான முனிவர் ஆகுபெயருக்கும் அன்மொழித் தொகைக்கும் உள்ளவேறுபாட்டினைப் பின்வருமாறு விளக்குகின் றார் "ஆகுபெயரும் அன்மொழித் தொகையும் தம் பொரு

ளுணர்த்தாது பிறிது பொருள் உணர்த்துதலான் ஒக்குமாயினும் ஆகுபெயர் ஒன்றன் பெயரான் அதனோடு இயைபுபற்றிய பிறி தொன்றனை உணர்த்தி ஒருமொழிக் கண்ணதாம்; அன்மொழித் தொகை இயைபு வேண்டாது இருமொழியுந் தொக்க தொகை யாற்றலால் பிறிது பொருளுணர்த்தி இருமொழிக்கண்ணதாம். இவை தம்முள் வேற்றுமை என்க.

இருபெயரொட்டாகு பெயர் இருமொழிக்கண் வந்ததன்றோ எனின் அன்று. என்னை? வகரக் கிளவி, மக்கட் சுட்டு என்னும் இருபெயரொட்டாகு பெயருள் வகரமும் அதுவாதலும் மக்களும் ஆகிய அடைமொழிகள் கிளவி, சுட்டு என்னும் இயற் பெயர்ப் பொருளை விசேடித்து நில்லாது, எழுத்தும் பொருளுமாகிய ஆகு பெயர்ப் பொருளை விசேடித்து நிற்பக் கிளவி சுட்டு என்பனவே ஆகுபெயர்ப் பொருளை உணர்த்த, இருபெயரும் ஒட்டி நிற்கு மாகலின். இனிப் பொற்றொடி என்னும் அன்மொழித் தொகை யில் பொன் என்பது அவ்வாறு அன்மொழித் தொகைப் பொருளை விசேடித்து நில்லாது தொடியினையே விசேடித்து நிற்ப, அவ்விரண்டன் தொகையாற்றலான் அன்மொழித் தொகைப் பொருளை உணர்த்துமாறு அறிக. இக்கருத்தே பற்றி மக்கட்சுட்டு முதலியவற்றைப் பின்மொழி ஆகுபெயர் என்பாரும் உளர் என அறிக.

இவ்விலக்கணங்களின் துணைகொண்டு பரிமேலழகர் ஆகு பெயர் பற்றியும் அன்மொழித் தொகை பற்றியும் கொண்ட கருத்தை இனி நோக்குவோம்.

பரிமேலழகர் அறத்துப்பாலில் ஆகுபெயராகக் குறித்த இடங்கள் பத்தொன்பது. அவற்றுள் ஒருமொழியாக வந்தவை பதினெட்டு. இருமொழியாக வந்த இடம் ஒன்றே.

விசும்பு (16) இல் (41) நோற்பார் (48) குழல், யாழ் (66) என்பு (72) வழக்கு (73) வேள்வி (88) அனிச்சம் (80) கேடு (204) புகழ் (236) ஞாலம் (245) அவ்வுலகம், இவ்வுலகம் (247) தவம் (274) குன்றி (277)

புகழ் (296) நோன்பு, பயல் (344) இருள் (352) வாய்மை (364). பெருவலி (380) பெருவலி என்பது அறுபதம் என்றுற்போல அடையடுத்த ஆகுபெயராகக் கொள்ளத்தக்கது.

பொருட்பாலில் ஆகுபெயராகக் குறித்த இடங்கள் ஐம்பத்து நான்கு. அவையாவும் ஒரு மொழியாக வந்தவை. ஒளி (390) கோட்டி (401) பாவை (407) ஊன்று (414) பேதமை (417) வாய் (419) தம் (470) முகம் (500) பொருள் (509) ஆக்கம் (522) உறை (564) கண் (566) ஆக்கம் (593) மலர் (595) நூல் (636) துணிவு (671) முடிவு (676) குறிப்பு, வையம் (701) குறிப்பு (705) அடுத்தது (706) கண் (709) அளவு (725) உட்பகை, குறும்பு (735) அரண் (737) அமைவு, நூல் (743) பற்று (748) கேடு (791) கிளைஞர் (796) கிழமை (801) நட்பு (813) சொல் (872) பகைவர் (882) மனை, விழைவார், பயன் (901) ஏவல் (907) உள்ளூர் (927) ஆயம் (939) சூது (940) குடி (953) நலம், குலம் (958) அற்றம் (980) நலம் (984) உலகம் (996) அகரம் (997) நன்மை (1013) குடி (1024) ஏர் (1031) அலகு (1034) ஏர் (1038) செல்லுதல் (1039) நல்குரவு (1047) இன்பம் (4052) இடும்பை (1054) ஞாலம் (1058) தோற்றம் (1059).

காமத்துப்பாலில் ஆகுபெயராகக் குறித்த இடங்கள் இருபத்தொன்று. கனங்குழை என்பது மட்டும் இருமொழியாக வந்த ஆகுபெயர்.

கனங்குழை (1081) குறிப்பு (1097) ஏர் (1098) தோடு (1105) அனிச்சம் (1111) முறி, முறுவல் (1113) காமம் (1191) கா 1196) உற்ற நாள் (1206) காமம் (1214) உள்ளி (1231) பூசல் (1237) பெருந்தகைமை (1255) நாள் (1261) உரன் (1263) மனை (1268) கள்ளம் (1275) கோல் (1285) பாய்பவர் (1287) செலல் (1293) பூ (1313).

பரிமேலழகர் அன்மொழித்தொகை என எடுத்துக் காட்டா விட்டாலும் அன்மொழித்தொகை எனப்பொருள் விளங்கக் காமத்துப் பாலில் பதவுரை எழுதிச் சென்ற இடங்கள் பன்னிரண்டு. கனங்குழை (1081) அசையியல் (1098) ஒண்டொடி (1101) அணியிழை (1102) சேயிழை (1110) மாணிழை (1114) மணிமொழி (1121) திருநுதல் (1123)

ஆயிழை (1124) தொடலைக்குறுந்தொடி (1135) செறிதொடி (1275) ஒளியிழை (1329).

'கனங்குழை' என்பதற்குப் பரிமேலழகர் இக்கனவிய குழையையுடையாள் எனப்பொருள் கூறினும் விசேடவுரையில் 'கனங்குழை' என்பதை ஒரு சொல்லாகக் கொண்டு ஆகுபெயரெனக் குறித்தார். தொடலைக் குறுந்தொடி என்பதை இரு சொல் தொக்க ஒரு தொடராகக் கொண்டு உவமத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை என்றார். எனவே ஆகுபெயரென்பது ஒருபெயராய் அதனோடியையுடைய பிறிதொரு பொருளுக்கு ஆகிவருவதென்பதும் அன்மொழித்தொகை இருசொல்லும் தொக்க தொகையாற்றலால் பிறிது பொருளுணர்த்தி இருமொழிக் கண் வருவதென்பதும் ஆகிய இலக்கண வரம்புக் குட்பட்டதே பரிமேலழகர் உரை என்பது புலனாகும். இதனால் ஆகுபெயரும் அன்மொழித்தொகையும் வேறு வேறு என்பது அவர் கருத்து என்பது புலனாகிறது.

'கனங்குழை' என்பது கனமுங் குழையுமாகிய இயற்பெயர்ப் பொருளையும் உணர்த்தாது, அன்மொழித்தொகையாகிய அக்கனங் குழையையுடைய மகளையும் உணர்த்தாது, ஆகுபெயராய் அம் மகளது உருவு, சாயல், நோக்கம் முதலிய தோற்றப் பொலிவினை உணர்த்தி, இப்பெண்ணின் உருவமும் செயலும் அணங்கு கொல் பிறிதுகொல், சாயலும் செயலும் ஆய்மயில் கொல்பிறிது கொல், நோக்கமும் செயலும் மாதர்கொல் பிறிதுகொல் என வழுவின்றி ஐயப் பொதுச் சொல்லாய் நிற்றலைத் தமது நுண்ணுணர்வாற் கண்டு பரிமேலழகர் ஆகுபெயராகக் கூறினரென்பது அரசஞ்சண்முகனார் அவர்களின் கருத்தாகும்.

மேலும் அவர் 'கனங்குழை ஆகுபெயராய் உருவம் முதலியவற்றை உணர்த்தியபின் அன்மொழித் தொகையாகாமையானும், கார் அறுத்தது என்புழிக் கருமை என்னும் பண்பே முறையான் ஆகுபெயராகிவரினும் கார்ப் பருவத்து விளைந்த

நெல்லை உணர்த்தலால் பண்பாகுபெயர் எனப்படாது காலவாகு பெயரெனவே சொல்லப்படலாலும் அன்மொழித் தொகை ஆகுபெயர் எனக்கூறாது ஆகுபெயர் எனக்கூறினார்' என்பது ஏன் அன்மொழித் தொகையாகவில்லை என்பதற்குரிய விளக்க மூமாகும் (செந்தமிழ்-தொகுதி 1, பக். 378, 379).

பரிமேலழகர் அன்மொழித்தொகையும் ஆகுபெயரும் வேறு வேறாகக் கொண்டாரென்பதே அரசஞ்சண்முகனாரவர்களின் கருத்துமாகும்.

பரிபாடல் உரைக்கண் பரிமேலழகர் அன்மொழித் தொகையே ஆகுபெயராயிற்று எனக் குறித்த இடம் ஒன்றுண்டு.

மூவிரு கயந்தலை (5 : 10) எனவரும் பரிபாடற்றொடருக்கு ஆறு மெல்லிய தலைகளையுடைய பெருமானே என உரை எழுதிய பரிமேலழகர் 'கயந்தலை என்பது பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை, அஃது ஈண்டு ஆகுபெயராய் அண்மை விளி ஏற்று நின்றது' என விளக்கங் கூறியுள்ளார் கயந்தலை, மென்மையாகிய தலை எனப் பண்புத்தொகை ஈண்டுத் தொகையாற்றலால் உடையான் என்ற அல்லாத மொழி தொக்கு நின்றது எனக் கொள்ளுமிடத்து அதுதொகை இலக்கணத்தின்படி பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாயிற்று. இனித் தலை என்றும் சினைச்சொல் தலையினையுடையான் என முதற் பொருளுக்கு ஆகிய இயைபினை நோக்குங்கால் அது ஆகுபெயருமாயிற்று.

மூவிரு கயந்தலை என்பது மெல்லிய தலைகளை உடையான் எனப்பொருள்படுமாயினும் முருகப்பெருமானை உணர்த்தாது. மூவிரு என்ற சொல் இயைந்த வழியே முருகப்பெருமானை உணர்த்தும். ஆதலின் மூவிரு கயந்தலை என்னும் சொற்களே முருகப்பெருமானை உணர்த்துதற்குத் துணை புரிவன. ஆறுமுகம் என விளித்தல் போல 'மூவிரு கயந்தலை' அன்மொழித்தொகை பொருள்பட நின்றது. அன்மொழித்தொகை பொற்றொடியே

கருங்குழலே என விளி ஏற்று நிற்பதையுங் காண்கிறோம். ஆதலின் விளி ஏற்பதற்காக அன்மொழித்தொகை ஆகுபெயராக வேண்டும் என்னும் நியதியின்று. அன்மொழித் தொகையாக நின்றே விளி ஏற்கலாம்.

அவ்வாறிருக்கவும் இதனை ஆகுபெயர் எனப் பரிமேலழகர் குறித்தது சினைச் சொல் தன்னோடியையபுடைய முதற் சொல்லுக்காகிய ஆகுபெயர்த் தன்மையும் இதன்கண் அமைந்துள்ளமை பற்றியேயாகும். இவ்வாறு இருபெயராய் ஒட்டி நிற்பினும் பின்னின்ற இயற்பெயர், சினை முதலியவற்றோடு தொடர்புடைமை பற்றி ஆகுபெயரால் வருதலுண்டு என்பதனை விளக்கவே 'இருபெயரொட்டும்' என இதனை வேறு பிரித்துக் கூறினார் தொல்காப்பியர்.

எனவே பரிமேலழகர் கூறும் ஆகுபெயர் வகைகளுள் இருபெயரொட்டாகிய 'மூவிருகயந்தலை என்னும் இது ஒன்றே இரு சொல்லாய் நின்றது என்பதும் அவர் குறித்த ஏனைய ஆகுபெயர் வகைகளெல்லாம் ஒருமொழியாய் நின்றன என்பதும் உய்த்துணரப்படும்.

பரிபாடலில் பரிமேலழகர் ஆகுபெயராகக் குறித்தவை:

உள்ளீடு (2:12) கூந்தல், பெயர், (3:31) பூ (3:73) பொலம்புரியாடை (3:88) அருமறை (4:65) வெறி (5:15) நாட்டம் (5:30) இலை (6:19) புகை, ஆராதனை (6:11) பாண்டி (10:16) அணிநிலைமாடம் (10:41) நல்லகமழ்தேன் (10:118) மல்லிகை மௌவல்சண்பகம் (12:77) மூவேழுலகம் (13:23) வள்ளி (14:22) குருகு (13:36).

பரிமேலழகர் எல்லாவிடங்களிலும் ஆகுபெயர் ஒரு பெயர் நின்றே தன்னோடு இயைபுடைய பெயரை உணர்த்துவதாகக் கூறியுள்ளார். கனங்குழை என்பதில் கனம் என்னுஞ் சொல் குழைக்கு அடையாக நிற்றலின் ஒரு சொல்லாகவே கொண்டு அதனையும் ஆகுபெயரென்றார். கயந்தலை என்பதிலும் 'கய' என்பது தலைக்கு அடைமொழியாக நிற்கத் தலை, உடையானை உணர்த்துதலின் ஆகுபெயராய் அண்மை விளி ஏற்று நின்றதென்றார்.

பரிமேலழகர் ஆகுபெயர் அன்மொழித்தொகையும் வேறு வேறே என்னுந் தம் கருத்தைத் தம் உரைக்கண் தெளிவாக விளங்கும்படி புலப்படுத்தியுள்ளார் என்பது தெளிவாக அறியக் கிடக்கின்றது.

9. உரிச்சொற்கள்

அ. ஆனந்தநடராசன், எம்.ஏ.

இனிய நம் தமிழ் மொழியில் சொற்கள் அமைந்திருக்கும் முறை நினைத்து நினைத்து மகிழுமுறையிலுள்ளது. நான்கு சொற்களில் ஒன்றாகிய உரிச்சொல்பற்றி தொல்காப்பியர்

"உரிச் சொற் கிளவி விரிக்குங்காலை" (292)

என்ற நூற்பாவில் இலக்கணம் உணர்த்தியுள்ளார்.

இளம்பூரணர்

உரிச்சொல் தோன்றுமிடத்தில் இசையும் குறிப்பும் பண்பும் பற்றி பெயர்க்கண்ணும் வினைக்கண்ணும் சென்று பொருள்களை விளக்கும். பெயரிடத்தும், வினையிடத்தும் தம் உருபு தடுமாறி ஒரு சொல் பலபொருட்கு உரித்தாய்வரினும் பலசொல் ஒரு பொருட்கு உரித்தாய்வரினும், வழக்கில் மிகுதியாக வழங்காத சொல்லைப்பயின்று வழங்கும் சொல்லோடு சார்த்தி உணரப்படும்

இசையென்பதற்கு ஒலிபற்றி எழுந்தது என்று பொருள் கொண்டு "துவைத்தலும் சிலைத்தலும் இயம்பலும் இரங்கலும் இசைப் பொருட் கிளவி என்மனார் புலவர்" என்ற சூத்திரத்தை எடுத்துக்காட்டி, வரிவளை துவைப்ப என்றபொழுது துவைப்ப என்றால் ஒலிக்க என்று பொருளாகும் என்று கூறுகின்றார்.

சேனாவரையர்

தமக்கு இயல்பில்லா இடைச்சொல்போலாது இசை குறிப்பு பண்பு என்னும் பொருட்குத் தாமே உரிய வாகலின் உரிச்சொல் லாயிற்று என்னும் பெரும்பான்மையும் செய்யுட்குரியவாய் வருதலின் உரிச்சொல்லாயிற்று என்பாரும் உளர் என்றுங்குறிப்பிட்டு உள்ளார்.

இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் பொருளாகத்தோன்றி பெயர்போன்றும் வினைபோன்றும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயும் வந்து, ஒருசொல் ஒருபொருளைக் குறித்தும் ஒருசொல் பல பொருட்களைக் குறித்தும் பலசொற்கள் ஒருபொருளைக் குறித்தும் வருவன உரிச்சொல்லாகும். பெயர்வினைபோல் ஈற்றினால் பொருள் உணர்த்த முடியாமையால் வெளிப்படாத சொல்லை வெளிப்பட்ட சொல்லோடு பொருத்தித் தம்மை எடுத்து ஓதியே அப்பொருள் உணர்த்தப்படும் என்பது சேனாவரையர் கருத்தாகும்

நச்சினார்க்கினியர்

ஒருசொல் ஒருபொருளுக்கு உரித்தாய் வாராது பலபொருளுக்கு உரித்தாய் மயங்கிவரினும் பலசொல் ஒருபொருளுக்கு உரியதாய் மயங்கிவரினும், இசைப் பொருண்மைக் கண்ணும் மனத்தாற் குறித்து உணரும் பொருண்மைக் கண்ணும், பண்புப் பொருண்மைக் கண்ணும் வெளிப்பட்டுப் பெயர்வினைகள் போன்றும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயும் தம்உருபு தடுமாறித் தத்தமக்கு உரிய முறைமையாற்சென்று நிற்கும் நிலைக் களங்களாலே கேட்போனாற் பொருளுணரப்படாத எவ்வகைப்பட்ட சொல்லாயினும் பயிலப்படாத சொல்லைப் பயின்றவற்றோடு சேர்த்துப் பொருளை வேறுவேறு கொள்க என்று கூறியுள்ளார்.

தெய்வச்சிலையார்

உரிச்சொல் என்பது ஒரு வாய்பாட்டால் சொல்லப்படும் பொருளுக்குத்தானும் உரித்தாகி வருவது. அதனால் ஒருசொல் பலபொருட்கு உரிமைதோன்றினும் பலசொல் ஒருபொருளுக்கு உரிமைதோன்றினும் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். எழுத்ததிகாரத்தில் இதனைக் குறைச்சொற்கிளவி என்று ஓதினமையால் வடநூலாசிரியர் தாது என்று குறியிட்ட சொற்களே இவை யென்று கொள்ளப்படும் என்றும் வழக்கின்கண் பயிற்சியில்லாத

சொற்களை ஈண்டு எடுத்து ஓதப்படுகின்றன என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இசை குறிப்பு, பண்பு என்னும் பொருளுக்குத்தாமே உரியவாதலால் உரிச்சொல்லாயிற்று என்பர் நச்சினார்க்கினியரும் சேனாவரையரும். இசையென்ற சொல்லிற்கு இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய மூவரும் ஒலி என்று பொருள் கொண்டுள்ளனர். தெய்வச்சிலையார் சொல் எனப் பொருள் கொண்டுள்ளார். உரிச்சொற்களைத் தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்துள் குறைச்சொற்கிளவி என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனைத் தெய்வச்சிலையார் தாது என்று கூறினார். வடநூலார் வினைக்கும், வினைப் பெயர்க்கும் முதனிலையாய் வினை மாத்திரம் உணர்த்துவதைத் தாது என்பர். தெய்வச்சிலையார் வினைக்கும் வினைக்குறிப்பிற்கும் உறுப்பாய், அவற்றிற்குத் தனி நிலைகளாக இருப்பவற்றைத் தாது என்றார். அவரே பெயரினும் மெய்தடுமாறி என்பதற்குப் பெயர்வினைகளைச் சார்ந்தும் அவற்றிற்கு அங்கமாகியும் வரும் என உரைகூறியுள்ளார். திரு சுந்தரமூர்த்தி அவர்கள் கூறுவதுபோல இது ஆராய்வதற்கு உரியது.

இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய மூவரும் ஒவ்வொரு சூத்திரத்தின் அடியிலும் இது இசைபற்றி, பண்புபற்றி வந்தது என்று தெளிவாக எழுதியிருக்கின்றனர். தெய்வச்சிலையார் உரியியல் நூறு நூற்பாக்களையும் சொல்லாமல் தோன்றிய உரிச்சொற்கள் என்று கூறுகின்றார். இவர் கருத்துப் படி உரியியலில் குறிப்புப் பற்றியும், பண்பு பற்றியும் தோன்றிய உரிச் சொற்கள் இல்லை என்பது போலும். இக்கருத்து ஆராய்தற்குரியது

பவணந்தி முனிவர்!

> "பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெய ராகி
> ஒருகுணம் பலகுணம் தழுவிப் பெயர்வினை
> ஒருவா செய்யுட் குரியன வுரிச்சொல்" (நன். உரி. சூ. 442)

இசையுங், குறிப்பும் பண்புமாகிய பல பண்புகளை உணர்த்தும் பெயராகி ஒருசொல் ஒருகுணத்தைபுணர்த்துவனவும் பலகுணங்களை உணர்த்துவனவுமாய் பெயர்வினைகளை விட்டு நீங்காவாய் செய்யுளுக்கு உரியதாய் பொருளுக்கு உரிமைபூண்டு நிற்பது உரிச்சொற்கள்.

செய்யுட்கு உரியனவாய்ப் பொருட்கு உரிமை பூண்டனவாதலின் இவற்றிற்கு உரிச்சொல் எனக் காரணக் குறிப்போந்தது என்பது புத்தம் புத்துரை என்பர் டாக்டர் உ. வே. சா அவர்கள். இவையும் பண்புப் பெயராயினும் வினைப் பெயர் வினைகளை விட்டு நீங்காமையின் வேறோதப்பட்டன என்பதும் செய்யுட்கு உரியனவாதலின் இவற்றிற்கு உரிச் சொல்லெனக் காரணக்குறி போந்ததென்பதும் இவற்றின் இலக்கணம் கூறிய முகத்தால் உணர்த்தியவாறு உணர்க என்று கூறுவார் சங்கர நமச்சிவாயர்.

சிவஞானமுனிவர்

சிவஞானமுனிவர் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியில் பொருளை உணர்த்தும் சொல் பெயர்ச்சொல் எனவும், குணப் பண்பும் தொழிற்பண்பும் ஆகிய பொருட்பண்பை உணர்த்தும் சொல் உரிச்சொல் எனவும் பகுக்கப்பட்டன என்பர்.

முடிவுரை

உரிச்சொல் இசை, குறிப்பு, பண்புப் பொருளனவாய் முதற்கண் நின்றும், பெயர் வினை ஆகிய சொற்களில் உருமருவி அமைந்தும், தம்மோடு வந்து கூடும் விசேடிக்கும் சொற்களின் ஆற்றலால் ஓர் உரிச்சொல் பல்வேறு பொருளுக்கு உரிமைப்பட்டும், பல உரிச்சொற்கள் ஒரு பொருளுக்கு உரிமைப் பட்டும் வழங்குவனவாயும், வழக்கத்தில் மிகுதியாக இல்லாத உரிச்சொற்களை வழக்கத்தில் இருக்கின்ற உரிச் சொற்களோடு சார்த்தி அவ்வவற்றின் மாபுநிலை தவறாது ஒட்டிவழங்கும் நிலைக்

கண் அவ்வவ்வுரிச் சொல் வெவ்வேறு தற்பொருள் உணர்த்தும் என்பதே தொல்காப்பியர் கருத்தாகும்

நன்னூலார் உரிச்சொல் பண்புப்பெயர் எனவும், அது குணந்தழுவிப் பெயர் வினைகளை விடாது பற்றி நின்று செய்யுட்கு உரியனவாகும் தன்மைத்து எனவும் கொண்டார். நிகண்டு நூல்களில் குணகுணிப் பெயராய் வருவனவே உரிச்சொல் எனப் பவணந்தியார் கொண்டார். திரு வையாபுரிப் பிள்ளை அவர்களும் தொல்காப்பிய உரியியலை நிகண்டு மரபின் தோற்றுவாய் என்று கூறுவர்.

சேனாவரையர் பெரும்பான்மையும் செய்யுட்கு உரியவாய் வருதலின் உரிச் சொல்லாயிற்று என்றும், நன்னூலார் 'செய்யுட் குரியன வுரிச்சொல்' என்றும் கூறுவது பொருந்தாது. "வெளிப்படு சொல்லே கிளத்தல் வேண்டா, வெளிப்பட வாரா உரிச்சொல் மேன" என்று தொல்காப்பியர் கூறுவதால் வழக்கி லிருக்கின்ற பலசொற்களும் உரிச்சொற்கள் என்பது பெறப் படும்.

சொல் பிறப்பதற்குரிய சொல் உரிச்சொல் என்று பெயர் பெறும் என்று கூறுவர் திரு சி. இலக்குவனர்.

சேனாவரையரும், இலக்கண விளக்க ஆசிரியரும் உரிச்செசல் பெயர்ப்போலி வினைப்போலியாக வரும் என்றும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயும்வரும் என்றும் கூறுவர். நன்னூலார் கூறுவது போல் இவை செய்யுட்கே உரியனவாதலின் உரிச்சொல் என்று கூறுவது பொருந்தாது தமக்கு இயல்பில்லாத இடைச்சொல் போலாது இசை, குறிப்பு, பண்பு என்னும் பொருளுக்குத்தாமே உரிமையாதலின் உரிச்சொல்லாயிற்று என்று கூறலாம். அல்லது உரிச்சொல் பெயரினும் வினையினும் தனித்தன்மை பெற்று உரிமை பெற்று விளங்குவதால் உரிமையுடைய சொல் உரிச் சொல் என்றும் கூறலாம்.

உரிச்சொல் பற்றி டாக்டர் தெ. பொ. மீ. அவர்களும், டாக்டர் பி. எஸ். சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் அவர்களும், டாக்டர் சி. இலக்குவனார் அவர்களும் உரிச்சொற்களைத் தற்பொருள் கொண்ட மூல அலகாம் அடிச்சொற்கள் என்றே குறிக்கின்றனர். திரு கால்டுவெல் உரிச்சொற்களில் பல பெயர்வினை அடைகளே எனக் கூறுவது பொருத்துமாறில்லை. எல்லாச் சொற்களும் உரிச்சொல்லாகுமென்றும், அவை இடைச் சொல்லுள் அடங்குமென்றும் பிரயோக விவேக நூலார் கூறியதும், திரு கால்டுவெல் கூறியது போலவே ஆங்கிலத்தில் தமிழகராதியில் உரிச்சொல் பெயர் வினைக்கு அடையாக வரும் என்று கூறியதும் பொருத்தமன்று.

சுருங்கக் கூறின் பெயர் வினைகள் போன்றும் அவற்றிற்கு முதனிலையாயும் வரும் உரிச்சொற்கள் அவற்றிற்கு முன்னும் பின்னும் வரும் முறைகளை ஆராய்ந்து அம் மொழிகளுள் பொருந்தின மொழியோடு கூட்டிப் பொருளுணர்த்த வேண்டும் என்றும் அவ்வாறு உணர்த்த எல்லா உரிச்சொற்களும் பொருத்த முறப் பொருள் பெற்று விளங்குமென்றும், முற்கூறிய உரிச்சொல்லிற்கு வேறு புதிய பொருள் தோன்றுமாயினும் அதனையும் உரிச்சொல்லாகக் கொள்க என்றும், உரிச்சொல் பிரிந்திசைக்காது என்றும் சொல்லப்பட்டனவேயன்றி அவைபோல்வன பிறவுமாய் ஈறுபற்றி உணர்த்தற்கு இயலாது பலவாற்றானும் பரந்துவரும் உரிச்சொற்கள் எல்லாவற்றையும் அறிவதற்கு ஓதிய வழிகளைக் கடைபிடித்துப் பாதுகாவலாகிய ஆணையிற் கிளந்தவற்றின் இயல்பாலே அவற்றையும் மிகுதியுற உணர்க என்றும் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

---

10. கைக்கிளை

வெ. பழநியப்பன், எம். ஏ.

அகத்தில் கைக்கிளை பெறும் பங்கு யாது? கைக்கிளைக் குரியார் யார்? கைக்கிளை என்பதன் பொருள் விளக்கம் என்ன? கைக்கிளையை ஒரு மனநிலை என்பது பொருந்துமா? கைக்கிளை யின் குறிக்கோள் என்ன? என்பனவற்றை ஆராய்வதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

அகத்தில் கைக்கிளையின் பங்கு

ஒல்காப் பெரும்புகழ் தொல்காப்பியர் தமிழுக்குத் தனிச் சிறப்பளிக்கும் வகையில் பொருள் இலக்கணத்தை வகுத்துத் தந்தார். இவ்விலக்கணத்தில் கைக்கிளையே தோற்றுவாயாக அமைந்துள்ளது.

கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை, என்ற முப்பிரிவுகளின் சேர்க்கையே அகமாகும். பேராசிரியர் டாக்டர் வ. சுப. மாணிக்கனார் அவர்கள் தமது 'தமிழ்க்காதல்' என்னும் நூலில் 'அகத்திணைக்கு ஒரு நற்பண்பு உண்டெனின் அப்பொதுப் பண்பு அவ்விரு உட்பிரிவுகளுக்கும் இருக்கத்தானே வேண்டும்? ஐந்திணை நல்ல திணையாயின் அதனோடு வைத்து எண்ணப்படும் கைக்கிளை, பெருந்திணைகளும் நல்லனவாகத்தானே இருத்தல் வேண்டும்? இம்முறையான் ஆராயின் இவ்விரு திணைகளின் தூய்மையும் மேன்மையும் வெளிப்படும் என்று கூறியுள்ளார்கள். இக்கூற்றின் உண்மையை ஆராய்ந்தால் அகத்தில் கைக்கிளை பெறு கின்ற இடம் யாது? என்று தெளிவுபடலாம்.

கைக்கிளைக்கு இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியர் 'காமஞ் சாலா இளமையோள்வயின் (தொல். 995) என்ற நூற்பாவைக் கூறுகின்றார்.

இந்நூற்பாவினைத் திரு மாணிக்கனார் அவர்கள் கைக்கிளைக் குரிய இலக்கணமன்று; அகத்திணைக்குரிய காதற் செய்கைகளே என்பர். இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் கைக்கிளையைப் பற்றிக் கூறும் இந்நூற்பாவினை இலக்கணமன்று என்று கூறினால், தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி முதலியோர் பற்றிக் கூறும் நூற்பாக்களை எவ்வகையில் சேர்ப்பது ?

தொல்காப்பியருக்குப் பின்னேவந்த நம்பியகப்பொருள் ஆசிரியர் கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணைகளுக்கு இலக்கணம் கூறும் நூற்பாக்களில், 'கைக்கிளையுடையது ஒருதலைக்காமம்' 'ஐந்திணையுடையது அன்புடைக் காமம்' 'பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக் காமம் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்நூற்பாக்களின் அடிப்படையில் கைக்கிளை ஒருதலைக் காமமாகவும், பெருந்திணை பொருந்தாக் காமமாகவும், ஐந்திணை அன்புடைக் காமமாகவும் விளங்குகின்றன. இவ் அடிப்படையில் ஐந்திணைதான் அன்புடையது என்றும், பிற இரண்டும் அன்பற்றவை போலக் கருத இடமேற்படுவதாகவும் திரு. மாணிக்கம் அவர்கள் கருதுகிறார்கள் தமது கூற்றை வலியுறுத்தும் வகையில், 'மலர்தலையுலகத்து என்ற அகப்பொருள் நூற்பாவினைக் காட்டி கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என்பன அகப்பொருளின் வகைகள் என்பது நம்பியாருக்கு உடன்பாடு என்றும், 'வகைகளின் தன்மை அவர் கூறியபடி, ஒருதலையும், அன்புடைமையும், பொருந்தாமையும் என்றால் மூலப்பெயரான அகம் என்பதன் தன்மை என்ன ? அகம் என்பதற்கு ஒரு தன்மை உண்டெனின் அப்பொதுமை அதன் முக்கூற்றிலும் கலந்து காணப்பட வேண்டுமன்றோ ? என்று வினா எழுப்பியுள்ளார்கள்.

ஈண்டு, பேராசிரியர் அவர்கள் பொதுத் தன்மை என்று குறிப்பிடுவது 'அன்புடைமை' என்று கருதுகின்றேன். இம் முப்பிரிவுகளிலும் காமம்' என்ற பொதுத் தன்மை காணப்படவில்லையா? அன்பு என்பது உயர்ந்த தன்மை உடையது. அந்த

அன்பு ஐந்திணை போல கைக்கிளைக் கண்ணும், பெருந்திணைக் கண்ணும் இருப்பதாகக் கருதுவது அன்பின் உயர்வைக் குறைப் பதைப் போலத் தோன்றுகிறது. எனவே அன்பு என்பதற்குப் பதில் 'காமம்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தி, அகத்திற்குரிய முப்பிரிவுகளிலும் இது காணப்படுகிறது என்பது பொருந்த முடையதாக அமையுமன்றோ ?

கைக்கிளை அகத்திணையின் வகைகளுள் ஒன்றாக இருப்பத ஞல் அது ஐந்திணைபோல அன்புடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. கைக்கிளை ஒருமருங்குபற்றிய கேண்மையாக இருப்பதால், அகத்தில் இடம் பெறுவதற்குத் தகுதியற்றது என்று ஒதுக்க வேண்டியதுமில்லை.

ஐந்திணையின் கண்ணேயுள்ள ஐந்து திணைகளும் இன்பம் தரத்தக்கனவல்ல; அவற்றுள் குறிஞ்சித் திணை ஒன்றே இன்பம் தருதற்குரியது. ஏனையவை இன்பத்திற்கு முரண்பட்டவையே. எனினும் இவை அனைத்தும் ஐந்திணை என்ற ஒரு பகுப்பின் கீழ் இடம்பெறவில்லையா? நிலம், நீர், தீ, வான், வளி என்ற ஐம்பூதங்களும் ஒன்றற்கொன்று முரண்பட்டன என்றாலும் இவ்வைந்தும் சேர்ந்து உலகத் தோற்றம் உருவாகவில்லையா? இவைபோல கைக்கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என்ற தனித் தன்மையுள்ள முக்கூறுகளும் ஒன்றுசேர்ந்து அகம் என்ற பொதுப்பாகுபாடு அமைய முடியும் என ஏன் கொள்ளக்கூடாது?

கைக்கிளைக்குரிய பருவத்தாள்

கைக்கிளைக்குரிய பருவத்தாள் யார்? என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. 'காமஞ்சாலா இளமையோள்' என்ற தொடருக்கு இளம்பூரணர் காமம் அமையாத இளையாள் எனப் பொருள் எழுதுகின்ருர். காமம் அமையாதவள் என்பத ஞல், கைக்கிளைக்குரிய பருவத்தாள் பேதை அல்லது பெதும்பைப் பருவத்தாள் எனக் கருதுகின்றனர். இக்கருத்து டாக்டர் மாணிக்கனருக்கு உடன்பாடல்ல. 'கைக்கிளை என்பது வயது

வந்த ஓர் இளைஞனுக்கும், ஏழோ, எட்டோ என்றின்ன வயதுடைய மிகச் சிறுமிக்கும் நிகழும் காதல் நிகழ்ச்சியைக் கூறும் திணையோ எனின், அன்று. கைக்கிளைக்கண் காதலிக்கப்படுபவள் இன்னும் ஆளாகாதவள், பூப்பெய்யாதவள் என்பது உண்மையே யாயினும், பேதைப்பெண் அல்லள். இன்றோ, நாளையோ இன்னும் ஓரிரு திங்களிலோ அணிமையில் ஆளாகத் தக்க பெரும்பெண் ஆவாள் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கருத்தை வலியுறுத்த, 'முதிர்கோங்கின் (குறி. 20) என்ற கைக்கிளைப் பாடலைக் காட்டுகின்றார். இப்பாடலில் காட்டப்படும் பருவத்தாள் பேதைப் பருவத்தாள் அல்லள்; ஆனால் பெதும்பைப் பருவத்தின் இறுதி நிலையில் இருப்பவள் என்று கூறலாம். பெதும்பைப் பருவத்தின் இறுதிநிலையினையே பேராசிரியர் 'அணிமையில் ஆளாகத்தக்க பெரும் பெண் ஆவாள் என மற்றொரு வாய்பாட்டால் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் இங்கு மற்றொன்றையும் சிந்திக்க வேண்டும். கைக்கிளை கூறும் நூற்பாவில் 'புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளைக் குறிப்பே' என்ற தொடருக்கு இளம்பூரணர் விளக்கம் எழுதும் போது, புல்லா மற்றோன்றும் கைக்கிளையும் கொள்ளப்படும். அஃதாவது காமஞ்சான்ற தலைமகள் மாட்டு நிகழும் மனநிகழ்ச்சி. அது களவியலுள் கூறப்படுகிறது!' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே 'புல்லித் தோன்றும் கைக்கிளை' என்பதன்கண் குறிப்பிடப்படும் பருவத்தாள் பெதும்பைப் பருவத்தின் இறுதிநிலையில் நிற்பவள் என்றும், களவியலில் கூறப்படும் புல்லாமற் தோன்றும் கைக்கிளையின் கண் குறிப்பிடப்படும் பருவத்தாள் குமரிப்பருவத்தாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

கைக்கிளை - பொருள் விளக்கம்

கை என்பதற்குச் சிறிய என்றும், கிளை என்பதற்கு உறவு என்றும் பொருள் கொண்டு கைக்கிளை என்றால் சிறிய உறவு அதாவது கீழான உறவு என்று கருதுவர் சிலர். அகவாழ்விற்கு கைக்கிளை அடிப்படையாகவும், தவிர்க்க முடியாததாகவும்

இருப்பதால் அது கிழான உறவன்று. திரு. மாணிக்கனார் அவர்கள் கைக்கிளை நிகழும் கால அளவை யொட்டி சிறிது பொழுது நிகழும் உறவு எனப் பொருள் கொள்கின்றார்கள். உலக நடை முறையில் கைக்கிளை சிறிது பொழுது நிகழ்ந்து அகவாழ்விற்கு வழிகாட்டுகிறது என்றாலும், முறிந்துபோன கைக்கிளைகளையும் நாம் காண்கின்றோம். எனவே சிறிது பொழுது நிகழும் உறவு என்று குறிப்பிடுவதும் அந்துணைப் பொருத்தமுடையதாகப் படவில்லை. கை என்பதற்கு 'பக்கம்' என்று பொருள் கொண்டு, நச்சினார்க்கினியர் ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மை எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இக் கருத்தினை,

> 'ஒருதலைக் காமமோ ரைந்து விருத்தங்
> கருதவுரைத்தல் கைக்கிளையாகும்' (இல. விள. பாட். 67).

என இலக்கண விளக்கப் பாட்டியலும்,

> 'ஐந்து விருத்தத் தாலே யொருதலைக்
> காமத் தைக்கூ றுவது கைக்கிளை' (முத்து. வீரி. 148)

என முத்து வீரியமும் வலியுறுத்துகின்றன. இந்நிலையில் கைக்கிளை என்பதற்கு ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மை என்று பொருள் கொள்வதே சிறப்புடையதாகும்.

கைக்கிளை ஒரு மனநிலையா ?

இனி இறுதியாகக் கைக்கிளையை 'ஒருமனநிலை' என்று குறிப்பிடுவது பொருத்தமுடையதுதானா? என ஆய்வோம். டாக்டர் மாணிக்கனார் அவர்கள் கைக்கிளையை ஒரு மனநிலை என்று கருதுகிறார்கள். கைக்கிளையின் காமத்தன்மையைக் கருதி ஒத்த தோற்றத்தால் பருவம் மயங்கிய ஆடவன் கொள்ளும் காமத்தின் மனநிலையைச் சுட்டிக் காட்டுவதே கைக்கிளை என்றும், 'அறியாதே ஆண் உள்ளத்தில் தோன்றி நின்று, உடனே உண்மை அறிந்தபின், தோன்றிய அவ்வுள்ளத்திலேயே ஒழியும் ஒருவகைக் காம உணர்வே' அதன் பொருள் என்றும், 'உள்ளப் புணர்வுக்கு உடற்பருவத்தின் இன்றியமையாமையைக்

12. பாடாண் திணை - திறனாய்வு

ந. வீ. செயராமன், எம். ஏ., எம். லிட்.

தொல்காப்பியப் புறத்திணை இயலின் ஏழாவது திணையாக விரித்துரைக்கப்படுவது பாடாண் திணையாகும். இத்திணையுள் ஒழுக்கம் அறிவு, திரு, ஆற்றல், ஈகை, வீரம் முதலிய பெரு மிதப் பண்புகளை ஆளுதற்குரிய தலைமகனின் ஒழுகலாறுகள் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன.

பாடாண் சொற்பொருள்

பாடாண் என்ற சொல்லைப் பாடு + ஆண் என இரண்டாகப் பிரித்து, பாடப்படும் தலைமகனின் ஒழுகலாறுகளை விரித்துரைப்பது எனப்பொருள் கொள்வர். வெட்சி முதலாய புறத்திணைகள் ஆறும் தலைமகனின் புறவாழ்வு நிகழ்ச்சிகளையும் குறிஞ்சி முதலாய ஐந்து அகத்திணைகளும் தலைமகனின் அகவாழ்வு நிகழ்ச்சிகளையும் சுட்டிக் கூறுவனவாம். தலைமகனின் அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் தோன்றும் பெருமிதப் பண்புகளைப் பாடுவதே பாடாண் திணையாகும். இப்பொருளமைதியைப் பின்பற்றியே பிற்காலப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் "ஒளியும் ஆற்றலும் ஓம்பா ஈகையும் அளியும் என்றிவை ஆய்ந்துரைத் தன்று" எனப்பாடியுள்ளது. 'பாடாணென்பது பாடுதல் வினையையும் பாடப்படும் ஆண் மகனையும் நோக்காது அவனதொழுகலாறாகிய திணையுணர்த்தினமையின் வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகை' எனவரும் நச்சினார்க்கினியர் விளக்கமும் இங்கு அறியத்தக்கது.

கைக்கிளைப்புறன்

பாடாண்திணை, அகத்திணை, ஏழனுள் ஒன்றாகிய கைக்கிளைக் குப் புறனாக அமைந்தது என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து.

'பாடாண் பகுதி கைக்கிளைப் புறனே' என்பது சூத்திரம். பாடாண்திணை கைக்கிளைக்குப் புறனாயமைந்தமைக்குப் பின்வரும் காரணங்களை உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

அ) கைக்கிளை ஒருநிலத்திற்கு மட்டும் உரிமையுடையதாகாது எல்லா நிலத்திலும் வரும்; அங்ஙனம் பாடாணும் ஒருபாலுக்கே உரிமையுடையது ஆகாது.

ஆ) கைக்கிளை ஒருதலைக் காமமாகிய பொருண்மை உடையது. பாடாண்பாட்டும் ஒருவனை ஒருவன் பயன் கருதிப் பாடுவது.

இ) கைக்கிளையாகிய காமப்பகுதிக்கண் மெய்ப்பெயர்க் கூறப்படும்; அங்ஙனமே பாடாண்பாட்டிலும் மெய்ப்பெயர்க் கூறப்படும்.

ஈ) கைக்கிளைபோல பாடாண் பாட்டும் செந்திறத்தால் கூறப்பெறும்.

உ) கைக்கிளையில் காதற்கூட்டுறப் பாராட்டுத்தலைமகன் மாட்டாவதுபோல், பாடாண் கூற்றும் புகழ்வோர்தம் பக்கலில் அமைந்துள்ளது.

ஊ) கைக்கிளைபோல் இழுக்குநீக்கித் தருக்கியவே சொல்லி இன்புறுதல் போல, பாடணில் பழிதழுவாப் புகழ்மை ஒன்றே பயின்று வரும்.

இவற்றுக்குமேலாக நாம் பிறிதொரு காரணத்தையும் கூறலாம். கைக்கிளை ஒழுக்கமாகிய ஒருதலைக்காமம் ஐந்திணையாகிய அன்புடைக்காமத்தின் கண்ணும் பெருந்திணையாகிய பொருந்தாக் காமத்தின் கண்ணும் விரவி நிற்றலைக்காண்கின்றோம். அதுபோல பாடாண் பொருண்மையும் பிறபுறத்திணைகள் அனைத்திலும் விரவி நிற்கின்றது. பிற அகத்திணை ஒழுகலாறுகளில் கைக்கிளை ஒழுக்கம் விரவி நிற்றல்போல, பிற புறத்திணை ஒழுகலாறுகளில் பாடாண்பொருண்மை விரவி நிற்றலால் அது கைக்கிளைக்குப் புறமாயிற்று என்றும் கூறலாம்.

பாடாண்திணையின் வகைகள்

பாடாண்திணை எட்டுவகைப்படும் என்பதை 'நாடுங்காலை நாலிரண்டுடைத்தே' எனவரும் சூத்திரப்பகுதியால் அறியலாம்.

நாலிரண்டாவன. 1. கடவுள் வாழ்த்துவகை, 2, வாழ்த் தியல்வகை. 3. மங்கலவகை 4. செவியறிவுறுத்தல், 5. ஆற்றுப் படைவகை, 6. பரிசிற்றுறைவகை, 7. கைக்கிளைவகை, 8. வசைவகை, என்பவை என இளம்பூரணரும்,

1. பாடாண் திணையுள் ஓதப்படும் பொருட்பகுதிகள் 2. வெட்சி 3. பொதுவியல், 4. வஞ்சி, 5. உழிஞை 6. தும்பை 7. வாகை, 8. காஞ்சி என்பவை என நச்சினார்க்கினியரும்,

1. கொடுப்போர் ஏத்துதல் 2. கொடார்ப்பழித்தல் 3. இயன் மொழி வாழ்த்து 4. வாயில் காவலர்க்குரைத்த கடை நிலை 5. கண்படைநிலை, 6. கபிலை கண்ணிய வேள்விநிலை, 7. வேலின் நோக்கிய விளக்கு நிலை 8. வாழ்த்தியல் வகை என்பவை என நாவலரும்,

1. வெட்சி 2. வஞ்சி 3. உழிஞை 4. தும்பை 5. வாகை 6. காஞ்சி 7. ஐந்திணை 8. கைக்கிளை என்பவை என நாவலரும் (பிறிதுபொருள்),

1. வெட்சி, 2 வஞ்சி, 3. உழிஞை, 4. தும்பை, 5. வாகை 6. காஞ்சி, 7 குற்றமற்ற அகத்திணை ஒழுகலாற்றைப் பொருளாகக் கொண்டு பாடப்பெறும் காமப்பகுதி, 8. ஒருவரைப் படர்க்கைக்கண் புகழ்தல், முன்னிலைக்கண் பரவல், நற்பொருள் களை அறிவுறுத்தல் இங்ஙனம் இயல்பு வகையால் பாடப்பெறும் செந்துறை வண்ணப் பகுதி என்பவை என திரு. வெள்ளை வாரணனாரும் பலவாறு கூறுகின்றனர்.

'நாடுங்காலை நாலிரண்டுடைத்தே' என முதல் சூத்திரத் தில் தொகுத்துக்கூறிய தொல்காப்பியர், அதன் வகைகளை அடுத்து வரும் சூத்திரத்தில் விளக்கியிருப்பதாகக் கொள்வதே இயல்பாகும். அதைவிடுத்து இளம்பூரணரைப்போல் தாமாக வகுத்து உரைப்பதும், நச்சினார்க்கினியர்போல் கூறப்படாத வற்றை எண்ணிக்கைக்காக இணைத்து உரைப்பதும், நாவல ரைப்போல் பின்னே பல சூத்திரங்களுக்கு அப்பால் கூறப்படும்

துறைச்சூத்திரத்தை வகையாகக்கொண்டு உரைப்பதும், திரு வெள்ளைவாரணனாரைப்போல் அடுத்துவரும் இரு சூத்திரக் கருத்துக்களைப் பொருத்தமின்றி இணைத்து உரைப்பதும் பொருந்தா நிலையில் அமைந்துள்ளன

புறத்திணை இயலுள் முன்னர் உரைக்கப்பட்ட 1. வெட்சி 2. வஞ்சி 3. உழிஞை 4. தும்பை 5 வாகை 6. காஞ்சி என்ற ஆறு புறத்திணைகளையும் ஆறுவகைகளாகக் கொள்ளலாம். இது பலராலும் கூறப்பட்ட கருத்தாகும். "அமரர்கண் முடியும் அறுவகையானும்" (26) என்று அடுத்த சூத்திரத்தில் உரைக்கப் படும் 1. அமரர்கண் முடியும் அறுவகை 2. புரைதீர் காமம் புல்லியவகை ஆகிய இரண்டினையும் முன்னர்க்கூறிய ஆறோடு கூட்டி எட்டுவகையாகக்கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகலாம். எனவே பாடாண் திணை 1. வெட்சிப் பாடாண் 2. வஞ்சிப் பாடாண் 3. உழிஞைப்பாடாண் 4. தும்பைப்பாடாண் 5. வாகைப்பாடாண் 6. காஞ்சிப்பாடாண் 7. தேவர்ப்பாடாண் 8. மக்கட்பாடாண் என எட்டுவகையினவாக அமையும் எனலாம். இங்கு 'அமரர்கண் முடியும் அறுவகை' என்பது தேவர்ப்பாடாணை யும் 'புரைதீர்காமம்புல்லியவகை' என்பது மக்கட்பாடாணையும் குறித்து நின்றன.

வெட்சித்திணைப்பொருளும் பாடாண் திணைப்பொருளும் இணைந்து ஒருதலைவன்மீது சார்த்திப் பாடப்பெறுவதே வெட்சிப் பாடாணாகும். இங்ஙனமே பிறவற்றையும் விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

அமரர்கண் முடியும் அறுவகை

பாடாண் பாட்டின் வகை எட்டனுள் ஒன்றாகிய தேவ ரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பெறும் பாடாண்பாட்டு அறுவகைப்படும். இதற்கு விளக்கம் கூறும் இளம்பூரணர், 1 கொடிநிலை 2. கந்தழி 3. வள்ளி 4. புலவ ராற்றுப்படை 5. புகழ்தல் 6. பரவல் என்பவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்கு 'அமரர்கண்ணே வந்துமுடியு

மெனவே அமரர் வேறென்பதும் அவர்கண்ணே வந்து முடிவன வேறென்பதும் பெற்றாம் அவை முனிவரும் பார்ப்பாரும் ஆனிரையும் மழையும் முடியுடைவேந்தரும் உலகு மாம்; என விளக்கம் கூறுகின்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

அமரர் என்ற சொல்லை அமர் என்பதனடியாகப் பிறந்த சொல்லாய்க் கொண்டு அமரர் என்பது போர் மறவரைக் குறித்து நின்றது எனவும், வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை, வாகை, காஞ்சி என முன்னர் இவ்வியலுள் விரித்துரைக்கப்பட்ட ஆறுவகைப் புறத்திணைகளுமே இவண் குறிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் நாவலர் கருத்தாகும். திரு. இலக்குவனார் 'தேவர் களைப் பற்றிப் பாடும் அறமுறை வாழ்த்து அல்லது போர் வீரர்களைப் பற்றிப் பாடும் அறமுறை வாழ்த்து எனப் பொது நிலையில் இருவகைப் பொருளையும் இணைத்துச் சுட்டியுள்ளார். திரு. குழந்தை, இச்சூத்திரம் முழுவதும் தேவர்ப்பாடாண் ஒன்றினை மட்டும் விளக்குவதாகக் கொண்டு வான் நீத்தார், அறம், ஆன், அரசன், உலகு என்ற ஆறும் அமரர்கண் முடியும் அறுவகையாகும் என்று கூறுகிறார்.

இச்சூத்திரத்துள் 'அமரர்கண் முடியும் அறுவகை' என்ப தற்குத் தேவர்ப்பாடாண் என்றும் புரைதீர்காமம் புல்லியவகை' என்பதற்கு மக்கட்பாடாண் என்றும் முன்னர் இக்கட்டுரைக் கண் சுட்டியுரைக்கப்பட்டது.

இங்குச் சுட்டப்படும் அமரர்கண் முடியும் அறுவகை பின்வரும் இரு சூத்திரங்களால் விளக்கப்பட்டுள்ளன என்று நாம் கொள்ளலாம்.

"கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற
வடுநீங்கு சிறப்பின் முதலானமூன்றும்
கடவுள் வாழ்த்தொடு கண்ணிய வருமே' - எனவும்
காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்
ஏனோர் பாங்கினும் என்மனார் புலவர்"

எனவும் வரும் சூத்திரங்களால் இவை விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன 1. கொடிநிலை 2. கந்தழி 3. வள்ளி 4. கடவுள் வாழ்த்து 5. காமப்பகுதியுள் கடவுள் மாட்டுத் தெய்வப்பெண்டிர் நயந்த பக்கம் 6. காமப் பகுதியுள் மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கம் என ஆறும். இவற்றுள் முதல் மூன்றும் இளம்பூரணரால் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இறுதியில் உள்ள காமப்பொருண்மை பற்றிய இரண்டும் அனைத்து உரையாசிரியர்களாலும் பொருள் நிலையில் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. எஞ்சிய கடவுள் வாழ்த்து என்பதைக் கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி என்ற மூன்றுடனும் சார்த்திப் பொருள் கொள்ளாது, 'வடுநீங்கு சிறப்பினை உடைய அம்மூன்றும் கடவுள் வாழ்த்து என்பதனுடன்கூடி நான்காகும் என்று பொருள் அமைத்து, கடவுள் வாழ்த்தையும் தனி ஒரு துறையாகக் கொள்ளப் பட்டுள்ளது. கடவுள் வாழ்த்து என்பதைத் தனி ஒரு துறையாகப் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் கொண் டுள்ளதும் 'நாலிரண்டு' என்ற தொடருக்கு விளக்கம் வரையும் இளம்பூரணர் கடவுள் வாழ்த்துவகை என்பதைத் தனிவகை யாகக் கொண்டுள்ளதும் இங்கு உளங்கொளத்தகும். எனவே தேவர்ப்பாடாண் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அறுவகையாக அமையும் என்றும் இதனையே அமரர்கண் முடியும் அறுவகை எனத் தொல்காப்பியர் சுட்டியுள்ளார் என்றும் கொள்வது பொருத்தமுடையதாகலாம்.

கொடிநிலை-கந்தழி-வள்ளி

அமரர்கண் முடியும் அறுவகையினுள் முதல் மூன்றாகிய கொடிநிலை, கந்தழி, வள்ளி ஆகிய மூன்றின் பொருளையும் உறுதி செய்வதிலும் உரையாசிரியர்களுக்கிடையே கருத்துமாறு பாட்டைக் காண்கின்றோம்.

இப்பகுதிக்கு இளம்பூரணர் உரை எழுதுங்கால் அவர் காட்டும் உதாரணப் பாடல்கள் வாயிலாகப் பொருளை உய்த்

துணருமாறு எழுதியுள்ளார். கொடிநிலையாவது ஒரு மன்னனின் கொடியைத் திருமாலின் கொடியோடு உவமிப்பது என்றும், கந்தழியாவது ஒரு மன்னன் மற்றொரு மன்னனின் கந்தாக அல்லது பற்றுக் கோடாகவுள்ள மதிலை அழித்த வீரச் செயலைத் திருமால் சோவரணை அழித்த வீரச்செயலோடு உவமிப்பது என்றும், உதாரணப்பாடல்களால் உய்த்துணரச் செய்து எஞ்சிய வள்ளியைக் கூறுங்கால் 'வள்ளியிற் சார்ந்து வருமாறு வந்தவழிக் கண்டுகொள்க' என்றும் கூறியுள்ளார்.

கொடிநிலை என்பதற்குக் கீழ்த்திசைக்கண்ணே நிலைபெறத் தோன்றும் வெஞ்சுடர் மண்டிலம் என்றும், கந்தழி என்பது ஒரு பற்றுக்கோடின்றி அருவாகித்தானே நிற்கும் தத்துவங் கடந்த பொருள்என்றும் , வள்ளி என்பது தண் கதிர் மண்டிலம் என்றும் பொருள் கொள்கின்றார் நச்சினார்க்கினியர். இப்பகுதியின் வாயிலாகப் பிறப்பில்லாத் தெய்வங்களும் பாடாண் திணைக்கு உரியனவாகும் என்ற தம் கருத்தை நச்சினார்க்கினியர் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

'கொடிநிலை கந்தழி வள்ளி' என்னும் தொடரைக் கொடிநிலை காந்தள் வள்ளி எனக்கொண்டு பொருள் உரைக்கின்றார் நாவலர். 'கந்தழி என்றொன்றை எத்திணைக்கும் துறையாகத் தொல்காப்பியர் கூறிலர் .... பழைய சான்றோர் செய்யுட்களிலும் இப்பெயருடைய புறத்துறை எதுவும் பயிலாமையானும் இனத்தெனை விளக்காதெதனையும் வாளா பெயரளவில் சுட்டி மயங்கவைப்பது தொல்காப்பியர் இயல்பன்றாதலானும் இதில் கந்தழி என்ற பாடம் பொருந்தாமை வெளிப்படை' என்று அவர் விளக்கமும் வரைந்துள்ளார். வெட்சியாகிய போர்த்துவக்க நிலையில் வீரர்கள் கொடிஎடுத்து முன்செல்லுதல் கொடிநிலை என்றும் முருகக் கடவுளை வாழ்த்தி நிற்பது காந்தள் என்றும் முருகனைப் பெண்டிர்ப்பாடிப் பரவும் வெட்சிவகை வள்ளி என்றும் நாவலர் விளக்கம் தருகின்றார்.

முதற் கடவுளர் மூவருடைய கொடிகளுள் ஒன்றோடு மன்னவன் கொடியை உவமித்துப புகழ்ந்தது கொடிநிலை என்றும் திருமால் சோவரணை அழித்த வெற்றித்திறனைப் புகழ்வது கந்தழி என்றும் மகளிர் முருகக் கடவுள் முன்னர் வெறிக்கூத்து ஆடுவது வள்ளி என்றும் புறப் பொருள் வெண்பாமாலைகாரர் விளக்கியுள்ளார்.

கொடிநிலை ஞாயிறு என்றும் வள்ளி திங்கள் என்றும் கந்தழி உயர்குணம் என்றும் விளக்குபவரும் உளர். வேந்தரது கொடியின் வெற்றியைப் பாராட்டிப் போற்றுவது கொடிநிலை என்றும், பகைவேந்தர்க்குப் பற்றுக்கோடாயுள்ள அரணையழிப்பது கந்தழி என்றும், வேந்தற்கு வெற்றிவேண்டியாடுவது வள்ளிக்கூத்து என்றும் கூறப்படுவது திரு. வெள்ளைவாரணனர் கருத்து. இதற்கு மேலும் கொடிநிலை என்பது கீழ்த்திசைக் கண்ணே நிலைபெறும் மேகத்தை உணர்த்துவது என்றும், கந்தழி என்பது பற்றழிந்தாராகிய நீத்தார் தன்மையைக் குறிக்குமென்றும் வள்ளி என்பது வண்மை பற்றி நிகழும் அறத்தைக் குறிக்கும் என்றும் ஒருசிலரும், கொடிநிலை என்பது ஞாயிறு, கந்தழி என்பது தீ, வள்ளி என்பது திங்கள் என முத்தீவழிபாட்டைக் குறிப்பதாகச் சிலரும் உரைகொள்வர்.

இம்மூன்றும் பாடாண் திணையின் எட்டுவகையுள் ஒன்றாகிய அமரர்கண் முடியும் அறுவகையுள் மூன்றாகும். எனவே கொடிநிலை என்பதற்கு இறைவனின் கொடியை வாழ்த்திப் பாடுவது என்றும், கந்தழி என்பதற்குப் பற்றுக்கோடின்றிப் பரம்பொருளாக நிற்கும் இறைவன் தன்மையைப் புகழ்ந்துரைப்பது என்றும் வள்ளி என்பதற்கு முருகக்கடவுளைக் கூத்துவகையால் புகழ்ந்து உரைப்பது என்றும் பொருள் கொண்டு இம்மூன்றும் தேவரைப் பற்றிய பாடாண்பாட்டின் வகைகள் ஆறனுள் மூன்று என்றும் கொள்வது ஏற்புடையதாகலாம்.

புரைதீர்காமம்புல்லியவகை

'புரைதீர் காமம் புல்லியவகை' என்னும் தொடரால் பாடாண் திணையின் இறுதிவகையாகிய 'மக்கட்பாடாண்' குறிக்கப்பெற்றுள்ளது என்பதை முன்னரே கண்டோம். 'குற்றம் தீர்ந்த காமப்பொருண்மையைப் பொருந்தி மக்கட் பாடாண் பாடப்பெறும் என்பதும் இத்தொடரின் கருத்தாகும்.

இத் தொடருக்கு, 'குற்றம் தீர்ந்த காமத்தைப் பொருந்திய வகையிலும்' எனப் பொருளுரைத்து 'இன்னும் புரைதீர் காமம் புல்லிய வகையிலும் ஒன்றன் பகுதி என்ற அதனான் ஐவகைப் பொருளினும் ஊடற் பொருண்மை பாடாண் பகுதிக்கு ஒன்றும் என்றவாறும்; இன்னும் இதனானே இயற்பெயர் சார்த்தி வாராது நாடும் ஊரும் இதுவென விளங்கவரும் ஊரன் சேர்ப்பன் என்னும் பெயரினான் ஒருகூறு குறிப்புப் பற்றி வரும் பகுதியும் பாடாண் பாட்டாம் என்று கொள்க' என்றும் இளம்பூரணர் விளக்கம் தருகின்றார்.

ஆனால் இப்பகுதிக்கு 'அத்தேவரிடத்தே உயர்ச்சி நீங்கிய பொருள்களை வேண்டுங் குறிப்புப் பொருந்தின பகுதிக் கண்ணும்' எனப்பொருள் வரைந்து 'புரை உயர்ச்சியாதலின் உயர்ச்சியில்லாத காமமாவது மறுமைப் பயன்பெறுங் கடவுள் வாழ்த்துப்போல உயர்ச்சியின்றி இம்மையிற்பெறும் பயனாதலின் இழிந்த பொருள்களிற்செல்லும் வேட்கைக் குறிப்பு என வலிந்தும் நலிந்தும் விளக்கம் தந்துள்ளார் நச்சினார்க்கினியர்.

எனவே குற்றம் தீர்ந்த காமப்பொருண்மையைக் கொண்டு மக்கட் பாடாண் பாடப்பெறும் என்பதே 'புரைதீர்காமம் புல்லியவகை' என்னும் தொடரால் விளக்கப்படும் பொருளாகும்.

மக்கட்பாடாண்வகை

புரைதீர் காமத்தைப் பொருளாக்கொண்டு பாடப்பெறும் மக்கட் பாடாண் மூவகைப்படும் என்றும் அவை செந்துறைப் பாடாண்பாட்டு என்று கூறப்பெறும் என்றும் அவை வண்ணப்

பாக்களாலும் பாடப்பெறும் என்றும் அடுத்துவரும் சூத்திரம் விளக்குகின்றது. 'வழக்கியல் மருங்கின்' என்னும் சூத்திரம் மக்கள் பாடாண்பாட்டின் வகைகளை விளக்கி நிற்கிறது. மக்கள் பாடாண் முன்னிலைப் பரவலாகவும், படர்க்கைப் புகழ்ச்சியாக வும், அறம் பொருள் இன்பங்களின் கூறுபாடு தோன்ற முன்னுள் ளோர் கூறிய குறிப்புப்பொருளாகவும் மூவகையில் பாடப்பெறும் என்பதை இச்சூத்திரம் விளக்குகின்றது.

'முன்னோர் கூறிய குறிப்பினும்' என்பதற்கு 'முன்னோர் கூறிய காமக்குறிப்பினும்' என்று இளம்பூரணர் உரை வரைந் துள்ளார். புரைதீர் காமப் பொருண்மையால் அமைவது மக்கட் பாடாண் என்ற வரையறைக்குப் பின்னர் இங்குக் காமக் குறிப்பு என்று பொருள்கொள்வது பொருத்தமாகாது. எனவே அறம் பொருள் இன்பக்கூறுபாடு தோன்ற முன்னுள்ளோர் கூறிய குறிப்புப் பொருள் எனப்பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

செந்துறை வண்ணப்பகுதி

மேலேகூறிய சூத்திரத்தின் இறுதிப் பகுதி 'செந்துறை வண்ணப்பகுதி வரைவின்று ஆங்கே' என்பதாகும். மேலே கூறிய மூவகை மக்கட் பாடாண் பாட்டும் செந்துறைப் பாடாண் என்றும் கூறப்பெறும் என்பதும், இப்பாடாண் பாட்டுக்களிடத்து வண்ணப்பாக்களும் பாடப்பெறும் என்பதும் இத்தொடரின் பொருளாகும்.

இத்தொடருக்குச் 'செந்துறைப் பாட்டின்கண் வரும் வண்ணப்பகுதி வரைதல் இல்லை' என உரையும் இதனாற் சொல்லியது தேவபாணியும் அகப்பொருள்பாடும் பாட்டும் இசைத் தமிழில் வரைந்து ஓதினாற்போலச் செந்துறைப் பாட்டிற்கு உரிய செய்யுள் இவை என்று உரைத்தல் இல்லை, பாடாண் பாட்டின்கண்வரும் காலத்தென்பது, எனவே எல்லாச் செய்யுளும் ஆம்' என விளக்கமும் இளம்பூரணர் வரைந்துள்ளார்.

'செவ்வனம் கூறும் துறைநிலைபெற்று வழங்குதல் இயலுமிடத்து அச்செந்துறைக்கண் வருணங்களின் கூறுபாடு நிகழ்ந்தன நீக்கு நிலைமையின்று' என இத்தொடருக்குப் பொருளும் 'செந்துறையாவது விகாரவகையான் அமரராக்கிச் செய்யும் அறுமுறை வாழ்த்தினைப்போலாது உலகினுள் இயற்கை வகையான் இயன்ற மக்களைப் பாடுதல்; இது செந்துறைப் பாடாண் பாட்டெனப்படும்' என விளக்கமும் நச்சினார்க்கினியர் வரைந்துள்ளார். இங்கு வண்ணம் என்ற சொல்லை வருணம் என்ற வட சொல்லின் திரிபாக்கி நச்சினார்க்கினியர் பொருந்தா நிலையில் உரைத்துள்ளது அறியத்தக்கது.

'செந்துறையாவது இசைத்தமிழ்ப் பாட்டுவகை' என்றும், 'வண்ணம் என்பது இசைக்கு உரிய ஓசைவேறுபாடு' என்றும் இங்குக் குறித்த சில பாடாண் வகைகளுக்குமட்டும் இயற்பாக்களேயன்றி இசைப்பா வண்ணக் கூறுகளும் வந்துபயில்வதுமுண்டு என்பதே இச்சூத்திரக் கருத்தாகும், என விளக்கமும் நாவலரால் கூறப்பட்டுள்ளது.

"தொல்காப்பியம் அகத்திணை இயலுள், 'நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும்' என வரும் நூற்பாவில் அகப்பொருள் கலிப்பாடல் பரிபாடல் ஆகிய இருவகைப் பாக்களிலும் பாடப் பெறும் என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. இவ்விருவகைப் பாக்களும் அகப்பொருளுக்கு இன்றியமையாதன என்றும், ஒழிந்த பாக்கள் புறப்பொருளுக்கும் உரியன என்றும் இதனால் அறிகின்றோம். "வண்ணப்பகுதி வரைவின்றாங்கே, என்னும் தொடரால் புறத்திணையுள் ஒன்றாகிய பாடாண் பாட்டு மக்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக்கொண்டு மக்கட் பாடாணாய் வருங்கால், சிறுபான்மை அதனுள் வண்ணப் பாக்களும் வரும் என்பது விளக்கப்படுகின்றது. எனவே மக்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராக வைத்து மக்கட் பாடாண் பாடப்பெறுங்கால், முன்னிலைப் பரவல்,

படர்க்கைப் புகழ்தல், முன்னோர் கூறிய குறிப்புப் பொருண்மையுடன் பாடப்பெறும் அப்பாக்கள் செந்துறைப் பாடாண் பாட்டு எனப்பெயர் பெறும் எனவும், அது பெரும்பான்மையும் ஆசிரியம் முதலிய பிற பாக்களாலும், சிறுபான்மை வண்ணப் பாக்களாலும் பாடப்பெறும் எனவும் இந்நூற்பாவால் அறிகின்றோம்.

குழவிமருங்கினும்...

மக்கட் பாடாண், தேவர்ப்பாடாண் ஆகிய இருவகைப் பாடாண் பாட்டுக்களும் பாட்டுடைத் தலைவனைக் குழவிப் பருவமுடையானாக உருவகித்தும் பாடப்பெறும் என்பதைப் பின்வரும் நூற்பா உணர்த்துகின்றது. 'குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும்'. 'பாட்டுடைத்தலைவர் விளையாட்டு மகளிரொடு பொருந்தியக்கண் குழவிப் பருவத்திலும் காமப் பகுதி பாடப்பெறும்' என இந்நூற்பாவுக்கு இளம்பூரணர் உரை கூறுகின்றார். இச்சூத்திரத்திற்கு விளக்கம் எழுதும் நச்சினார்க்கினியர் 'மருங்கு என்றதனால் மக்கட் குழவியாகிய ஒருமருங்கே கொள்க; தெய்வக் குழவியின்மையின்.... தந்தையரிடத்தன்றி ஒரு திங்களிற் குழவியைப்பற்றிக் கடவுள் காக்க என்று கூறுதலானும் பாராட்டிடத்துச் செங்கீரையும் தாலும் சப்பாணியும் முத்தமும் வரவுரைத்தலும் அம்புலியுஞ் சிற்றிலும் சிறுதேரும் சிறுபறையுமெனப் பெயரிட்டு வழங்குதலானும் என்பது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்விளக்கத்தின் பிற்பகுதியில் பிற்காலப் பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கணத்தின் விளக்கத்தைக் குறிப்பாகக் காண்கின்றோம். ஆயினும் பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாக்கள் தெய்வமாயினும் மக்களாயினும் பாட்டுடைத் தலைவராயின் குழவியாக உருவகித்துப் பாடப்பெறுதலால், முற்பகுதியில் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிட்டுள்ள 'மக்கட்குழவியாகிய ஒருமருங்கே கொள்க; தெய்வக் குழவி இன்மையின்' என உரைத்துள்ள பகுதி பொருந்தாது உள்ளது. ஆயினும் நச்சினார்க்கினியர் காலத்துக்கு முன்னர்

தெய்வக்குழவியைத் தலைவராகக் கொண்டு பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாக்கள் எழாது இருந்திருக்கலாம் என்றும் நாம் கொள்ளலாம்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் ' இளமைந்தர் நலம் வேட்ட வளமங்கையர் வகையுரைத்தன்று'' என்னும் நூற்பாவுள் குழவிப்பருவமுடைய சிறாரினது நலத்தைக் காமுற்ற காமப்பகுதி நிறைந்த மகளிரினது தன்மையைச் சொல்லியது என்று குறிப் பிட்டுள்ளார். மேலும் பாட்டுடைத்தலைவன் குழவிப் பருவம் நீர்ந்தானெனினும் அவனைக் குழவிப்பருவமுடையானாகக்கொண்டு பாடுவது என்ற விளக்கமும் உரையாசிரியரால் தரப்பெற்றுள் ளது. பாட்டுடைத்தலைவனைக் குழவிப் பருவமுடையானாகப் பாடுங்கால் அவனிடத்துக் காதல்கொண்ட காமமுடைய மகளிர் தன்மையைப் பாடுவது என வெண்பாமாலை ஆசிரியர் தரும் விளக்கம் வியப்பிற்குரியதாகும். இதனுள் பாடபெறும் பகுதி, பாட்டுடைத் தலைவனின் ஒழுகலாற்றுக்கு முதன்மைதராது அவனைக் காதலிக்கும் மகளிர் நிலைக்கு முதன்மை தருவதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

'காமஞ்சாலாச் சிறாரிடத்தும் புரைதீர் காமம் புல்லிய பாடாண் புலனெறி வழக்கிற்குரியதாகும்' என நாவலர் இந் நூற்பாவுக்கு உரை தருகின்றார். மேலும் 'காமவுணர்வு குழவிக் கின்றேனும், அக்குழவி மாட்டுத் தூய காதல் கொள்வாரன்புப் பெற்றி பற்றிய பாடாண் அக்குழவியர்மேல் சார்த்தி வருவதே இதிற் கூறப்படுவது' என விளக்கமும் 'அது காமஞ்சான்ற பெண் அஃதுணராத ஆண்மகவை அன்புசெய்து பாராட்டுவதும் காமஞ்சாலா இளமையோளிடத்து காளைப் பருவத் தலைவன் காதல் கொள்வதும் என இரு வகையாகும்; என வகைப்படுத்தி யும் கூறுகின்றார். நாவலர் குறிப்பிடும் விளக்கம் மக்கட்பாடா ணுக்கு மட்டும் என்ற குறிப்பை வெளிப்படுத்தலால் பொருந்தாது உள்ளது. 'மக்கள் குழந்தைகளாக வளரும் பருவத்தும் அவர் களைக் காமுற்றதாகச் செய்யுள் செய்தலும் உண்டு, என்ற திரு

வெள்ளைவாரணனார் விளக்கமும்,' 'குழந்தைகளைப் பாடுதற்கும் பாடாண்டிணை உரியதாகும் இது பிள்ளையைச் சிறப்பித்துப் பாடி பெற்றோரை மகிழ்வித்துப் பரிசு பெறும் இவ்வழக்கம் அருகிப் பிற்காலத்தே தலைவர்களையே பிள்ளைப் பருவத்தினராக்கிப் பாடும் வழக்கு ஏற்பட்டது என்ற திரு. குழந்தை விளக்கமும் கூட நாவலர் கருத்தைப்போல் இது மக்களுக்கு மட்டுமே உரியது என்ற குறிப்பை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இருவகைப் பாட்டுகளிலும் பாட்டுடைத் தலைவனைக் குழவிப் பருவமுடையானாக உருவகித்துப் பாடப்பெறும் என்ற கருத்தை விளக்குவதாகக் கொள்வதே ஏற்புடையதாகும். மக்கட்பாடாணில் பாட்டுடைத் தலைவனைப் புகழ்வதுடன் மட்டுமின்றி அவன் மக்களையும் புகழ்ந்து பாடி தந்தையை மகிழ்வித்துப் பரிசில் பெறுவது வழக்கம் என்றும், பிற்காலத்தில் தலைவனையே குழந்தையாக உருவகித்துப் பாடுவதும் மரபாயிற்று என்றும் இவ்வழக்கு கால வளர்ச்சியில் மக்களையல்லாமல் தேவரையும் குழந்தையாக உருவகித்துப் பாடும் மரபாயிற்று என்றும் இச்சூத்திரத்தின் வாயிலாகவும் உரையாசிரியர்களின் குறிப்புக்களினாலும் அறிகின்றோம்.

ஊரொடு தோற்றமும் .....

அடுத்துவரும் நூற்பா பாட்டுடைத் தலைவன் தெய்வமாயினும் மகனாயினும் ஊரின்கண் உலாவருவதாகப் பாடப்பெறுவதுமுண்டு; அங்ஙனம் பாடப்பெறுங்கால் கற்புடை மகளிரல்லாத பிறமகளிர் அவனைக் கண்டு காமுறுவதாகவும் பாடப்பெறும். இதுவும் ஒருவகைப் பாடாண் பொருண்மையாகும் என்னும் கருத்தை விளக்குவதாகும்.

"ஊரொடு தோற்றமும் உரித்தென மொழிப
வழக்கொடு சிவணிய வகைமை யான"

என்பது நூற்பாவாகும்.

இந்நூற்பாவின் விளக்கவுரையில் ஊரொடு தோற்றம் என்பது பேதை முதலாகப் பேரிளம் பெண் ஈறாக வருவது, வழக்கு என்பது சொல்லுதற்கு ஏற்ற நிலைமை, வகை என்பது அவரவர் பருவத்திற்கு ஏற்பக்கூறும் வகைச் செய்யுள், என இளம்பூரணர் கூறியுள்ளார். பிற்கால உலா நூல்களின் இலக்கணத்தை இப்பகுதி குறிப்பாகச் சுட்டி நிற்பது அறியத் தக்கது.

இப்பகுதியை விளக்கும் நச்சினார்க்கினியர் மேலும் தெளிவாக, தோற்றமுமென்றது அக்காமந் தேவரிடத்தும் மக்களிடத்தும் விளங்கும் விளக்கத்தை, அது பின்னுள்ளோர் ஏழு பருவமாகப் பகுத்துக் கலிவெண் பாட்டாகச் செய்கின்ற உலாச் செய்யுளாம் என்று கூறுகின்றார்.

இந்நூற்பாவைப் பின்பற்றி துறைவகுக்கும் வெண்பாமாலை ஆசிரியர்,

> "நீங்காக் காதல் மைந்தரும் மகளிரும்
> பாங்குறக் கூடும் பதியுரைத் தன்று"

எனச் சூத்திரம் செய்து, அன்புடைய ஆடவரும் மகளிரும் பொருந்தக் கூடுகின்ற ஊரைச் சொல்லியது எனப் பாட்டுடைத் தலைவனின் ஊரைப் புகழ்வதே இதன்பொருளாகும் என்று கூறியுள்ளார். இங்கு 'ஊரொடு தோற்றமும்' என்ற தொடருக்கு ஊரின் சிறப்பினையுரைப்பதும் எனத் தாம் விரும்பியவாறு பொருள்கொண்டு வெண்பாமாலை ஆசிரியர் நூற்பா அமைத்துள்ளார்.

இனி, இந்நூற்பாவுக்கு, தலைமக்களது ஊர்ச் சிறப்பும் உயர்குடிப் பிறப்பும் பாடாண் திணையில் பாராட்டப்பெறும் என்று நாவலரும், இப்பாடாண் திணையில் உலகியல் வழக்கத்தை யொட்டித் தலைமக்களுடைய ஊரும் உயர்குடிப் பிறப்பும் இயற் பெயரும் குறித்துப் பாராட்டப்பெறுதலுமுண்டு என்று திரு வெள்ளைவாரணனாரும் விளக்கம் தருகின்றனர். இப்பொருள்

நச்சினார்க்கினியர் காலத்திலேயே இச்சூத்திரத்திற்கு வழங்கிய பழைய பொருளாகும். இப்பொருளை நச்சினார்க்கினியரே குறிப்பிட்டு இச்சூத்திரத்திற்குத் தலைவர் பிறந்த ஊரும் அவர் பிறப்புமென்று பொருள் கூறின் மரபியற்கண்ணே 'ஊரும் பெயரும்' என்னும் சூத்திரத்து ஊர் பெறுதலானும் முன்னர் வண்ணப் பகுதி என்பதனால் பிறப்புப் பெறுதலானும் இது கூறியது கூறலாமென்றுணர்க' என மறுப்புங் கூறியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர் கூறும் இம்மறுப்புக்களை நாவலரும் தம் நூலில் மறுத்துள்ளார். வண்ணப்பகுதி என்பது செந்துறைப்பாட்டின் இன்னிசை வண்ண வகையைச் சுட்டுவது அன்றி ஒருவர் பிறந்த வருணவகையைக் குறிப்பது அல்ல என்றும், மரபியற் சூத்திரம் நுதலும் பொருளும் இடஇயைபும் வேறு அச்சூத்திரமே இடைச்செருகல் என்பாருமுளர் என்றும் நாவலர் மறுத்துள்ளார்.

மரபியல் சூத்திரத்தால் பாட்டுடைத் தலைவன் இயற்பெயர் பெறலாம் என்ற நச்சினார்க்கினியர் கருத்தை நாவலர் மறுத்துள்ளார். ஆயினும் பாடாண் திணையில் பாட்டுடைத் தலைவனின் இயற்பெயர் பெறப்படும் என்பதற்கு உரிய சூத்திரம் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது. 'மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே' என்ற பாடாண்திணைச் சூத்திரத்தின் வாயிலாகவே தலைவன் இயற்பெயர் சொல்லப்பெறும் என்ற விதி பெறப்படுவதால் நாவலர் இங்ஙனம் உரைகொள்து தேவையற்றது என்றே கருத வேண்டியுள்ளது.

'ஊர்மகளிர் அப்பிள்ளையை விரும்புவதாகப் பாடுதலும் அப்பாடாணுக்கே உரியது என்று கூறுவர் புலவர். இதுவே பிற்காலத்திலே ஓர் தலைவன் ஊர்வலம் வரும்போது பேதை பெதும்பை முதலிய ஏழ்பருவப் பெண்டிரும் விரும்புவதாகப் பாடும் உலாச் செய்யுளாயிற்று' எனக் கூறும் திரு குழந்தையுரையும் பிள்ளைத் தமிழே உலாச் செய்யுளாக உருப்பெற்றது

எனக் குறிப்பால் சுட்டுகின்றது. இருவேறு இலக்கியங்கட்கும் கருப்பொருள் வேறானமையால் பிள்ளையை விரும்புவதாக அவர் கூறும் உரை பொருந்தாது உள்ளது.

தலைவன் ஊர், பிறப்பு முதலிய கூறிப் புகழும் உலாவகைகளும் இத்திணையுள் அடங்கும் எனக் கூறும் இலக்குவனார் பழைய உரையையும் புத்துரையையும் இணைத்துக் கூறியுள்ளார்.

கொற்றவள்ளை

'கொற்றவள்ளை ஓரிடத்தான' என வரும் தொல்காப்பிய நூற்பா கொற்றவள்ளை என்னும் துறைப்பாடலும் சிலவிடங்களில் பாடாணுக்குரியதாக வரும் என்ற கருத்தை விளக்கி நிற்கின்றது.

இச்சூத்திரத்திற்கு விளக்கம் கூறும் நச்சினார்க்கினியர் படையியங்கு அரவம்முதலாக வஞ்சித்திணையுள் 'குன்றாச் சிறப்பில் கொற்றவள்ளை' ஈறாய புறத்துறைகள் மக்கட் பகுதிக்கு உரியவை என்றும், உழிஞை முதலியவற்றைப் பாடாண் திணையாகப் பாடுங்கால் அவை மக்கட்கும் தேவர்க்கும் ஒப்ப உரியவை என்றும், இருவகையாக இதனைப் பகுத்துக்கூறுவர். 'குன்றாச் சிறப்பிற் கொற்றவள்ளை' என்னும் வஞ்சித்திணையில் வரும் கொற்றவள்ளை வேந்தனது குறையாத வெற்றிச் சிறப்பினால் பகைவர் நாடழிதற்கு இரங்கித் தோற்றோனை விளங்கக் கூறும் வள்ளைப்பாட்டு என நச்சினார்க்கினியர் தந்துள்ள விளக்கமும் இதனையே புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியர் பாடியுள்ளதும் இவண் அறியத்தக்கது.

மக்கட்பாடாண் தேவர்ப்பாடாணுக்குரிய துறை எல்லையை இச்சூத்திரத்தால் விளக்குவது தொல்காப்பியர் கருத்தன்றாதலால் நச்சினார்க்கினியர் கூறும் விளக்கமும் பொருந்தாது அமைந்துள்ளது.

வஞ்சித்திணைக்குரிய கொற்றவள்ளை என்னும் துறை கடவுள் வாழ்த்தோடு பொருந்திவரின் பாடாண் பாட்டாகும் என்பது நாவலரும் திரு. வெள்ளைவாரணனாரும் கொண்ட கருத்து. திரு புலவர் குழந்தையும் நச்சினார்க்கினியரைத் தழுவிய கருத்தினர்.

எனவே வஞ்சித்திணையில் காணப்படும் கொற்றவள்ளைத் துறை புகழ்தல் பொருண்மையுடையதாகவோ, கடவுள் வாழ்த் தொடு பொருந்தியோவரின் பாடாண் கொற்றவள்ளை என்று அழைக்கப் பெறும் என்றும் இது மக்கட் பாடாணுக்குரியதுறை யாகும் என்பதையும் இச்சூத்திரம் வாயிலாக அறிகின்றோம்.

பாடாண்பாட்டில் இயற்பெயர்

பாடாண்பாட்டு மக்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக்கொண்டு பாடப்பெறுங்கால் தலைமகனின் இயற்பெயர் கூறப் படும் என்னும் கருத்தை 'மெய்ப்பெயர் மருங்கின் வைத்தனர் வழியே என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் விளக்கி நிற்கிறது.

மக்களைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்பெறும் அகத்திணை ஒழுகலாற்றில் தலை மக்கள் நிலப்பெயரும் தொழிற் பெயருமாகிய திணைநிலைப் பெயரால் கூறப்படுவதல்லது இயற்பெயரால் சுட்டிக் கூறப்பெறார் என்னும் விதியை,

> "மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும்
> சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொளப் பெறாஅர்"

என்றும் நூற்பா விளக்குகின்றது. அகத்திணையுள் அங்ஙனம் கூறப்பெறாது எனவே புறத்திணையுள் கூறப்பெறும் என்பதைப் பாடாண்பாட்டில் இயற்பெயர் கூறப்படும் என்ற இச்சூத்திரத் தின் வாயிலாகக் கூறுகின்றார் ஆசிரியர். இதனை இறுதி விளக் காகக் கொண்டு பிற புறத்திணைகளுக்கும் உரிய விதியாகக்கொள்ள வேண்டும். இங்ஙனமே வெட்சித்திணையுள் 'வேய்' என்றொரு துறை கூறியதும் அதற்கு 'ஒற்று என்பது எவ்விடத்து வேண்டுமாயினும் ஆதிவிளக்காக இவ்வோத்தின் முதற்கண்

வைத்தாரென்று கொள்க' என்று இளம்பூரணர் விளக்கவுரை வரைந்துள்ளதும் இவண் அறியத்தக்கது.

பாடாண் துறைகள்

பாடாண் திணைக்குரிய துறைகளை ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இரு சூத்திரங்களால் விளக்குகின்றார். முதற் சூத்திரத்தில் பத்துத் துறைகளும் பிற்சூத்திரத்தில் பதினான்கு துறைகளும் ஆக இருபத்து நான்கு துறைகளும் பாடாண்திணைக்கு உரியவை எனக் காட்டுகின்றார். இத்துறைகள் அனைத்தும் மக்கட்பாடாண் ஒன்றுக்கே உரியனவாகவோ, தேவர்ப் பாடாண் ஒன்றுக்கே உரியனவாகவோ கொள்ளுதலைவிட இருவகைப் பாடாணுக்கும் உரிய பொதுத்துறைகளாகக் கொள்ளுதலே சிறப்புடையதாகும். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியரும் இக்கருத்தினராகவே பாடாண் திணைக்குரிய துறைகளைக் கூறுங்கால் புலவராற்றுப் படை, கடவுள் மாட்டு கடவுட் பெண்டிர் நயந்தபக்கம், கடவுள் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கம் என்னும் தேவர்ப் பாடாணுக்கே உரிய சிறப்புத் துறைகளையும் இத்துறைகளுடன் இணைத்துக் கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியத்துள் கூறப்பட்ட இருபத்து நான்கு துறைகளுள் முன்னைய பத்தும் சிறப்புடையவை என்றும் பின்னைய பதினான்கும் சிறப்பில்லாதவை என்றும் தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஒரு கருத்து நிலவியிருக்கலாம். ஆனால் அக்கருத்து உரையாசிரியர்கள் காலத்திலேயே வலிவற்றுப் போய்விட்டது. இந்த இருபத்து நான்கு துறைகளே வளர்ச்சிபெற்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலையுள் ஐம்பது துறைகளாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளன.

13. இறைச்சி

புலவர் சோம. இளவரசு

அகக் கவிதை பயில்வோன் அறியவேண்டிய மரபுகள் பல. அவற்றுள் இறைச்சியே ஈண்டு ஆய்வுக்குட்படுபொருள்.

அகக்கவிதை யாப்போன் மொழிநாகரிகன்; அகப்பொருள் வெளிப்பாடு குறையினும், மிகினும், நோய் செய்யும். ஆதலால் அளவுக்குட்பட்டு எண்ணம் வெளிப்படுத்தும் இயல்பினன். இவ் வியல்பிற்குத் துணை செய்வனவற்றுள் இறைச்சியும் ஒன்று.

தமிழ் இலக்கணிகளுள் காலப் பழமையும், ஞாலப்புகழும் கொண்டவர் தொல்காப்பியர். அவர் தம் நூலில் இறைச்சி என்னும் சொல் இணைந்த நூற்பாக்கள் ஆறு உள. (பெயர், 42, கற்பு, 7, 29, பொருள், 35, 36, 37)

இவற்றுள் முதல் மூன்று நூற்பாக்களிலும் வரும் இறைச்சி என்னும் சொல், கருப்பொருள் என்ற பொருளில் ஆளப்பெற் றுள்ளது. எஞ்சிய மூன்று நூற்பாக்களுமே இறைச்சியின் இலக் கணம் கூறும் நூற்பாக்கள். இறைச்சி என்னும் சொல், இறு என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்தது. இறு-தங்கு, பொறு என்பது பொறையாதல் போல, இறு என்பது இறையாயிற்று. இறைச்சி தங்குதல். கவிஞன் கூறிய பொருளில் கூறாது மற்றொரு பொருள் தங்கியிருத்தலால் அத்தங்கும் பொருள் இறைச்சி என்னும் பெயர்பெற்றது. இத்தகைய தங்கும் பொருளாகக் கூறப்படும் மற்றொன்று உள்ளுறை உவமம் ஆகும். ஆயின் ஒரே இலக்கண அமைவுடைய இறைச்சியையும் உள்ளுறை உவமத்தையும் வேறுபடுத்தறிவது எவ்வாறு? இறைச்சி உள்ளுறை உவமம் என்ற இரண்டும் சங்க அக இலக்கியங் களைக் கற்பார் நன்கு அறியவேண்டுவன. இவை அகப்பாட

லில் கூறப்பெறும் கருத்தினை ஆழப்படுத்துவன. இவ்விரண்டில் இறைச்சியின் இலக்கணம் அறிதற்கு முன் உள்ளுறை உவமத்தின் இலக்கணம் அறிதல், இலக்கியம் கற்றபின் இலக்கணம் கற்றல் போலச் சாலப் பயன்தரும்.

உள்ளுறை உவமம் பற்றித் தொல்காப்பியர் அகத்திணை இயல்,பொருளியல், உவமவியல் என்னும் மூன்று இயல்களிலும் பேசுகின்றார். (அகத்திணையியல் நூற்பா 46–48; பொருளியல் நூற்பா 48–50; உவமவியல் நூற்பா 23–31.)

இவற்றுள் இரண்டு நூற்பாக்கள் (அகத். 47, 48) உள்ளுறை உவமத்தின் இலக்கணத்தினைத் தெளிவுபடுத்திவிடுகின்றன. கவிஞன், கருப்பொருள்களில் தெய்வம் ஒழிந்த பிற கருப்பொருள்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு உள்ளுறை உவமம் அமைப்பான். அவ்வாறு அமைக்கும்போது தான் கூறும் கருப்பொருள் நிகழ்ச்சிகளில் கருது பொருளையும் உட்பொருளாய் அமைப்பான். மேலும் ஒத்துப்பொருள் முடியுமாறும் செய்வான். ஒத்துப்பொருள் முடிதலாவது கருப்பொருள் செய்திகளை உவமையாகக்கொண்டு கருது பொருள் செய்திகளை உவமிக்கப் படும் பொருளாக அமைத்தல். சான்றாக 'வாழி ஆதன் வாழி அவினி' என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலைக் காண்போம். இப் பாடலில் 4, 5 ஆம் அடிகளில் உள்ளுறை உவமம் அமைந்துள்ளது. காஞ்சியின் பூவும் மீனின் சினையும் ஒப்ப விளையும் ஊரன் என்றதனால் குலமகளிரையும், பொது மகளிரையும் தலைவன் ஒப்பக் கருதுகிறான் என உள்ளுறை உவமம் கொள்ளுதல் வேண்டும். காஞ்சிப்பூ – தலைவி; மீனின் – சினை பரத்தை இவ் வாறு ஒவ்வொரு கருப்பொருளுக்கும் ஏற்ற கருது பொருளை உவமிக்கப்படும் பொருள்போல உய்த்துணருமாறு அமைப்பது உள்ளுறை உவமம் ஆகும்.

உள்ளுறை உவமத்தினைச் சிலர் உள்ளுறை என்றும் குறிப் பிடுவர். ஆனால் உள்ளுறைவேறு; உள்ளுறை உவமம்வேறு; உள்

ளுறை என்பது பெரும் பிரிவு. இதன் பொருள் உள்ளே வைக்கப்பட்டு உவமம்போலப் பொருத்திக் காண்பது. தொல்காப்பியர் உள்ளுறை பெரும் பிரிவு என்பதையும் உள்ளுறை உவமம் உட்பிரிவு என்பதையும் தெளிவுபடுத்திவிடுகின்றார். (பொருள். 48) இந்நூற்பாவில் உவமம் என்று சுட்டப்பட்டதே உள்ளுறை உவமம் ஆகும். உடனுறை என்பது, உடன் உறைவது (தங்குவது) என்னும் பொருள் கொண்டது. இவ்வுடனுறையையே இறைச்சி என்பர் நச்சினார்க்கினியரும், வே. வேங்கடராசலு ரெட்டியாரும். இக்கருத்து ஏற்புடையதே. இளம்பூரணர் விளக்கத்தால் உடனுறை என்பதை இறைச்சியாகக் கருதினார் என்று கொள்ளுதல் பொருந்தும். ஆனால் அறிஞர் சிலர் உடனுறை வேறு; இறைச்சிவேறு என்பர்.

முதல் நூற்பா

இனி இறைச்சியின் இலக்கணத்தினைக் காண்போம். "இறைச்சி தானே உரிப்புறத் ததுவே" என்பது நூற்பா

இளம்பூரணரின் விளக்கம்:

இறைச்சிப் பொருளென்பது, உரிப்பொருளின் புறத்ததாகித் தோன்றும் பொருள். அஃதாவது கருப்பொருளாகிய நாட்டிற்கும் ஊர்க்கும் துறைக்கும் அடையாகி வருவது. 'நிலத்தினும் பெரிதே' என்ற பாடலில் நாட்டிற்கு அடையாகி வந்த குறிஞ்சிப் பூவும் தேனும் இறைச்சிப் பொருள் என்று கொள்க என்பது இளம்பூரணர் உரை. இவ்வுரையினை நோக்கினால் கருப்பொருளாகிய நாட்டிற்கும் ஊர்க்கும் துறைக்கும் அடையாகி வருவதைத் தொடர்பாகக் கொண்டு அமைப்பதே இறைச்சிப் பொருள் என்பது அவர் கருத்தாதல் பெறப்படும். இப்பாடலில் நாட்டிற்கு அடையாகக் குறிஞ்சிப் பூவும் தேனும் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பாடல் வரைவுகடாவிய பாடல். எனவே இவ் அடைமொழியில் வரைந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் இறைச்சிப் பொருள் தோன்றியது.

குறிஞ்சிப் பூவும் தேனும் கருப்பொருளாதலேயன்றி உரிப் பொருளின் புறத்ததாய பொருள் அன்று ஆதலால் இளம்பூரண ரின் உரை பொருந்தாது என்பர் வேங்கடராசலு ரெட்டியார்' இளம்பூரணர், உரிப்பொருளுக்குப் புறத்தாய் வருவது என்றால் அது நாட்டிற்கும் ஊர்க்கும் துறைக்கும் அடையாகி வருவது என்று கூறினரேயன்றிக் கருப்பொருளே உரிப் பொருளின் புறத்ததாயது என்று குறிப்பிடவில்லை. எனவே இளம்பூரணர் கூறாததைக் கூறியதாகக் கொண்டு விளக்கம் செய்தல் ஏலாது.

நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம்

'இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே' என்பது இவர் கொள்ளும் நூற்பா. கருப்பொருட்கு நேயந்தான் கூற வேண்டு வதோர் பொருளின் புறத்தே புலப்பட்டு அதற்கு உபகாரப்படும் பொருட்டன்மையுடையதாம் என்பர். மேலும், 'இலங்கும் அருவித்து – கலி. 41 என்னும் பாடலைக்காட்டிச் சூளைப் பொய்த்தான் என்பதே கூறவேண்டும் பொருள். அதன் புறத்தே இங்ஙனம் பொய்த்தான் மலையகத்து நீர்திகழ்வான் என் என இறைச்சிப் பொருள் தோன்றியவாறு காண்க என்று எழுதி யுள்ளார். எனவே இறைச்சிப் பொருள் என்பது வேண்டும் பொருளினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றும். அது கருப்பொருளின் தொடர்பால் பெறப்படும் என்பதாகும்.

ரெட்டியார் விளக்கம்

வேங்கடராசலு ரெட்டியாரும் "இறைச்சிதானே பொருட் புறத்ததுவே" என்று பாடம் கொண்டார். இறைச்சியாவது 'சொற்பொருளுக்குப் புறத்ததாயிருக்கும் பொருள் என்று உரை கூறினர். அஃதாவது சொற்பொருளுக்குப் புறத்தே தோன்றும் குறிப்புப் பொருளே இறைச்சி என்றார்.

சொல், தன் பொருளை உணர்த்தாமல் பிறிது பொருளை உணர்த்தினால் இறைச்சி என்பது இவர் கருத்து. இவ்வாறு கொண்டால் இது சொல் பற்றிய இலக்கணமாக முடியும்.

ஆனால் பொருளியலில் கூறப்படுவது, சொல் பற்றிய இலக்கண மன்று. கவிதைப் பொருள் பற்றிய இலக்கணம். ஆதலால் அவர் கொண்ட பொருள் பொருந்துவதன்று.

முடிவு 1. பாடம்

"இறைச்சி தானே உரிப் புறத்ததுவே" என 'உரிப்புறம்' என்ற பாடம் கொண்டாலும், 'இறைச்சி தானே பொருட்புறத் ததுவே' எனப் பொருட்புறம் என்று பாடம் கொண்டாலும் பொருள் ஒன்றே. உரிப்பொருள் எனினும் பொருள் எனினும் ஒக்கும். ஆயினும் உரிப்பொருளின் புறத்ததாகித் தோன்று வதே இறைச்சிப் பொருள் ஆதலால்' 'உரிப்புறத்ததுவே' என்ற பாடம், விளக்கமும் பொருட்சிறப்பும் வாய்ந்ததாகும்.

ஆனால் சொற்பொருளின் புறத்தே தோன்றுவது இறைச் சிப் பொருள் என்னும் கருத்துடைய வேங்கடராசலு ரெட்டி யார்க்கு 'உரிப்புறத்ததுவே' என்ற பாடம் இடர்ப்பாடு தரும் ஆதலால் அவர் நச்சினார்க்கினியர் கொண்ட 'பொருட்புறத்த துவே' என்ற பாடம் பெரிதும் இயைபுடையது என்பர். இப் பாடம், அவர் கருத்துக்குத் துணையாகுமேயன்றி இறைச்சியின் விளக்கத்திற்குத் துணையாகாது.

2. பொருள்: இறைச்சி என்பது, உரிப்பொருளின் புறத் ததாகி வருவது. அஃதாவது உரிப்பொருளின் புறத்தே அத னோடு தொடர்புடையதாக அமையும் கருப்பொருள். இக்கருப் பொருள், உரிப்பொருளுக்குத் துணையாக அமைந்தால் இறைச் சிப்பொருள் ஆகும்.

" இலங்கும் அருவித்தே இலங்கும் அருவித்தே
வானின் இலங்கும் அருவித்தே தானுற்ற
சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை "

இத்தாழிசை, வள்ளைப் பாட்டொன்றில் தலைவி கூற்றாக வரு வது. தலைவன் தான் கூறிய சூளைப் பொய்த்தவன்; அவனுடைய மலையாக இருந்தும் இம்மலை அருவி பலவற்றை உடையதாகத்

நிகழ்கிறதே; அது எவ்வாறு? பொய்த்தவர் நாட்டில் மழை பொழியுமா? இங்கே மழை பொழிந்திருக்கிறதே! இஃதென்ன வியப்பு! என்று கேட்கிறாள் தலைவி. இவ்வாறு தலைவி, உள் ளொன்று வைத்துக் கூறியதால் தலைவன் வரைந்து கொள்ள வர வேண்டும் என்பது கருத்து. இக் கருத்து, 'சூள்பேணான் பொய்த்தான்' என்னும் உரிப்பொருளின் புறத்தே மலையாகிய கருப்பொருளின் துணைகொண்டு தோன்றுகின்றது. இக் கருத் துத் தோன்றக் கருப்பொருள் பயன்பட்டது.

இரண்டாம் நூற்பா

> "இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமாருளவே
> திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே"

இளம்பூரணர் விளக்கம்

இறைச்சிப் பொருள் பிறிதுமோர் பொருள் கொளக் கிடப்பனவும் கிடவாதனவும் என இருவகைப்படும் என்பர். இவரது உரையையும் மேற்கோள் விளக்கத்தையும் நோக்கினால் கருப்பொருள், வெளிப்படக் கூறிய பொருட்கு உபகாரப்படும் அளவில் பொருட்புறத்ததாகி வருவது ஒருவகை என்பதும், அதற்குமேல் பிறிதுமோர் உட்பொருள் கொள்ளும் வண்ணம் உள்ளுறை போன்று வருவது ஒருவகை என்பதும் ஆக இரு வகைப்படும் என்பது தெரிகின்றது. இவ்வாறு உட்பொருள் தரும் இறைச்சிக்கு 'ஒன்றேன் அல்லென் ஒன்றுவென் குன்றத்து (குறுந். 208) என்னும் பாடலைக் காட்டுவர். இப் பாடலை உள்ளுறை உவமம் அமைந்தது என்று கூறதலே சாலப் பொருந்தும். நச்சினார்க்கினியரும், வேங்கடராசலு ரெட்டி யாரும், விசுவநாத சாத்திரியாரும் உள்ளுறை உவமம் என்றே கூறுவர். இப் பாடலுக்கு இளம்பூரணர் உவமைபோலப் பொருத்திக் காட்டியிருக்கும் விளக்கமும் இப்பாடலை உள்ளுறை உவமம் என்றே எண்ணத் தூண்டுகின்றது.

நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம்

நச்சினார்க்கினியர் கருப்பொருள் பிறிதோர் பொருட்கு உபகாரப்படும் பொருட்டாதலே அன்றி அக்கருப்பொருள் தன்னுள்ளே தோன்றும் பொருளும் உண்டு. அவ்வாறு தோன்றும் பொருள் உள்ளுறை உவமம் போல இருந்தாலும் உள்ளுறை உவமம் அன்று, இறைச்சி எனக் கொள்க என்று கூறிக் 'கன்று தன் பயமுலை மாந்த (குறுந். 225) என்ற பாடலைக் காட்டி விளக்கம் செய்வர். இதனால் உள்ளுறை போன்று வரும் இறைச்சி உண்டு என்பதும் அவ்விறைச்சியை உள்ளுறையாகக் கொள்ளாமல் இறைச்சியாகக்கொள்ள வேண்டும் என்பதும் பெறப்படும்.

ரெட்டியார் விளக்கம்

இறைச்சியாகிய குறிப்புப் பொருளிலிருந்து மற்றுமொரு குறிப்புப் பொருள் தோன்றும் என்று கூறுவர். இக்கருத்து, வடமொழித் தொனியைத் தமிழில் இணைத்துக் காண எழுந்தமையால் ஏற்பட்டதாகும்.

வெள்ளைவாரணனார்

முதல் நூற்பா, வெளிப்படப் பொருள்தரும் இறைச்சியைக் கூறுவது; இரண்டாம் நூற்பா, உட்பொருள் தரும் இறைச்சியைக் கூறுவது என்பர். இவ்விளக்கமே, இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர் உரையைத் தெளிவுபடுத்திய விளக்கமாகும்.

முடிபு

இறைச்சிப் பொருள் இரண்டு வகைப்படும். 1. வெளிப்படப் பொருள் தரும் இறைச்சி; 2. உட்பொருள் தரும் இறைச்சி; உட்பொருள் தரும் இறைச்சியாவது, இறைச்சிப் பொருளின் உள்ளே மற்றொரு பொருள், உவமம் போன்று பிறத்தலாகும். இங்கே பிறக்கும் இறைச்சி, கருப்பொருளின் அடிப்படையில் பிறக்கும். அவ்வாறு பிறக்கும்போது இது

உள்ளுறை உவமமன்று, இறைச்சி என்று நுண்ணிதின் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

"வேங்கை தொலைத்த வெறிபொறி வாரணத்து" (கலி. 43) என்னும் தரவில் புலவு நாறும் வாரணத்து மருப்பும் சாந்த மரத்தின் இயன்ற உலக்கையும் கருப்பொருள்கள். இவ்விரு உலக்கைகளால் நெற்குற்றும்போது பாடுவதால் பயன்கொண்டாற் போல அவனைப் பாடுவதால் பயன் கொள்ளலாம் என்றிருந்தால் உள்ளுறை உவமம். அவனைப் பாடுதலால் பயன் இல்லை என்பதனை உணர்த்துதலால் உள்ளுறை உவமம் அன்று; இறைச்சி என்பதாம்.

மூன்றும் நூற்பா

"அன்புறு தகுந இறைச்சியுட் சுட்டலும்
வன்புறை யாகும் வருந்திய பொழுதே"

இந் நூற்பாவுக்கு இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பொருள் ஒன்றே. இவ்வுரைகளை அடியொற்றிப் பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள்,

"தலைவி, தலைவனது பிரிவாற்றாது வருந்திய காலத்துப் பிரிந்து சென்ற தலைவனால் வழியிடைக் காணப்பட்ட கருப்பொருள்களுள், அவன் தலைவியை நினைந்து அன்பு செய்வதற்குத் தகுவனவாக அமைந்த சிலவற்றின் நிகழ்ச்சிகளைச் சுட்டி இறைச்சிப் பொருள் படத் தோழி கூறுதலும் தலைவியை வற்புறுத்தும் குறிப்பினவாம்"

எனத் தெளிவாக எழுதியுள்ளார்கள். இந்நூற்பாவால் பிரிந்த தலைவன், அன்பு செய்தற்கு உரியன் என்பதைத் தலைவிக்குப் புலப்படுத்தத் தோழி இறைச்சியைப் பயன்படுத்துவாள் என்பதாம். 'அடிதாங்கும் அளவின்றி' என்னும் தாழிசையில், பிரிந்து சென்ற தலைவன், பாலைவழியில் பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிற்றின் அன்புக் காட்சியைக் காண்பான் என்று தோழி, தலைவிக்குக் கூறினாள். இதனால் இக்காட்சியைக் கண்டவன் விரைவில் திரும்பிவந்து விடுவான் என்று தலைவியை ஆற்றுவித்தாள்.

இறைச்சி கூறுதற்கு உரியவர்

தோழி, இறைச்சி கூறுதற்கு உரியவள் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. நச்சினார்க்கினியரின் தொல்காப்பிய உரையை நோக்கினால், தலைவியும் தோழியுமே இறைச்சிப் பொருள் அமைத்துப் பேசுதற்கு உரியவர் என்னும் கருத்தினர் நச்சினார்க்கினியர் என்பது பெறப்படும். மேலும் நச்சினார்க்கினியர் கலித்தொகையில் (3, 5, 11, 40-43, 123) இறைச்சியெனக் குறிப்பிட்டிருக்கும் இடங்கள் தலைவியும் தோழியும் கூறுவனவாகவே உள்ளன.

இறைச்சியால் விளங்கும் பொருள்

தலைவியின் கொடுமையைக் கூறவே இறைச்சிப் பொருள் பெரிதும் பயன்படுத்தப் பெற்றது. ('தலைவன் கொடுமை கூறும் வழிப் பெரும்பான்மை பிறத்தலானும்'-நச்சினார்க்கினியர் பொருளியல் 35 உரை) பிரிந்த தலைவன் விரைவில் மீண்டு வருவான் என்பதனை விளக்கும் இடத்தில் அன்புக் காட்சியைக் கூறித் தலைவனின் அன்புள்ளத்தைப் புலப்படுத்தவும் இறைச்சிப் பொருள் பயன்படுத்தப் பெற்றது.

சங்கத் தமிழ்ப் பதிப்பாளர் டாக்டர் உ. வே. சா. அவர்கள் குறுந்தொகைக்கு உரை எழுதியதை அறிவோம். குறுந்தொகைப் பாடல்களில் உள்ளுறை உவமம் அமைந்தனவும் இறைச்சிப் பொருள் அமைந்தனவும் ஆகிய பாடல்கள் உண்டு என்பது, உரையாசிரியர்களின் மேற்கோள் விளக்கங்களால் தெளிவாகின்றது. இவ்வாறிருக்க உ. வே. சா. அவர்கள் இறைச்சியையும் உள்ளுறை உவமத்தையும் வேறுபடுத்திக் கூறும் சிக்கலை எண்ணி இவ்விரண்டும் வரும் இடங்களில் 'குறிப்பு' என்று எழுதிவிட்டார்கள். (உள்ளுறை உவமம், இறைச்சி என்னும் இரண்டும் குறிப்பெனவே குறிக்கப்பட்டுள்ளன—குறுந்தொகை மூலமும் உரையும். முகவுரை பக். 19). நற்றிணைக்கு உரைகண்ட பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர்

அவர்கள், மிகப்பல பாடல்களுக்கு இறைச்சியும் உள்ளுறையும் காட்டியுள்ளார்கள். அவர்கள் இறைச்சி என்று குறிப்பிடுவன பல, உள்ளுறை உவமமாக உள்ளன.

ஐங்குறுநூற்றுக்கு விளக்கவுரை எழுதிய ஒளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை அவர்கள், இறைச்சிப் பொருள் என ஒன்று இல்லை. இறைச்சிப் பொருளால் கொள்ளும் கருத்தினைக் குறிப்பு மொழிக்கண் அடக்கிவிடலாம் என்பர். (ஐங்குறுநூறு—பகுதி 1. முன்னுரை பக். 20). மேலும் இவர்கள், கருப்பொருளுக்கும் உரிப்பொருளுக்கும் தொடர்பில்லை. கருப்பொருள் புறம்பே இருக்கும். அவ்வாறிருக்க அக் கருப்பொருளில் எவ்வாறு உரிப்பொருள் தோன்றும் என்றும் வினவுகிறார். சங்கப் புலவர்கள், இயற்கையை இயற்கைக்காகப் பாடியவர் அல்லர் என்பதும், இயற்கையை வாழ்க்கையோடு இணைத்துப் பாடியவர் என்பதும் அறிஞர்கள் ஒப்பிய முடிவுகள். இம் முடிவுகளே, கருப்பொருள்களுக்கும் உரிப்பொருளுக்கும் தொடர்பில்லை என்ற அவர்களின் கருத்தை ஏற்க மறுப்பாக அமைவன.

முடிவுரை

சில செய்திகள் வெளிப்படையாகக் கூறத் தகுதியற்றன. ஆயினும் அவற்றை உணர்த்த வேண்டுவது இன்றியமையாதது. அவ்வாறு உணர்த்தும் பொருள் நெறியே இறைச்சி, உள்ளுறை உவமம் என்பன. இவை இரண்டும் அகநெறிகள். இவற்றைக் குறிப்பு மொழி எனக் கொண்டு வடமொழித் தொனியோடு மாட்டேற்றல் பொருந்தாது.

தொல்காப்பியர் இறைச்சி பற்றி யாத்த பாக்கள் மூன்று. இறைச்சி என்பது உரிப் பொருளின் அடிப்படையில் கருப்பொருளின் தொடர்பால் விளங்குவது. உள்ளுறை உவமம் என்பது கருப்பொருளின் அடிப்படையில் உரிப்பொருளின் தொடர்பால் விளங்குவது.

14. தொல்காப்பியமும் அடிவரையறையும்

வித்துவான் சு. சாமிஐயா, எம். ஓ. எல்.

தொல்காப்பியர் அடிவரையறையினை நவின்ற முறைக்கும் பிற்காலத்தார் விதித்த நிலைக்கும் பெரிய வேறுபாடு காணப்படுகிறது. எனினும் துணிந்து எண்ணுவார்க்குப் பிற்காலத்தார் முறைக்கு வித்திட்டவர் தொல்காப்பியரே என்பது இனிது புலனாகும். இனி ஆசிரியர் வகுத்த முறையினையும் அதற்கு உரையாசிரியர்கள் கூறிய விளக்கங்களையும் காண்போம்.

"நாலெழுத் தாதியாக வாறெழுத்
தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப" (செய். 35)

நாலெழுத்து முதலாக ஆறு எழுத்தின் காறும் உள்ள மூன்றடியும் குறளடி என்ப. அஃதாவது நாலெழுத்து அமைந்த நாற்சீரடியாகும்.

(எ. டு) 'நேர்ந்து நேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து' என்பதில் குற்றியலுகரம் நீக்கி எண்ண எழுத்துக்கள் நான்கு வந்தன. இவ்வாறே ஐந்து, ஆறு எழுத்துக்கள் பெற்ற குறளடிகட்கும் உதாரணம் காட்டினர்.

"ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக் களவே
யீரெழுத் தேற்ற மல்வழி யான" (செய். 36)

என்ற நூற்பாவில், ஏழு, எட்டு, ஒன்பது எழுத்துக்களால் ஆக்கப்படும் அடி சிந்தடி எனப்பெயர் பெறும் என்றார்.

"பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே
யொத்த நாலெழுத் தேற்றலங் கடையே" (செய். 37)

பத்து, பதினொன்று, பன்னிரண்டு, பதின்மூன்று, பதினான்கு என ஐவகை நிலைகளில் நேரடி வரப்பெறும்.

"மூவைந் தெழுத்தே நெடிலடிக் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப" (செய். 38)

என நெடிலடி பதினைந்து, பதினாறு, பதினேழு எழுத்துக்கள் கொண்ட மூந்நிலையில் வரப்பெறும்.

"மூவா றெழுத்தே கழிநெடிற் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப" (செய். 39)

எனக் கழிநெடிலடி பதினெட்டு, பத்தொன்பது, இருபது எழுத்துக்கள் பெற்று மூந்நிலைகளில் வரும் எனக் கூறினார்.

சுருங்கக்கூறுமிடத்து எழுத்து எண்ணிக்கையால் அடிகள், குறளடி, சிந்தடி. நேரடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி எனப்பெயர் பெற்றனவே அல்லாமல் சீர்வகையால் நான்கு சீராகவே வரும் என்பதே கருத்தாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

"நாற்சீர் கொண்டது அடியெனப் படுமே" (செய். 31)

என்ற நூற்பாவும் இக்கருத்தினையே வலியுறுத்துகின்றது. இந் நூற்பாவிற்கு உரைவகுத்த நச்சினார்க்கினியர், "நாற்சீர் கொண்ட அளவடியே அடியென்று' சிறப்பித்துக் கூறப்படும் என்றவாறு" என்றும் 'எனவே ஒழிந்த நான்கடியும் சிறப்பில வாயிற்று' என்றும் கூறுகின்றார். ஈண்டு, பிற்காலத்தார் முறையினை அடியொற்றியே பொருள் கூறுகின்றார் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது. சீர் எண்ணி அடி வகுக்கின்ற முறையும் எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கின்ற முறையும் ஒன்றே என்பது நச்சினார்க்கினியர் கொள்கையாகும்: இதனை, மக்களுள் தீரக் குறியானைக் குறளனென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானைச் சிந்தனென்றும், ஒப்பவமைந்தானை அளவிற் பட்டானென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானை நெடியானென்றும், அவனின் மிக நெடியானை கழிய நெடியனென்றும் கூறுபவாகலின் அவைபோலக் கொள்க, இப்பெயர்" என்பதனாலும், 'இவை சீர்வகையடிக்கும் ஒக்கும்; என்னை? சுருங்கிய வெழுத்தாலும் இருசீராலும் வருவன குறளடி எனவும், ஏறிய வெழுத்தாலும்

முச்சீராலும் வருவன சிந்தடி எனவும், இடைநிகரான வெழுத்தாலும் நாற்சீராலும் வருவன அளவடி எனவும், மிக்கவெழுத்தாலும் ஐஞ்சீராலும் வருவன நெடிலடி எனவும், அவற்றின் மிக்க வெழுத்தாலும் அறுசீர் முதலிய சீராலும் வருவன கழிநெடிலடி யெனவும், அங்ஙனம் இருவகையடிக்கும் ஒருபெயரே கொள்க" என்பதனாலும் உணர்த்துகின்றார்.

ஆசிரியர் எழுத்தெண்ணி அடிவகுத்திருப்பினும் சீர் எண்ணி அடி வகுக்கின்ற முறையினைக் கொள்ளவில்லை என்று கூற முடியாது.

"வெண்பா வீற்றடி முச்சீர்த் தாகும்
அசைச் சீர்த்தாகு மவ்வழி யான"

எனவும்

"எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே"

எனவும் ஒன்பது நூற்பாக்களில் சீர் எண்ணி அடிவகுக்கின்ற முறையினை மேற்கொள்கின்றார்.

உரையாசிரியராகிய இளம்பூரணரும், "நாற்சீர் கொண்டதடி" என ஓதிப் பின்னும் இருசீரடி வஞ்சிக்கண் உரித்தென ஓதி ஐஞ்சீரடியும், அறுசீரடியும், எழுசீரடியும் உள என ஓதினமையான், அடியாவது இரண்டு முதலாக வருமெனவும் அவற்றுள் இருசீரடி குறளடி எனவும் முச்சீரடி சிந்தடி எனவும் நாற்சீரடி அளவடி எனவும் ஐஞ்சீரடி நெடிலடி எனவும் அறுசீர் முதலாக வரும் அடியெல்லாங் கழிநெடிலடியாமெனவும் பிற நூலாசிரியர் கூறிய இலக்கணமும் இவ்வாசிரியர்க்கு உடம்பாடென்று கொள்க' என்று கூறுகின்றார்.

காரிகை ஆசிரியர், எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்காமல் சீர் எண்ணி அடிவகுக்கின்ற முறையினைப் பின்பற்றினார். எனினும், "பொருளோ டடிமுதனிற்பது" என்ற காரிகையில் 'வனப்பு' என்றதைக் கூறியதனால் தொல்காப்பியர்தம் எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கின்ற முறையினையும் மேற்கொள்ள வேண்டுவது

காரிகையாருக்கு இன்றியமையாததாயிற்று. எண்வகை வனப்புக்களுள் 'இழைபு' என்பது ஒன்றாகும். இதற்கு விளக்கம் கூற வந்த குணசாகரர், 'இழைபு' என்பது வல்லொற்றியாதுந் தீண்டாது செய்யுளிய லுடையாரால் எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட குறளடி முதலாகப் பதினேழ்நிலத்து ஐந்தடியும் முறையானே யுடைத்தாய் ஓங்கிய சொற்களால் வருவது எனக் கூறி' எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கும் முறையைத் தழுவி உரைக்கின்றார்

நச்சினார்க்கினியர், இளம்பூரணர் உரைகளால், எழுத்தெண்ணி அடிவகுப்பதற்கும் சீர் எண்ணி அடிவகுப்பதற்கும் வேறுபாடில்லை. இரண்டும் ஒன்றே என்ற கருத்தும், எழுத்தெண்ணி அடிவகுத்தாலும் சீர் எண்ணி அடிவகுத்தாலும் சீர் எண்ணி அடிவகுக்கும் பிற ஆசிரியர் கருத்தும் தொல்காப்பியர்க்கு உடன் பாடே என்ற கருத்தும் கிடைத்தன.

"ஒற்றொடு புணர்ந்த"

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவாலும், இழைபிற்குக் குணசாகரர் கூறிய விளக்கத்தாலும் எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கின்ற முறை இன்றியமையாத தேவை என்பதும், முறையினால் இரண்டும் வேறுபட்டன என்பதும் பெறப்பட்டது. அஃதாவது சீர் எண்ணி அடிவகுக்கின்ற முறையை மட்டும் மேற்கொண்டால் 17 நிலம் பெறப்படாமையால் இழைபின் இலக்கணம் சீர்எண்ணி அடிவகுக்கின்ற முறையால் அமையாது என்பதாகும்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் ஆசிரியர் கருத்தைத் தெளிவாகச் சுட்டவில்லையோ என்ற ஐயம் தோன்றுகின்றது. இவற்றையெல்லாம் தொகுத்தும் வகுத்தும் பார்க்கின்றபொழுது நாம் கீழ்க்கண்ட கருத்துக்களை நினையத் தோன்றுகின்றது.

அவையாவன:—

1. தொல்காப்பியர் எழுத்தெண்ணி அடிவகுத்துள்ளார். சீர் எண்ணியும் அடிவகுத்துள்ளார்.

2. எழுத்தெண்ணி வகுப்பதனுல் சிலபயனும், சீர்எண்ணி அடி வகுப்பதனுல் சிலபயனும் இருந்தமை புலப்படுகிறது.

3. எழுத்தெண்ணி அடிவகுத்தால், குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நேரடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி எனப்பெயர் பெறும் என்பதும், சீர்எண்ணி அடிவகுக்குங்கால், இருசீரடி, முச்சீரடி, நாற்சீரடி, ஐஞ்சீரடி, அறுசீரடி, எழுசீரடி, என எண்ணிக்கையால் பெயர் பெறும் என்பது.

4. பிற்காலத்தார் கூறிய முறைக்கும் தொல்காப்பியரே வித்திட்டார் என்பது.

5. தொல்காப்பியர், எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கும் காலம் மறைகின்ற நிலையிலும் சீர்எண்ணி அடிவகுக்கின்ற காலம் தொடக்க நிலையிலும் வாழ்ந்தமையால் இரு முறையும் மேற்கொண்டனரோ? என்பது எண்ணுதற்குரியது.

15. இறையனார் களவியலுரை

வித்துவான் க. வெள்ளைவாரணன்

இறையனார் களவியல் என்னும் பொருளிலக்கண நூல் மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாகிய இறையனாராற் செய்யப்பட்டதென்றும் இந்நூலுக்கு அமைந்த உரை மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைக்க உருத்திரசன்மராற் கேட்கப்பட்டதென்றும் இந்நூல் முகத்தமைந்த பாயிர உரை கூறும்.

நூல் தோன்றிய வரலாறு

பாண்டியனாடு பன்னீரியாண்டு வற்கடஞ் சென்றது. மக்கள் பசியால் பெரிதும் வாட்டமுற்றனர். பாண்டியன் தன் அவைக் களப் புலவரையெல்லாம் அழைத்து, "பெரியீர்; இவ்வற்கட நாளில் உங்களைப் போற்றிக் காக்கும் ஆற்றலற்றவனாயினேன். என் நாட்டு மக்கள் பஞ்சத்தாற் பெரிதும் வருந்துகின்றனர். நீங்கள் விரும்பிய இடங்கட்குச் சென்று நாடு செழித்தபின் இங்கு வம்மின்' என்றான். புலவர்களும் தாம்தாம் விரும்பிய ஊர்களிற் சென்று தங்கினார்கள். பன்னிரண்டாண்டுகள் கழிந்த பின்னர் மழைபெய்து பாண்டி நாடு செழிப்புற்றது. அந்நிலையிற் கல்வி வளர்ச்சியிற் கருத்துடைய பாண்டியன் "புலவரையெல் லாம் அழைத்துவம்மின்" என எல்லாப் பக்கம் ஆட்போக்கினான். பாண்டியனுடைய ஏவலாளர் தமிழ்நாடெங்கும் புலவர்களைத் தேடித்திரிந்து எழுத்ததிகாரத்திலும் சொல்லதிகாரத்திலும் வல்ல புலவர்களை மட்டுங் கண்டு அழைத்துவந்து, பொருளதி காரம் வல்லாரைத் தாம் காணப் பெறாமையை அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அதனைக் கேட்ட பாண்டியன் "எழுத்ததிகார மும் சொல்லதிகாரம் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தையுணர்ந்து பயன் பெறுதற்கன்றே? பொருளதிகாரம் பெறேமேயெனின்

இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்'' எனக் கவல்வானாயினன். அவனது கவற்சியை நீக்குதற்பொருட்டு ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாகிய இறைவன் அருந்தமிழ்க் களவொழுக்கமாகிய அகனைந்திணையொழுகலாற்றின் இயல்பினை விரித்துரைக்கும் அறுபது சூத்திரங்களை இயற்றி அவற்றை மூன்று செப்பேடுகளில் எழுதிப் பீடத்தின்கீழ் வைத்தருளினான். அவ்வேடுகள் திருவாலவாய்த் திருக்கோயிலில் இறைவற்குப் பூசனைபுரியும் பார்ப்பான் கையில் அகப்பட்டன. அவன் அவ்வேடுகளைப் படித்துப் பார்த்த அளவில் அவற்றில் எழுதப்பட்ட நூல் பொருளதிகாரமாகத் தோன்றியது. அவன் அந்நூலினைப் பாண்டிய மன்னனிடம் சென்று காட்டினான். அதனைப் பெற்று மகிழ்ந்த பாண்டியன் புலவர்களையழைத்து ' இதனைக்கொண்டு போய்ப் பொருள் காண்மின்'' எனப் பணித்தனன்.

உரைதோன்றிய வரலாறு

அந்நூலைப் பெற்று உரைகாணச் சென்ற புலவர்கள் இது தான் இதற்குப் பொருள் எனத் தமக்குள் ஒரு முடிவுக்கு வர இயலாத நிலையினராய், ஆலவாயிற் பெருமானையடைந்து தமக்கோர் காரணிகனைத் தருதல் வேண்டுமென வரங்கிடந்தனர். அந்நிலையில் இறைவன் இடையாமத்தே ''இவ்வூர் உப்பூரிகுடிகிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மன் என்பான் ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் மூங்கைப்பிள்ளை உளன். அவன் குமார தெய்வம்; அவனை அழைத்துச் சென்று ஆசனத்தமர்த்திக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைத்தால் மெய்யாயின உரைகேட்டவிடத்துக் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும். மெய் யல்லாவுரை கேட்டவிடத்து வாளாவிருக்கும்' என மும்முறை இசைத்த குரலைக் கேட்டுமகிழ்ந்த புலவர்கள், திருக்கோயிலை வலம் வந்து உப்பூரிகுடிகிழாரையடைந்து உருத்திரசன்மனை அழைத்துக்கொண்டு கன்மாப் பலகையில் அமர்த்திக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைத்தனர். புலவர் பலரும் கூறிய

உரையைக்கேட்டு வாளாவிருந்த உருத்திரசன்மன், மதுரை மருதனிளநாகனார் உரை கூறியபொழுது ஒருசில பகுதிகளைக் கேட்டுக் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் நிறுத்தினான். பின்னர் நக்கீரனார் உரை கூறியபொழுது பதந்தோறும் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான். அது கண்டாரனைவரும் "இந்நூற்கு மெய்யுரை பெற்றாம்", என ஆரவாரித்து மகிழ்ந்தனர். மதுரை ஆலவாயிற் பெருமானடிகளாற் செய்யப் பட்ட நூலுக்கு நக்கீரனாரால் உரைகண்டு மதுரை உப்பூரிகுடி கிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மனாகிய குமாரசுவாமியால் மெய்யுரைகேட்கப்பட்டது என்னும் வரலாறு இறையனார் களவியல் பாயிரவுரையில் விரித்துக் கூறப்பெற்றது.

வரலாற்றை வலியுறுத்தும் சான்றுகள்

இறையனார் களவியல் என்னும் இந்நூலின் தோற்றம் பற்றிய இச்செய்தியை,

"உலகியல் நிறுத்தும் பொருண்மர பொடுங்க"

எனத் தொடங்கும் கல்லாடம் மூன்றாம் பாடலிலும், அந் நூலின் உரையரங்கேற்றத்திற் காரணிகனாயமர்ந்து பரணர் முதலிய சங்கப்புலவர்கள் கூறிய உரைகளைக் கேட்டு நக்கீரனார் உரைத்த உரையே மெய்யுரையெனத் தெளியக் கண்ணீரரும்பி மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கத் தன் மெய்ப்பாட்டினால் மெய்யுரையிது வென வுணர்த்திய உருத்திரசன்மனாகிய குமார தெய்வத்தின் திருவருட்செயலை,

"மணிக் காலறிஞர் பெருங்குடித் தோன்றி
இறையோன் பொருட்குப் பரணர் முதல் கேட்ப
பெருந்தமிழ் விரித்த அருந்தமிழ்ப் புலவனும்
பாய்பாரறிய நீயே யாதலின்"

என முருகப்பெருமானை விளித்துப் போற்றும் பாடலிலும் கல்லாடனார் குறிப்பிட்டுள்ளமை காணலாம்.

நூல் தோன்றுவதற்குப் பாயிரவுரை கூறும் காரணம்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் இயற்றிய இயற்றமிழ் முதனூலாகிய தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் உளதாகவும் அறுபது சூத்திரங்களாலியன்ற சிறு நூலாகிய இறையனாரகப் பொருள் தோன்றுதற்குரிய காரணம் யாது? என்னும் ஐயந்தோன்றுதலியல்பே. கடைச்சங்கத்திறுதிக் காலத்திற் பாண்டிய நாட்டில் ஏற்பட்ட பன்னீராண்டு வற்கடத்தின் காரணமாக மதுரையில் வாழ்ந்த புலவர் பலரும் வெவ்வேறிடங்களுக்குச் சென்று தங்கினமையால் உலகியல் வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் பகுதியை உள்ளவாறு மனப்பாடம் செய்து பொருள் விரித்துரைக்கும் புலவர்கள் அந்நகரத்தில் இல்லா தகன்றனர் என்பதும் அந்நிலையில் மதுரை நகர மாந்தரும் பாண்டிய மன்னனும் பெரிதும் வருந்தமுற்றனராக அவர்தம் மனக்கவலையை மாற்றுதற்கெனவே தென்றமிழ்க் கடவுளாகிய ஆலவாயிற் பெருமான் இக்களவியல் நூலினை அருளிச்செய்ய வேண்டிய இன்றியமையாமை யேற்பட்டது என்பதும்,

> "உலகியல் கிறுத்தும் பொருண்மர பொடுங்க
> மாறனும் புலவரும் மயங்குறுகாலை"

எனவரும் தொடர்களாற் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தப் பெற்றிருத்தல் காணலாம்.

ஒட்டக்கூத்தர்கூறும் மற்றொரு காரணம்

தொல்காப்பியம் உளதாகவும் இறையனார் களவியல் இயற்றப்பெற்றமைக்கு ஒட்டக்கூத்தர் கூறும் மற்றொரு காரணமும் இங்கு ஆராய்வதற்குரியதாகும். கூத்தர் தாம் பாடிய குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழின் காப்புப் பருவத்தில் இறைவனைப் போற்றுவதாக அமைந்த பாடற்பகுதி,

> "வடிவில் காப்பிய மதரவாய்ப்பொருள் மரபுவீட்டியதால்
> வழுதியாட்சியை வளவன் மாற்றிட மதுரை கூப்பிடுநாள்
> அடைவு கோத்தன அமுதசூத்திரம் அறுபதாய்ச் சமைநூல்
> அமரர்கீழ்ப்பட அறிஞர் மேற்பட அருளுமூர்த்திகளே"

என்பதாகும். இதன்கண் 'வடுவில் காப்பியம்' என்றது குற்றமற்ற தொல்காப்பியத்தை. 'மதுரவாய்ப் பொருண்மரபு' என்றது இனிமையமைந்த பொருளிலக்கணத்தைக் கூறும் பொருளதிகாரப் பகுதியை. நாட்டில் உலகியல் வாழ்வினை நிலைபெறச் செய்யும் பொருளதிகாரமரபு சிதைந்தமையால் பாண்டி நாட்டு ஆட்சியில் அயலார் தலையிடும் இடர்நிலையுள்ளதாக, அப்பொழுது மதுரை நகரப் பெருமக்கள் முடிகெழுவேந்தர் மூவருள் ஒருவனாகிய சோழமன்னனை முறையிட்டு அழைக்கும் நிலையேற்பட்டதெனவும் அந்நிலைமாறப் பாண்டியனது குலமுதலாகிய ஆலவாயிற் பெருமானடிகள் அவிச்சுவையே நுகரும் அமரர் கீழ்ப்படவும் செவிச் சுவையாந் தீந்தமிழ் நுகரும் அறிஞர்கள் மேற்படவும் தேவாமுதத்தையொத்து அண்ணிக்கும் அறுபது சூத்திரங்களால் இயன்ற களவியல் என்னும் நூலினை அருளிச் செய்தனன் எனவும் மேற்காட்டிய பாடற் பகுதியிற் கூத்தர் கூறியுள்ளார். இக் குறிப்பு இறையனார் களவியல் தோன்றிய காலத்துச் சூழ்நிலையைச் சுட்டும் முறையில் அமைந்துள்ளமை கூர்ந்துணரத்தக்கதாகும்.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் பயிற்சி அருகினமை

இறையனார் களவியலின் பாயிரவுரையில் நூல் தோன்றிய வரலாறுரைக்கும் பகுதிக்கும் மேற்காட்டிய ஒட்டக்கூத்தர் பாடற் பகுதிக்கும் சிறிது வேறுபாடு காணப்பெறினும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார மரபு வழக்கு வீழ்ந்ததும் அந்நிலையில் இறையனார் களவியல் இயற்றப் பெற்றதும் ஆகிய செய்திகள் ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. பாண்டி நாட்டிற் பொருளதிகாரம் வல்லாரைக் காணப் பெறுமைக்கு அந்நாட்டிலுண்டாகிய பன்னீராண்டு வற்கடமே காரணம் என்பது களவியலுரையின் கருத்தாகும். பாண்டி நாட்டில் தொல்காப்பியப் பொருள் மரபு சிதைந்தமைக்கு அந்நாட்டிலேற்பட்ட அரசியற் குழப்பமே காரணம் என்பது கூத்தர் பாடலிற் காணப்படும் குறிப்பாகும். தமிழ் நாட்டின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைத் தம்

பாடல்களில் விரித்துரைக்கும் நோக்கமுடையவர் ஒட்டக்கூத்தர் என்பது அவர்பாடிய மூவருலா, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ் தக்கயாகப் பரணி என்னும் பனுவல்களால் இனிது விளங்கும். எனவே வரலாறுணர்வுடைய கூத்தர் இறையனார் களவியலின் தோற்றத்தைக் குறித்துக் கூறிய இச்செய்தியினை முழுவதும் புனைந்துரையெனத் தள்ளுவதற்கியலவில்லை. களவியலுரைப் பாயிரத்தும் ஒட்டக்கூத்தர் பாடலிலும் குறிக்கப் பெற்ற இருவேறு காரணங்களாலும் தொல்காப்பியப் பொருளதிகார மரபு பாண்டி நாட்டில் வழக்கொழிந்த நிலையில் இறையனார் களவியல் தோன்றியது எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும். பாண்டி நாட்டில் அரசியற் சூழ்நிலை காரணமாகத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் பயிற்சி சிலகாலம் தடைப்பட்டதாயினும் தமிழ் நாட்டில் ஏனைய பகுதிகளில் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் பகுதி அறிஞர்களிடையே தொடர்ச்சியாகப் பயின்று பாடஞ்சொல்லப்பெற்று வழங்கி வந்தது என்பதற்கு இறையனார் களவியலுரையில் மேற்கோளாக எடுத்தாளப் பெற்றுள்ள தொல்காப்பிய நூற்பாக்களே சிறந்த சான்றாகும்.

நூலாசிரியராகிய இறையனார் யாவர் ?

இறையனார் களவியல் என்னும் இந்நூல் ஆலவாயிற் பெருமானாகிய சிவபெருமானால் அருளிச் செய்யப் பெற்றது என்னும் செய்தி இடைக்காலத்தில் வாழ்ந்த தமிழ்ச் சான்றோர் பலராலும் உடன்பட்டு வழங்கப் பெற்றுள்ளது.

> "வினையி னீங்கி விளங்கிய அறிவின்
> முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்" (தொல். மரபு-சூ. 94)

என்ற மரபியற் சூத்திரத்திரவுரையில், பிற்காலத்துப் பெருமானடிகள் களவியல் செய்தாங்குச் செய்யினும் பிற்காலத்தானும் முதனூலென்பதறிவித்தற்கும்'' எனப் பேராசிரியர் இக்கொள்கையை வலியுறுத்தியுள்ளமை காணலாம்.

இறையனார் களவியல் என்னும் இந்நூலை இயற்றியருளி யவர் திருவாலவாயில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே என்பதனை,

"திருவாலவாயமர்ந்த செழுஞ்சுடரைச் **செழும்பொருள்நூல்**
தருவானை" (பெரிய-திருநாவுக்-406)

எனவும்,

"மெய்ம்மைப் பொருளாந் **தமிழ் நூலின் விளங்கு வாய்மைச்**
செம்மைப் பொருளுந் தருவார் திருவாலவாயில்
எம்மைப் பவந்தீர்ப்பவர் சங்கமிருந்த தென்றால்"
(பெரிய-மூர்த்தி-7)

எனவும்

"**நூலின்கட் பொருள்பாடி** நூலறிவார்க் கீந்தானை"
(பெரிய-சம்பந்தர்-883)

எனவும் வருந்தொடர்களில் அருள் மொழித்தேவராகிய சேக்கி ழாரடிகள் குறித்துப் போற்றியுள்ளமை காணலாம்.

இங்ஙனம் முன்னைத் தமிழ்ச் சான்றோர் பலரும் இந் நூலுக் கமைந்த தெய்வத் தொடர்பினை ஏற்றுப் போற்றியுள்ளார்கள். ஆயினும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றை உலகியலில் நின்று ஆராயும் இக்காலமுறைப்படி இறையனார் களவியலின் அமைப்பினைக் கூர்ந்து நோக்குவார்க்கு 'இறையனார் களவியல்' என்னும் இந் நூல், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தைக் கற்றுவல்ல புலவ ரொருவரால் அகப்பொருளிலக்கணத்தைச் சுருக்கமாக விளங்கும் கருத்துடன் இயற்றப் பெற்றதே என்னும் மெய்ம்மை இனிது புலனாகும்.

இறையனார் களவியல் தொல்காப்பியத்தை அடியொற்றியதே

களவியல் நூலாசிரியராகிய இறையனார் தாம் கூறும் கருத் துக்களை

"கந்தருவ வழக்கமென்மனோர் புலவர்" (களா. - 1)
"மதியுடம்படுத்தற்கும் உரியன் என்ப" (களா. - 6)
"ஆயிரண்டென்ப வரைதாலாறே" (களா. - 24)
"சிறைப்புறங்குறித்தன் றென்மனோர் புலவர் (களா.- 54)

என்றாங்கு முன்னோர் மொழி பொருளாகக் கொண்டெடுத்து மொழிகின்றார். இந்நூற் சூத்திரங்களுட் பெரும்பாலான தொல்காப்பியத்தையடியொற்றியமைந்துள்ளன. இந்நூலாசிரியராகிய இறையனார் தொல்காப்பியனார் கூறும் பொருளையேயன்றித் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களையும் சூத்திரப் பகுதிகளாகிய தொடர்களையும் தம் நூலில் ஆங்காங்கே இணைத்துக் கூறியுள்ளார்.

"இன்பமும் பொருளும் அறனுமென்றாங்
கன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டங் காணுங்காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றலெட்டனுட்
டுறையமை நல்யாழ்த் துணைமையோ ரியல்பே"
(தொல்-களவு-1)

எனவரும் தொல்காப்பிய நூற்பாவின் பொருளைச் சுருக்கமும் தெளிவும் பொருந்த விளக்கும் நிலையில் அமைந்தது.

"அன்பினைந்திணைக் களவெனப்படுவது
அந்தண ரருமறை மன்றலெட்டனுட்
கந்தருவ வழக்கமென்மனோர் புலவர்"

என வரும் இறையனார் களவியல் முதற் சூத்திரமாகும். இவ்வாறே இறையனார் களவியலிலுள்ள 12, 17, 18, 19, 21, 22, 24, 29, 30, 36, 37, 41, 42, 43, 47, 50, 54, 56, 57-ஆம் சூத்திரங்கள், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தில் வரும் 112, 131, 128, 129, 130, 137, 138, 112, 207, 28, 34, 186-188, 221, 185, 178, 154, 177, 311, 512-ஆம் சூத்திரங்களைப் பின்பற்றியமைந்துள்ளமையும் இந்நூல் 59-ஆம் சூத்திரத்தில்

" இளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும்
இளந்தவற் றியலான் உணர்ந்தனர் கொளலே "

எனவரும் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரம் இடையியலின் இறுதிச் சூத்திரம் அவ்வாறே எடுத்தாளப் பெற்றமையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கியுணரத்தக்கனவாகும்.

அன்பினைந்திணை யொழுகலாறு மக்களைப் பொருளாகக் கொண்டு வருவது என்பதனை ' மக்கள் நுதலிய அகனைந்திணையும் (தொல் - பொருள் – அகம் – 58) எனவரும் தொடரில் தொல்காப்பியர் தெளிவாகக் குறித்துள்ளார். இத்தொடர்ப் பொருளை விரித்துரைக்கும் முறையில் அமைந்தது.

"களவு கற்பெனக் கண்ணிய ஈண்டையோர்
உளநிகழ் அன்பின் உயர்ச்சி மேன"

(இறையனார் - களவியல் 60)

எனவரும் இந்நூலின் இறுதிச் சூத்திரமாகும். இவையெல்லாவற்றையும் ஒப்புநோக்கி ஆராயுமிடத்து இறையனார் களவியல் என்னும் இந்நூல், இறையனார் எனப் பெயரிய புலவரொருவரால் தொல்காப்பியத்தின் வழிநூலாக இயற்றப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஒருவாறு புலனும்.

நூலாசிரியர் இறையனார் கடைச்சங்கப் புலவர்

இறையனார் களவியல் என்னும் நூலுக்குக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் உரைகண்டார் என்னும் செய்தியினைப் பேராசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் முதலிய பண்டைப் பேராசிரியர் உடன்பட்டு மொழிதலால் இந்நூலாசிரியராகிய இறையனார் கடைச்சங்கப் புலவராகிய நக்கீரனார்க்குக் காலத்தாற் சிறிது முற்பட்டவராதல் வேண்டும். எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றாகிய குறுந்தொகையில் தொகுக்கப்பட்ட "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்னும் பாடலைப்பாடிய இறையனார் எனப் பெயரிய கடைச்சங்கப் புலவர் பெருமானே இக்களவியல் நூலின் ஆசிரியர் எனக்

கொள்ளுதல் பெரிதும் பொருத்தமுடையதாகும். இறையனார் களவியலுரை நூலின் தொடக்கத்தில் அந்நூலிற்குத் தெய்வத் தன்மை கற்பித்துக்கூறிய உரைப்பகுதி இறையனார் என்னும் பெயரொற்றுமை பற்றிப் பிற்காலத்தில் தோன்றிய கதையினை அடியொற்றியமைந்ததாதல்வேண்டும்.

"கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்னும் குறுந்தொகைச் செய்யுளைப்பாடிய கடைச்சங்கப் புலவராகிய இறையனாரை மதுரைத் திருவாலவாயில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானாகவே முன்னையோர் கருதிப் போற்றியுள்ளார்கள்.

"பொதியப் பொருப்பன் மதியக் கருத்தினைக்
கொங்குதேர் வாழ்க்கைச் செந்தமிழ் கூறிப்
பொற்குவை தருமிக் கற்புடனுதவி
என்னுளங் குடிகொண் டிரும்பய னளிக்குங்
கள்ளவிழ் குழல்சேர் கருணையெம் பெருமான்"
(கல்லாடம் - செய்-1)

எனக் கல்லாடனாரும்,

"நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறி
நற்கனகக் கிழி தருமிக் கருளினோன்காண்"

எனத்திருநாவுக்கரசரும் இறைவனைப் போற்றியுள்ளமை இவண் கருதத்தகுவதாகும்.

களவியலுரை எழுத்துருப் பெற்ற காலம்.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் கண்டவுரை அவர் மகனார் கீரங்கொற்றனார் முதல் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார் வரை ஒருவர்பின் ஒருவரால் வாய்மொழியாகப் பாடஞ்சொல்லப் பெற்றுவந்து, முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனாராலோ அன்றி அவர்க்குப் பின்வந்த மாணவரொருவராலோ எழுத்துருவில் எழுதப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது களவியலுரைப் பாயிரத்

தால் உய்த்துணரப்படும். இப்பொழுது வழங்கும் இறையனார் களவியலுரைநடை நக்கீரனார்க்குப் பிற்பட்டு வந்த தவச்செல்வர் ஒருவரால் எழுத்துருவில் எழுதப்பெற்றதென்பது "கடைச் சங்கத்தாருட் களவியற் பொருள்கண்ட கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார்' இடைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும் நூலாயிற்றுத் தொல்காப்பியம் என்றாராகலானும், பிற்காலத் தார்க்கு உரையெழுதினோரும் அதுகூறிக் கரிபோக்கினாராகலா னும்" (தொல்காப்பியம்—பேராசிரியம்-மரபியல் ·94-ஆம் சூத்திர வுரை) எனவரும் பேராசிரியர் உரைப்பகுதியால் நன்கு புலனாம்.

நக்கீரனார் களவியலுக்கு உரை கூறியவரே, எழுதியவரல்லர்

இப்போதுள்ள களவியலுரையின் வேறாக நக்கீரனார் உரை எனத் தனியே ஓருரை இருந்ததென்பாரும் உளர். நக்கீரனார் களவியலுக்கு உரைக்கண்டு அதனை வாய்மொழியாகக் கூறியதன்றி எழுத்துருவில் எழுதவில்லை என்பதும் அவ்வுரை மாணாக்கர் பரம்பரையில் வழி வழியே சொல்லப்பெற்று வழங்கிப் பிற் காலத்தில் தான் தவச்செல்வரொருவரால் உரையாக எழுதப் பெற்ற தென்பதும் "களவியற் பொருள்கண்ட நக்கீரனார்" எனவும் "பிற்காலத்தார்க்கு உரையெழுதினோரும்" எனவும் வரும் பேராசிரியர் உரைத்தொடர்களால் நன்கு விளங்கும்.

இனி இப்பொழுதுள்ள இறையனார் களவியலுரை எக் காலத்தில் எழுதப்பெற்றது என்பதனை ஒரு சிறிது நோக்குவோம். இவ்வுரையில் அன்பினைந்திணைத் துறைகளுக்குரிய இலக்கியங் களாக நற்றிணை குறுந்தொகை அகநானூறு முதலிய சங்கச் செய்யுட்களும் அவற்றையடுத்து நெல்வேலி வென்ற பாண்டியன் அரிகேசரியைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப் பெற்ற பாண்டிக் கோவைச் செய்யுட்களும் மேற்கோளாக எடுத் தாளப் பெற்றுள்ளன. உரையாசிரியர் கூறும் துறை விளக்கங்கள் பாண்டிக்கோவைச் செய்யுட்களின் பொருளை அடியொற்றி

யமைந்திருத்தலால் பாண்டிக்கோவை தோன்றிய காலத்திலேயோ அன்றி அக்காலத்தையொட்டியோ களவியலுரையும் எழுதப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருத வேண்டியுள்ளது.

பாண்டிக் கோவை

பாண்டிக்கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய பாண்டியன் அரிகேசரி என்னும் சிறப்புப் பெயர்க்கு உரியவனாகவும், பாழி, செந்நிலம் ஆகியவிடங்களில் நிகழ்ந்த போர்களில் சேரர்களையும் குறுநில மன்னர்களையும் பொருது வென்றவனாகவும் பாராட்டப் பெற்றுள்ளான். பாண்டியற்குரிய வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டில் பாழி, நெல்வேலி, செந்நிலம் முதலான இடங்களில் நிகழ்ந்த பெரும் போர்களிற் சேரர்களையும் குறுநில மன்னர்களையும் வென்று உறையூரைக் கைப்பற்றிய பெருவீரனாக மாறவர்மன் அரிகேசரி குறிக்கப் பெற்றுள்ளான். எனவே வேள்விக் குடிச் செப்பேட்டிற் கூறப்படும் மாறவர்மன் அரிகேசரியே பாண்டிக் கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவன் என்பது நன்கு துணியப்படும். கி. பி 640–ல்பட்டம் எய்திய மாறவர்மன் அரிகேசரி என்ற பாண்டியன் திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரால் சிவநெறியில் நிறுத்தப்பெற்று, ' நிறைகொண்ட சிந்தையான் நெல்வேலி வென்ற நின்றசீர் நெடுமாறன்'' என நம்பியாரூரரால் போற்றப் பெற்ற சிவநெறிச் செல்வர் என்பது வரலாற்றாராய்ச்சியாளர் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபாகும். நெல் வேலி வென்ற மாறவர்மன் அரிகேசரியைப் பாராட்டிய பாடல் களுடன் அவனுடைய மகன் வயிற்றுப் பேரனும் கோச்சடையன் ரணதீரன் மைந்தனும் ஆகிய அரிகேசரி பராங்குசன் மாறவர் மனைப் பாராட்டிய பாடல்களும் இறையனார் களவியலுரையில் மேற்கோளாக இடம் பெற்றுள்ளன. அரிகேசரி பராங்குச மாறவர்மன் என்னும் இவ்வேந்தன் கி. பி. 710 முதல் 765 வரை ஆட்சி புரிந்தவனாவான். பராங்குசன் என்னும் இவ்வேந் தனைப் போற்றும் செய்யுட்களும் களவியலுரையில் மேற்கோளாக

எடுத்தாளப் பெற்றிருத்தலால் இவ்வுரை கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் எழுதப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருத வேண்டியுள்ளது.

களவியலுரையும் திருச்சிற்றம்பலக்கோவையும்

இறையனார் களவியலுரையின் சிறந்த உரைத் தொடர்கள் சில மணிவாசகப்பெருமான் அருளிய திருச்சிற்றம்பலக் கோவையில் இடம்பெற்றுள்ளமை காணலாம்.

வேறு வேறிடங்களிற் பிறந்து வளர்ந்தாராகிய தலைவனும் தலைவியும் நல்லூழின் திறத்தால் ஓரிடத்து எதிர்ப்பட்டுக் கூடிய தன்மையினை 'வடகடலிட்ட ஒரு நுகம் ஒருதுளை, தென்கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற் போலவும்' என உவமை கூறி விளக்குவர் களவியலுரையாசிரியர். இவ்வுரை விளக்கத்தை அடியொற்றியமைந்தது,

"வளைபயில் கீழ்கடல் நின்றிட மேல்கடல் வானுகத்தின்
துளைவழி நேர்கழி கோத்தென" (திருக்-6)

என்வரும் திருக்கோவையரும். திருக்கோவையிலுள்ள திருப்பாடல்களிற் சில களவிய லுரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்ற பாண்டிக் கோவைச் செய்யுட்களின் சொற்பொருள் நடையினை ஒத்து அமைந்துள்ளன.

"மேவியொன்னாரை வெண்மாத்து வென்றான் கன்னி
வீழ்பொழில்வாய்த்
தேவியென்றும் நின்னையாளினைக்கின்றது சேயரிபாய்
காவிவென்றாய கண்ணையல்லேயேலொன்று கட்டுரையாய்
ஆவிசென்றாற் பின்னையாரே பெயர்ப்பர் அகலிடத்தே" (46)

எனவரும் பாண்டிக்கோவைச் செய்யுளைச் சொற்பொருள் நடையிற் பெரிதும் தழுவியமைந்தது,

"காவி நின்றேர் தருகண்டர் வண்டில்லைக் கண்ணார் கமலத்
தேவியென்றே யையஞ் சென்றதன்றே யறியச் சிறிது

மாவி யன்றன்ன மென்னோக்கி நின்வாய் திறவாவிடினென்
ஆவியன்றே யமிழ்தே யணங்கே யின்றழிகின்றதே'' (41)

என்னும் திருக்கோவையார் பாடலாகும். இவ்வாறே களவியலுரைத் தொடர்களையும் பாண்டிக் கோவைச் செய்யுட்களையும் நினைவு படுத்தும் முறையில் திருவாசகத்திலும் திருக்கோவையிலும் அமைந்துள்ள குறிப்புக்களைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் இறையனார் களவியலுரையும் அவ்வுரையில் எடுத்தாளப்பெறும் பாண்டிக்கோவைச் செய்யுட்களும் திருவாதவூரடிகள் காலத்திற்குச் சிறிது முற்பட்ட தொன்மையுடையன என்பது நன்கு புலனும்.

களவியலுரையும் பாண்டிக்கோவையும்

களவியலுரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெறும் பாண்டிக் கோவைச் செய்யுட்கள் திருக்கோவையார் முதலிய அகனைந் திணைக் கோவைக்குரிய துறைகளில் வரிசைபடத் தொகுக்கப் பெருமல் இறையனார் களவியல் என்னும் இலக்கணத்துக்குரிய மேற்கோளாகவும் ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பல செய்யுட்களாகவும் அமைந்திருத்தலையும், இச்செய்யுட்களிற் பல களவியலுரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பெற்றுள்ள நற்றிணை, கலித்தொகை முதலிய சங்கப் பாடல்களைத் தழுவிப் பாடப்பெற்றிருத்தலையும் ஊன்றி நோக்குங்கால் களவியலுக்கு உரைவரைந்த ஆசிரியரோ அன்றி அவர் காலத்தில் வாழ்ந்த மற்றொரு புலவரோ பாண்டிக்கோவைச் செயயுட்களைப்பாடி இவ்வுரையிற் சேர்ந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது இனிது புலனாகும்.

முடிப்புரை

நூலின் பொருளை வினவிடைகளால் விளக்கும் தருக்க நூன்மரபும், இயற்கைக்காட்சிகளையும் ஆடவர் மகளிராகிய இரு பாலாரின் உள்ளத்துணர்வுகளையும் சொல்லோவியமாகப் புனைந்துரைக்கும் கற்பனைத்திறமும், பாடல்களின் பொருள்களை நயம்